

June 2016

TRADE AND INVESTMENT GUIDEBOOK

Vietnam

Part I	Trade	1
Part II	Investment	37
Part III	Business Opportunities	83
Part IV	Essential Information and Business Tips	103

Trade and Investment Guidebook

Vietnam

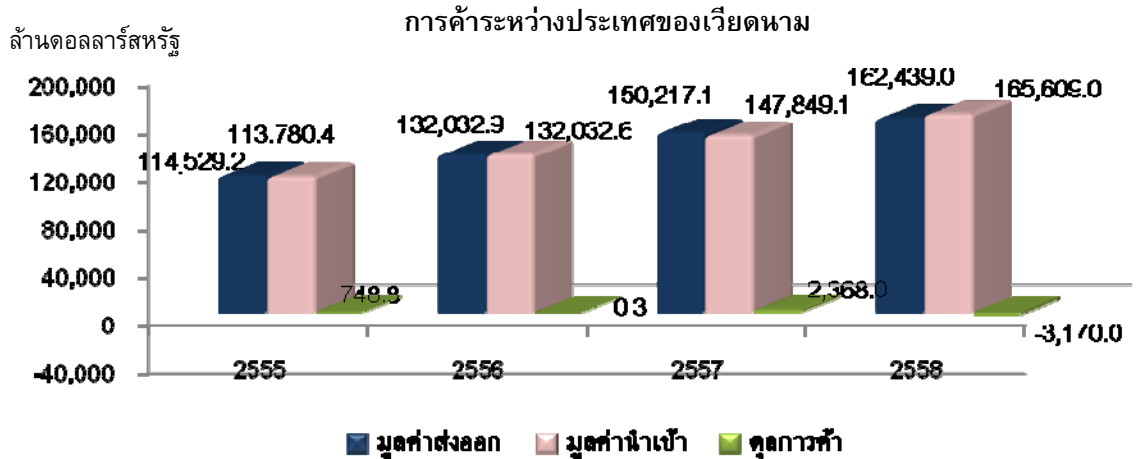
Part I : Trade

Content : Part I

ภาพรวมการค้าระหว่างประเทศของเวียดนาม	2
ภาพรวมการค้าระหว่างไทยกับเวียดนาม	8
เส้นทางขนส่งสินค้าจากไทยไปเวียดนาม	12
ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าระหว่างไทยกับเวียดนาม	14
กฎระเบียบทางการค้าของเวียดนาม	15
ระบบการชำระเงิน	28
ความสัมพันธ์และสิทธิประโยชน์ทางการค้าระหว่างประเทศ	29
เกร็ดน่ารู้ในการทำการค้ากับเวียดนาม	31
แนวโน้มสินค้าและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้บริโภคของชาวเวียดนาม	35

แม้ว่าเศรษฐกิจโลกปี 2558 ต้องเผชิญหลายปัจจัยเสี่ยงรุมเร้าทั้งเศรษฐกิจจีนที่ชะลอตัว เศรษฐกิจตลาดหลักที่ฟื้นตัวอย่างประปราย รวมถึงราคาน้ำมันที่อยู่ในระดับต่ำ แต่เศรษฐกิจเวียดนามสามารถขยายตัวได้ถึงร้อยละ 6.7 นับเป็นการขยายตัวสูงสุดในรอบ 5 ปี และสูงกว่าเป้าหมายที่รัฐบาลเวียดนามตั้งไว้ที่ร้อยละ 6.2 ส่งผลให้เวียดนามเป็นหนึ่งในประเทศที่มีเศรษฐกิจเติบโตแข็งแกร่งที่สุดในภูมิภาคเอเชีย และสะท้อนให้เห็นว่าเวียดนามสามารถต้านทานผลกระทบจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจจีนได้ ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการที่ธนาคารกลางเวียดนาม (State Bank of Vietnam : SBV) ดำเนินนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนด้วยการลดค่าเงินต้องลง 3 ครั้ง เพื่อกระตุ้นภาคส่งออก ส่งผลให้มูลค่าส่งออกของเวียดนามปี 2558 ขยายตัวถึงร้อยละ 8.1 นอกจากนี้ การดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลเวียดนามในช่วงที่ผ่านมายังประสบผลสำเร็จในหลายด้าน โดยเฉพาะการดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในประเทศมากขึ้น สะท้อนได้จากมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศปี 2558 ที่สูงสุดเป็นประวัติการณ์ ขณะที่ภาคการผลิตและการบริโภคในประเทศยังขยายตัวอย่างแข็งแกร่ง กิจกรรมทางเศรษฐกิจของเวียดนามที่คึกคักขึ้นล้วนมีส่วนเสริมสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการค้าการลงทุนมากขึ้น

ภาพรวมการค้าระหว่างประเทศของเวียดนาม

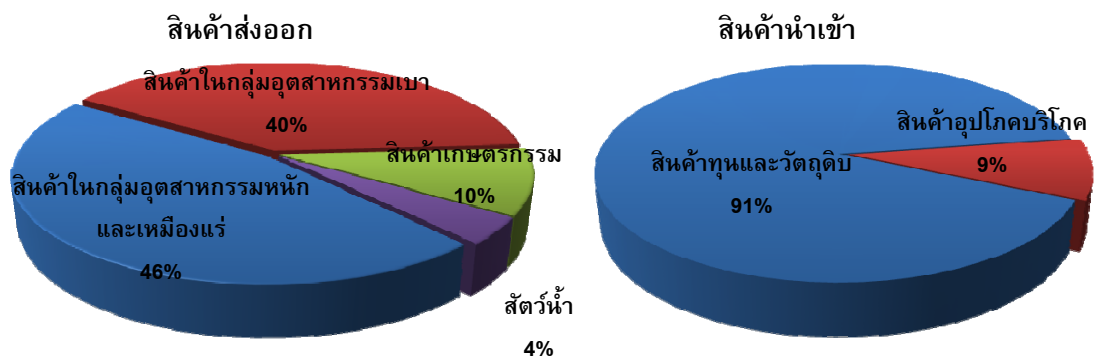

รายการ	หน่วย	2555	2556	2557	2558
มูลค่าส่งออก	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	114,529.2	132,032.9	150,217.1	162,439.0
อัตราการขยายตัว	%	18.2	15.3	13.8	8.1
มูลค่านำเข้า	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	113,780.4	132,032.6	147,849.1	165,609.0
อัตราการขยายตัว	%	6.6	16.0	12.0	12.0
ดุลการค้า	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	748.8	0.3	2,368.0	-3,170

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam

ท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวในปี 2558 จากปัจจัยรุมเร้าต่างๆ โดยเฉพาะการชะลอตัวของเศรษฐกิจจีน ซึ่งเป็นคู่ค้ารายสำคัญของเวียดนาม แต่การค้าระหว่างประเทศของเวียดนามยังขยายตัวได้ดี โดยมูลค่าส่งออกเพิ่มขึ้นแตะระดับ 1.6 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 8.1 จากปี 2557 ในจำนวนนี้เป็น การส่งออกของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเวียดนามคิดเป็นมูลค่า 1.1 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 13.8 ส่วนการส่งออกของบริษัทท้องถิ่นคิดเป็นมูลค่า 5 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงร้อยละ 3.5 ขณะที่มูลค่านำเข้าเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 12 ทำให้เวียดนามกลับมาขาดดุลการค้าอีกครั้ง หลังจากเกินดุลการค้าติดต่อกันในปี 2555-2557

โครงสร้างสินค้าส่งออกและนำเข้าของเวียดนามปี 2558

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam

ในปี 2558 สินค้าไฮเทค โดยเฉพาะโทรศัพท์และส่วนประกอบยังคงเป็นสินค้าส่งออกอันดับ 1 ของเวียดนาม อันเป็นผลจากบริษัทต่างชาติรายใหญ่ขยายการลงทุนในเวียดนามมากขึ้น

มูลค่าส่งออกของเวียดนามที่เพิ่มขึ้นได้อานิสงส์จากการส่งออกสินค้าไฮเทค โดยเฉพาะโทรศัพท์มือถือ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ (รวมเครื่องใช้ไฟฟ้า) ที่เพิ่มขึ้นมาก โดยในปี 2558 โทรศัพท์และส่วนประกอบ (ส่วนใหญ่เป็นโทรศัพท์มือถือ) ยังคงเป็นสินค้าส่งออกอันดับ 1 ของเวียดนาม ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการที่บริษัทต่างชาติรายใหญ่หลายแห่ง โดยเฉพาะบริษัท Samsung Electronics Co. ของเกาหลีใต้ ซึ่งปัจจุบันเป็นนักลงทุนต่างชาติรายใหญ่ที่สุดในเวียดนาม ยังคงขยายการลงทุนในเวียดนามอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้มูลค่าส่งออกโทรศัพท์ทุกประเภทและส่วนประกอบของเวียดนามเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ราว 3 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 30 จากปีก่อน ทำให้เวียดนามยังคงเป็นประเทศผู้ส่งออกโทรศัพท์และส่วนประกอบรายใหญ่อันดับต้นๆ ของโลก ขณะที่มูลค่าส่งออกสินค้าไฮเทคประเภทผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ และส่วนประกอบ ยังขยายตัวสูงถึงเกือบร้อยละ 40 ซึ่งเป็นผลจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) ยังคงหลั่งไหลเข้าสู่เวียดนามอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับบริษัทต่างชาติรายใหญ่ที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม อาทิ LG Electronics Inc., Panasonic Corporation และ Toshiba Corporation มีการขยายกำลังการผลิตของโรงงานในเวียดนาม ขณะที่ Samsung Electronics Co. ขยายการลงทุนเพิ่มเติมในโครงการ Samsung Electronics Ho Chi Minh City Complex ซึ่งตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม Saigon Hi-Tech Park ในนครโฮจิมินห์ โดยเน้นการผลิตโทรศัพท์ระดับ Hi-End นอกจากนี้ การส่งออกผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ของเวียดนามยังได้อานิสงส์จากการที่ทั้ง Samsung และ LG ย้ายฐานการผลิตโทรศัพท์ทั้งหมดจากไทยไปเวียดนาม ซึ่งช่วยเสริมสร้างโอกาสก้าวสู่การเป็น Global Electronics Hub แก่เวียดนามในอนาคต

TPP เป็นความตกลงการค้าเสรีรอบพหุภาคี มีประเทศสมาชิก 12 ประเทศ ประกอบด้วย ชิลี นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ บรูไน สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย เปรู เวียดนาม มาเลเซีย เม็กซิโก แคนาดา และญี่ปุ่น

นอกจากมูลค่าส่งออกสินค้าไฮเทคที่ขยายตัวอย่างโดดเด่นในปี 2558 แล้ว การส่งออกสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป รวมทั้งรองเท้าของเวียดนามยังขยายตัวดีเช่นกัน ทั้งนี้ แม้ว่าเศรษฐกิจตลาดส่งออกหลักของเวียดนามอย่างสหรัฐฯ สหภาพยุโรป (European Union : EU) และญี่ปุ่น พื้นตัวอย่างเปราะบาง แต่มูลค่าส่งออกสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปของเวียดนามไปตลาดเหล่านี้ยังขยายตัวค่อนข้างสูง โดยมูลค่าส่งออกไปสหรัฐฯ (ตลาดส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มอันดับ 1 ของเวียดนาม) ขยายตัวร้อยละ 13 EU ร้อยละ 6 และญี่ปุ่น ร้อยละ 8 ส่งผลให้เวียดนามก้าวขึ้นเป็นประเทศผู้ส่งออกสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปรายใหญ่อันดับ 4 ของโลก จากอันดับ 5 ในปี 2557 นอกจากนี้ การส่งออกสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปของเวียดนามยังได้อานิสงส์จากการที่เวียดนามลงนามในความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Strategic Economic Partnership : TPP) ที่สหรัฐฯ เป็นแกนนำ ซึ่งจะให้อัตราภาษีนำเข้าสินค้าดังกล่าวของสหรัฐฯ ลดลงเหลือร้อยละ 0 จากเดิมที่เรียกเก็บในอัตราร้อยละ 17-18 ซึ่งนักวิเคราะห์คาดว่าจะเกื้อหนุนให้มูลค่าส่งออกสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปของเวียดนามไปสหรัฐฯ ขยายตัวได้ถึงร้อยละ 20 ในปี 2560 และจะทำให้มูลค่าส่งออกสินค้าดังกล่าวโดยรวมของเวียดนามเพิ่มขึ้นแตะระดับ 30 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2560 ส่วนการส่งออกรองเท้าในปี 2558 ยังขยายตัวดีในเกือบทุกตลาด โดยเฉพาะ EU เนื่องจากเวียดนามได้ประโยชน์จากสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (Generalized System of Preferences : GSP) ในการส่งออกรองเท้าไป EU ทำให้เวียดนามเสียภาษีนำเข้าในอัตราร้อยละ 3-4 จากอัตราก่อนที่ร้อยละ 13-14

นอกจากนี้ เวียดนามยังมีศักยภาพด้านการส่งออกสินค้าเกษตร จนสามารถก้าวสู่ทำเนียบประเทศผู้ส่งออกสินค้าเกษตรชั้นนำของโลก ซึ่งในปี 2558 เวียดนามยังเป็นประเทศผู้ส่งออกพริกไทยและเม็ดมะม่วงหิมพานต์ รายใหญ่อันดับ 1 ของโลก โดยมูลค่าส่งออกพริกไทยและเม็ดมะม่วงหิมพานต์ขยายตัวร้อยละ 5 และร้อยละ 20 ตามลำดับ ขณะเดียวกันเวียดนามยังสามารถรักษาตำแหน่งประเทศผู้ส่งออกกาแฟรายใหญ่อันดับ 2 ของโลก รองจากบราซิลไว้ได้ แม้ว่ามูลค่าส่งออกกาแฟของเวียดนามปี 2558 หดตัวถึงร้อยละ 27 เนื่องจากผลผลิตที่ลดลงจากปัญหาด้านสภาพแวดล้อมและภัยแล้งอย่างรุนแรง ประกอบกับเจ้าของไร่กาแฟในเวียดนามบางส่วนหันไปปลูกพริกไทยแทน เนื่องจากได้ราคาที่สูงกว่า ขณะที่ประเทศผู้ส่งออกกาแฟรายใหญ่อันดับ 3 และ 4 ของโลกอย่างโคลอมเบียและฮอนดูรัสก็ส่งออกกาแฟลดลงเช่นกัน ในส่วนของการส่งออกข้าว ในปี 2558 เวียดนามส่งออกข้าวได้ถึง 6.8 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.7 จากปีก่อน สูงกว่าเป้าหมายของรัฐบาลที่ตั้งไว้ที่ราว 6 ล้านตัน ซึ่งเป็นผลจากการที่ผู้ส่งออกข้าวเวียดนามประมูลขายข้าวให้ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียได้เพิ่มขึ้น ปัจจุบันเวียดนามยังคงเป็นประเทศผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่อันดับ 3 ของโลก รองจากอินเดียและไทย

หากนับเฉพาะการส่งออกกาแฟพันธุ์ Robusta เวียดนามเป็นประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่อันดับ 1 ของโลก

สำหรับด้านการนำเข้า ในปี 2558 มูลค่านำเข้าของเวียดนามขยายตัวร้อยละ 12 จากปีก่อน โดยมูลค่านำเข้าของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเวียดนามขยายตัวร้อยละ 16.4 ส่วนของบริษัทท้องถิ่นขยายตัวร้อยละ 6.3 สินค้านำเข้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าทุนประเภทเครื่องจักรและอุปกรณ์การผลิต รวมทั้งวัตถุดิบ โดยเฉพาะผ้าผืน ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตเครื่องนุ่งห่ม ทั้งนี้ ปัจจุบันเวียดนามยังผลิตผ้าผืนได้ไม่เพียงพอกับความต้องการใช้ในประเทศที่เติบโตอย่างรวดเร็วตามการขยายตัวของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

ปัจจุบันเวียดนามอยู่ระหว่างการเจรจาจัดทำความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership : RCEP) ซึ่งเป็นกรอบความร่วมมือที่ครอบคลุมประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ และประเทศในภูมิภาคอีก 6 ประเทศ ประกอบด้วย จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินเดีย

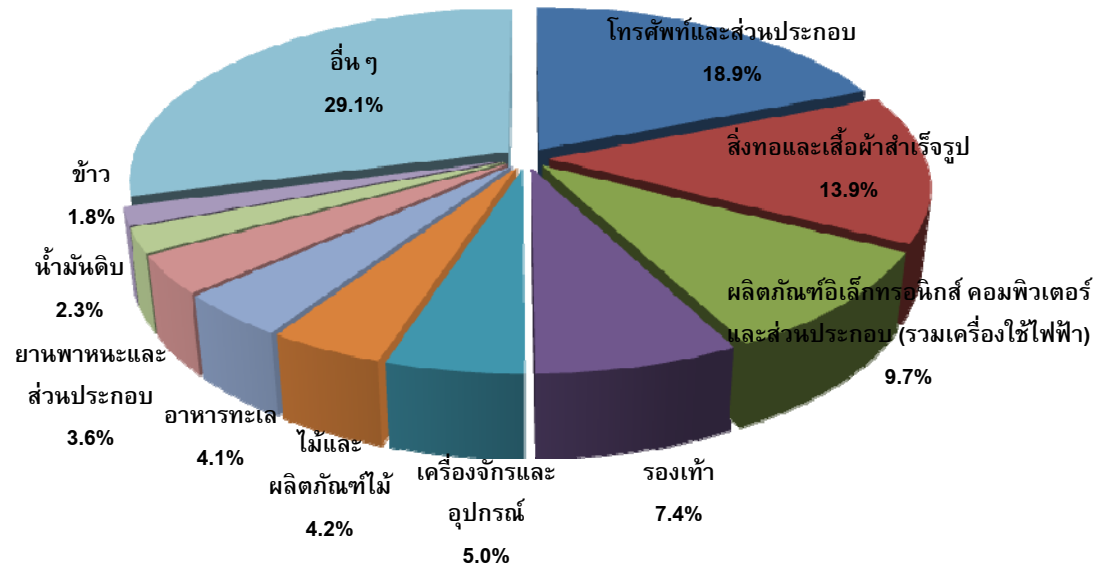
เวียดนามกับการลงนามในข้อตกลงการค้าเสรี

ในปี 2558 เวียดนามลงนามในข้อตกลงการค้าเสรีทั้งหมด 4 ฉบับ ดังนี้

- ความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Strategic Economic Partnership : TPP) ซึ่งเป็นความตกลงที่จะสร้างกลุ่มเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก คิดเป็นราวร้อยละ 40 ของ GDP โลก เป็นที่คาดว่าความตกลง TPP จะมีผลบังคับใช้ในช่วงปลายปี 2559
- ข้อตกลงการค้าเสรีสหภาพยูเรเชีย-เวียดนาม (Eurasian Economic Union-Vietnam Free Trade Agreement : EEU-Vietnam FTA) ประกอบด้วยรัสเซีย เบลารุส คาซัคสถาน และอาร์เมเนีย นับเป็นข้อตกลงฉบับแรกที่ EEU ลงนามกับต่างประเทศ คาดว่า จะมีผลบังคับใช้ในปี 2561
- ข้อตกลงการค้าเสรีสหภาพยุโรป-เวียดนาม (EU-Vietnam Free Trade Agreement) ซึ่งภายใต้ข้อตกลงนี้จะมีการยกเลิกภาษีศุลกากรระหว่างกันในเกือบทุกสินค้า คาดว่า จะมีผลบังคับใช้ในปี 2561
- ข้อตกลงการค้าเสรีเวียดนาม-เกาหลีใต้ (Vietnam-South Korea Free Trade Agreement) ซึ่งภายใต้ข้อตกลงนี้จะช่วยเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างเวียดนามและเกาหลีใต้ มากกว่า 2 เท่าในช่วง 5 ปีข้างหน้า โดยมีผลบังคับใช้แล้วเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2558

นอกจากนี้ เวียดนามยังอยู่ระหว่างการเจรจา FTA กับอีกหลายประเทศ อาทิ ฮ่องกง สิงคโปร์ ไต้หวัน นิวซีแลนด์ ลิกเตนสไตน์ นอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์ ฮังการี และอิสราเอล เป็นต้น

สินค้าส่งออกสำคัญของเวียดนามปี 2558

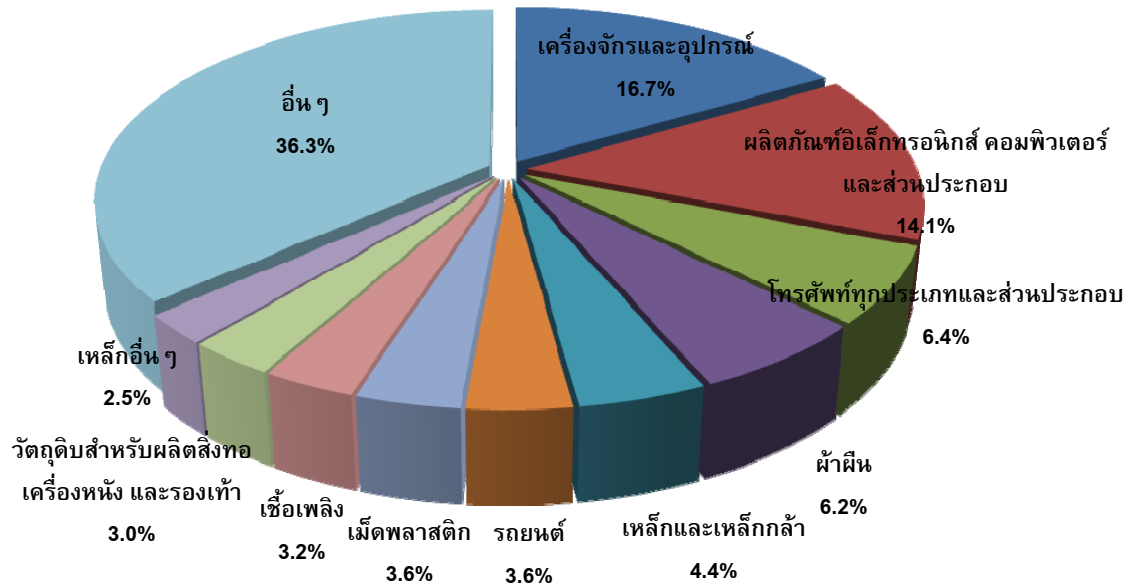
สินค้าส่งออกสำคัญ 10 อันดับแรกของเวียดนามปี 2558

สินค้า	มูลค่าส่งออก (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	% Δ	ตลาดส่งออกสำคัญ*
1. โทรศัพท์และส่วนประกอบ	30,645	29.9	1) UAE 2) เยอรมนี 3) สหราชอาณาจักร 11) ไทย
2. สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป	22,630	8.2	1) สหรัฐฯ 2) เกาหลีใต้ 3) ญี่ปุ่น 39) ไทย
3. ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ และส่วนประกอบ (รวมเครื่องใช้ไฟฟ้า)	15,807	38.2	1) UAE 2) สหรัฐฯ 3) จีน 14) ไทย
4. รองเท้า	12,002	16.2	1) สหรัฐฯ 2) เบลเยียม 3) เยอรมนี 38) ไทย
5. เครื่องจักรและอุปกรณ์	8,162	11.6	1) สหรัฐฯ 2) จีน 3) ญี่ปุ่น 13) ไทย
6. ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้	6,800	9.2	1) สหรัฐฯ 2) ญี่ปุ่น 3) สหราชอาณาจักร 19) ไทย
7. อาหารทะเล	6,601	-15.6	1) สหรัฐฯ 2) ญี่ปุ่น 3) เกาหลีใต้ 7) ไทย
8. ยานพาหนะและส่วนประกอบ	5,881	3.6	1) ญี่ปุ่น 2) ไทย 3) สหรัฐฯ 4) จีน
9. น้ำมันดิบ	3,806	-47.3	1) ออสเตรเลีย 2) จีน 3) ญี่ปุ่น 7) ไทย
10. ข้าว	2,902	-1.1	1) จีน 2) ฟิลิปปินส์ 3) มาเลเซีย 4) กานา

หมายเหตุ : * ข้อมูลปี 2557 จาก International Trade Centre

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam และ International Trade Centre

สินค้านำเข้าสำคัญของเวียดนามปี 2558

สินค้านำเข้าสำคัญ 10 อันดับแรกของเวียดนามปี 2558

สินค้า	มูลค่านำเข้า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	% Δ	แหล่งนำเข้าสำคัญ*
1. เครื่องจักรและอุปกรณ์	27,606	23.1	1) จีน 2) ญี่ปุ่น 3) เกาหลีใต้ 5) ไทย
2. ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ และส่วนประกอบ	23,274	24.2	1) จีน 2) เกาหลีใต้ 3) ญี่ปุ่น 8) ไทย
3. โทรศัพท์และส่วนประกอบ	10,647	25.4	1) จีน 2) เกาหลีใต้ 3) ไทย 6) ไต้หวัน
4. ผ้าฝ้าย	10,197	8.2	1) จีน 2) เกาหลีใต้ 3) ไต้หวัน 6) ไทย
5. เหล็กและเหล็กกล้า	7,312	-5.3	1) จีน 2) ญี่ปุ่น 3) เกาหลีใต้ 9) ไทย
6. รถยนต์	5,987	59.0	1) จีน 2) เกาหลีใต้ 3) ไทย 4) ญี่ปุ่น
7. เม็ดพลาสติก	5,961	-5.6	1) เกาหลีใต้ 2) จีน 3) ไต้หวัน 6) ไทย
8. เชื้อเพลิง	5,344	-29.0	1) สิงคโปร์ 2) จีน 3) ไต้หวัน 4) ไทย
9. วัสดุดิบสำหรับผลิตสิ่งทอ เครื่องหนัง และรองเท้า	5,038	7.5	1) จีน 2) สหรัฐฯ 3) อินเดีย 12) ไทย
10. เหล็กอื่นๆ	4,181	21.9	1) จีน 2) เกาหลีใต้ 3) ญี่ปุ่น 5) ไทย

หมายเหตุ : * ข้อมูลปี 2557 จาก International Trade Centre

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam และ International Trade Centre

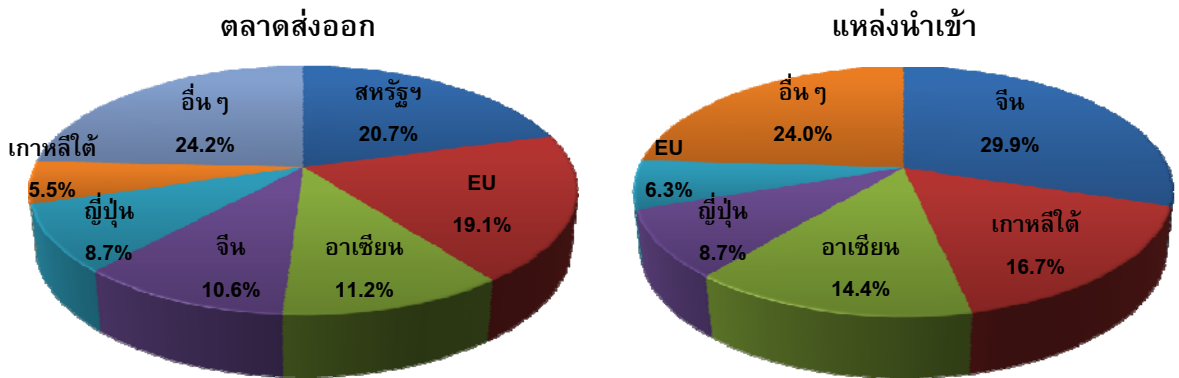
ปัจจุบันเวียดนามส่งออกสินค้าไปมากกว่า 100 ประเทศทั่วโลก ตลาดส่งออกหลักคือ สหรัฐฯ EU อาเซียน จีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ ในปี 2558 สหรัฐฯ ยังคงเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของเวียดนาม ซึ่งเวียดนามส่งออกเป็นมูลค่า 33.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวร้อยละ 17 จากปีก่อน สินค้าส่งออกหลัก ได้แก่ สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้า ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ โทรศัพท์และส่วนประกอบ ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ เป็นที่น่าสังเกตว่า การส่งออกไปสหรัฐฯ ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่สหรัฐฯ ประกาศยกเลิกมาตรการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อเวียดนามเมื่อปี 2537 นอกจากนี้ ยังได้อานิสงส์จากการที่สองประเทศลงนามข้อตกลงทวิภาคี (Bilateral Trade Agreements : BTAs) เมื่อปี 2544 รวมทั้งความตกลง TPP ที่เวียดนามเป็นสมาชิกอยู่ และคาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในไม่ช้า ซึ่งจะมีส่วนช่วยส่งเสริมการส่งออกและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของเวียดนาม

ขณะที่ EU ซึ่งเคยเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของเวียดนามมาตั้งแต่ปี 2555 หล่นลงมาเป็นตลาดส่งออกอันดับ 2 ในปี 2557 และในปี 2558 เวียดนามส่งออกไป EU เป็นมูลค่า 30.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวร้อยละ 10.9 จากปีก่อน สินค้าส่งออกหลักไป EU ได้แก่ โทรศัพท์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ รองเท้า สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป ส่วนอาเซียนเป็นตลาดส่งออกอันดับ 3 ของเวียดนาม โดยเวียดนามส่งออกไปอาเซียนเป็นมูลค่า 18.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หดตัวร้อยละ 3.7 เนื่องจากเศรษฐกิจจีนที่ชะลอตัวทำให้เศรษฐกิจอาเซียนซึ่งพึ่งพาเศรษฐกิจจีนค่อนข้างมากชะลอตัวตาม ส่งผลให้ความต้องการสินค้าส่งออกของเวียดนามลดลง สำหรับสินค้าส่งออกหลักไปอาเซียน ได้แก่ น้ำมันดิบ อาหารทะเล เครื่องจักรและอุปกรณ์

นอกจากตลาดส่งออกเดิมแล้ว เวียดนามยังเร่งขยายการส่งออกไปตลาดใหม่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในภูมิภาคตะวันออกกลางและภูมิภาคแอฟริกา ทั้งนี้ แม้ว่าการส่งออกไปตลาดเหล่านี้ยังมีอุปสรรคหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างในเรื่องวัฒนธรรมและพฤติกรรมผู้บริโภค รวมทั้งความยุ่งยากในด้านพิธีการศุลกากร ทำให้เวียดนามยังไม่สามารถขยายการส่งออกไปได้มากนัก นอกจากนี้ การที่เวียดนามลงนามในข้อตกลงการค้าเสรีกับประเทศและกลุ่มประเทศรวม 4 ฉบับ ซึ่งหนึ่งในนั้น คือ ข้อตกลงการค้าเสรีสหภาพยูเรเชีย-เวียดนาม ซึ่งเมื่อข้อตกลงดังกล่าวมีผลบังคับใช้จะทำให้การส่งออกของเวียดนามไปตลาดใหม่อย่างรัสเซีย เบลารุส คาซัคสถาน และอาร์เมเนีย ขยายตัวมากขึ้น

สำหรับแหล่งนำเข้าของเวียดนามในปี 2558 จีนยังคงเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 1 มีมูลค่านำเข้า 49.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวร้อยละ 13.3 จากปีก่อน ขณะที่เกาหลีใต้ก้าวขึ้นมาเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 2 ของเวียดนาม ด้วยมูลค่า 27.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวร้อยละ 27 จากปีก่อน รองลงมา ได้แก่ อาเซียน ญี่ปุ่น และ EU ตามลำดับ

ตลาดส่งออกและแหล่งนำเข้าสำคัญของเวียดนามในปี 2558

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam

ภาพรวมการค้าระหว่างไทยกับเวียดนาม

ไทยและเวียดนามมีความสัมพันธ์กันมาเป็นเวลานานทั้งในฐานะของประเทศคู่ค้า และประเทศคู่แข่ง สำหรับในฐานะประเทศคู่ค้า นั้น ด้วยความเป็นประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันหลายๆ ด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตาของประชากร ขนบธรรมเนียมประเพณี ไปจนถึงพัฒนาการทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้การค้าระหว่างไทยกับเวียดนามดำเนินไปอย่างราบรื่น โดยไทยมีแต้มต่อตรงที่สินค้าไทยมีภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาของชาวเวียดนาม ทั้งในด้านคุณภาพ ความคุ้มค่า และการเสริมสร้างบุคลิกภาพ กล่าวคือ ชาวเวียดนามที่ใช้สินค้าไทยมักได้รับการยอมรับว่ามีรสนิยมดีและมีระดับ เป็นที่นับหน้าถือตาในวงสังคมระดับกลางขึ้นไป เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นแรงผลักดันให้ไทยสามารถส่งออกสินค้าไปเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีสินค้าจากจีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ เป็นคู่แข่งสำคัญในตลาดเวียดนาม ขณะที่ในฐานะประเทศคู่แข่ง ด้วยผลผลิตทางการเกษตรของไทยและเวียดนามมีความคล้ายคลึงกัน อีกทั้งศักยภาพในการผลิตยังใกล้เคียงกัน ทำให้ไทยและเวียดนามต้องแข่งขันกันในตลาดโลกโดยเฉพาะในตลาดส่งออกข้าว อย่างไรก็ตาม ไทยและเวียดนามขยายความร่วมมือระหว่างกันด้านการค้ามาโดยตลอด ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การค้าระหว่างไทยและเวียดนามขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยรัฐบาลของทั้งสองประเทศจะร่วมมือกันเพื่อเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันเป็น 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2563 นอกจากนี้ ทั้งสองประเทศยังเตรียมเพิ่มความร่วมมือด้านการค้าสินค้าเกษตร โดยเฉพาะความร่วมมือในการรักษาเสถียรภาพของราคายางพารา รวมทั้งความร่วมมือในการค้าข้าวในตลาดโลก

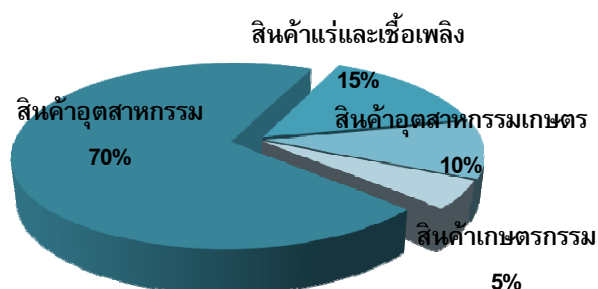

ภาพรวมการค้าระหว่างไทย-เวียดนาม

รายการ	หน่วย	2555	2556	2557	2558
มูลค่าการค้า	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	9,469.6	10,451.2	11,820.0	12,957.7
อัตราการขยายตัว	%	4.2	10.4	13.1	9.6
มูลค่าส่งออก	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	6,483.3	7,182.2	7,882.4	8,907.3
อัตราการขยายตัว	%	-8.2	10.8	9.8	13.0
มูลค่านำเข้า	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	2,986.3	3,269.0	3,937.6	4,050.4
อัตราการขยายตัว	%	47.0	9.5	20.5	2.9
ดุลการค้า	ล้านดอลลาร์สหรัฐ	3,497.0	3,913.2	3,944.8	4,856.9

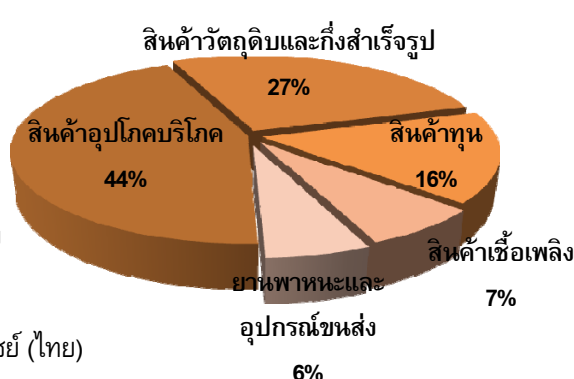
ที่มา : กระทรวงพาณิชย์ (ไทย)

โครงสร้างสินค้าส่งออกของไทยไปเวียดนาม

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์ (ไทย)

โครงสร้างสินค้านำเข้าของไทยจากเวียดนาม

นับตั้งแต่ปี 2536 ไทยเป็นฝ่ายเกินดุลการค้ากับเวียดนามมาโดยตลอด ในปี 2558 การค้าระหว่างไทยและเวียดนามมีมูลค่ารวม 12,957.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 9.6 เป็นการส่งออกจากไทยไปเวียดนามมูลค่า 8,907.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 13 โดยมีสาเหตุสำคัญจาก FDI ที่หลั่งไหลเข้ามาในเวียดนามและมีการขยายการลงทุนในเวียดนาม ส่งผลให้ความต้องการนำเข้าวัตถุดิบจากไทยเพื่อมาผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น ประกอบกับมาตรการภาครัฐที่ให้ธนาคารพาณิชย์เร่งการปล่อยสินเชื่อเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ทำให้ผู้นำเข้าเวียดนามมีเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ จึงสั่งซื้อสินค้าเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ การที่เงินบาทของไทยอ่อนค่าลงมากกว่าเงินดอลลาร์ของเวียดนาม แม้ว่าในปี 2558 ธนาคารกลางเวียดนาม (State Bank of Vietnam : SBV) ประกาศปรับลดค่าเงินดอลลาร์ลงถึง 3 ครั้ง ยังมีส่วนเกื้อหนุนการส่งออกของไทยไปเวียดนามซึ่งเป็นหนึ่งในคู่ค้าสำคัญของไทยในอาเซียนให้ขยายตัวดีขึ้น

สำหรับสินค้าสำคัญอันดับ 1 ที่ไทยส่งออกไปเวียดนาม คือ น้ำมันสำเร็จรูป รองลงมา ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ เม็ดพลาสติก เคมีภัณฑ์ เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ เครื่องดื่ม เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์ ผลไม้สด แช่เย็น แช่แข็ง และแห้ง เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า มูลค่าส่งออกน้ำมันสำเร็จรูปของไทยไปเวียดนามในปี 2558 ขยายตัวถึงร้อยละ 53.6 (จากที่ขยายตัวร้อยละ 37.4 ในปี 2557) เนื่องจากความต้องการในประเทศเพิ่มสูงขึ้นมากตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะภาคการผลิตและภาคขนส่งที่ขยายตัว ขณะที่การผลิตจากโรงกลั่นน้ำมัน Dung Quat ซึ่งเป็นโรงกลั่นน้ำมันแห่งแรกของเวียดนาม ยังไม่เพียงพอรองรับความต้องการใช้ภายในประเทศ อย่างไรก็ตาม เวียดนามอยู่ระหว่างการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันแห่งที่ 2 ของประเทศ คาดว่าเมื่อแล้วเสร็จในปี 2560 จะช่วยให้เวียดนามลดการนำเข้าน้ำมันสำเร็จรูปได้อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนมูลค่าส่งออกรถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบของไทยไปเวียดนามในปี 2558 ยังขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยได้อานิสงส์จากการที่เวียดนามลดอัตราภาษีนำเข้ารถยนต์จากประเทศในอาเซียนลงเหลือร้อยละ 50-60 เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2557 ตามข้อตกลงการค้าสินค้าอาเซียน (ASEAN Trade in Goods Agreement : ATIGA) ประกอบกับทางการเวียดนามปรับลดค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนรถยนต์ลงเหลือร้อยละ 10-12 ของราคาเครื่องยนต์ ส่งผลให้รถยนต์ในเวียดนามมีราคาถูกลงและเป็นการกระตุ้นให้ชาวเวียดนามซื้อรถยนต์เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ ทางการเวียดนามคาดว่าเวียดนามจะเข้าสู่สังคมยานยนต์ (Motorization) ในปี 2568 โดยสัดส่วนการใช้รถยนต์หนึ่งส่วนบุคคลของเวียดนามมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 38 คันต่อประชากร 1,000 คนในปี 2563 เป็น 88 คันต่อประชากร 1,000 คนในปี 2568 (มากกว่า 50 คันต่อประชากร 1,000 คน ถือว่าเป็นการก้าวเข้าสู่สังคมยานยนต์) นอกจากนี้ มูลค่าส่งออกเครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบของไทยไปเวียดนามในปี 2558 ยังขยายตัวเพิ่มขึ้นเช่นกัน เนื่องจากได้อานิสงส์จากการเปิดตลาด AEC ทำให้ผู้ผลิตเครื่องปรับอากาศของไทยมีการขยายตลาดเครื่องปรับอากาศในเวียดนามมากขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการเจาะกลุ่มตลาดที่อยู่อาศัยเป็นสำคัญ

“กว่า 20 ปีที่ผ่านมา ไทยเกินดุลการค้ากับเวียดนามมาโดยตลอด สะท้อนว่าสินค้าไทยยังเป็นที่ต้องการในตลาดเวียดนามอย่างต่อเนื่อง”

ขณะที่สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากเวียดนามส่วนใหญ่เป็นสินค้าประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน และสินค้าทุนประเภทเครื่องจักรและวัตถุดิบ รวมทั้งสินค้าอุปโภคบริโภค เป็นที่น่าสังเกตว่า การส่งออกของไทยขยายตัวค่อนข้างต่อเนื่อง ด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่านำเข้ามาก กล่าวคือ ราวร้อยละ 70 ของมูลค่าการค้าระหว่างไทยและเวียดนามเป็นการส่งออกของไทย สะท้อนให้เห็นว่าเวียดนามยังต้องพึ่งพาการนำเข้าสินค้าจากไทยเป็นสำคัญ ส่งผลให้ในปี 2558 ไทยยังเป็นฝ่ายเกินดุลการค้ากับเวียดนามที่ 4,856.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

“ในปี 2558 เวียดนามเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับ 7 ของไทย (ได้อันดับขึ้นมาจากอันดับ 9 ในปี 2553-2557) และเป็นแหล่งนำเข้าสำคัญอันดับ 14 ของไทย”

หากพิจารณาสถานะการเป็นคู่ค้ากับไทย ในปี 2558 เวียดนามเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับ 7 ของไทย (ไต่ระดับขึ้นมาจากอันดับ 9 ในปี 2553-2557) และเป็นแหล่งนำเข้าสำคัญอันดับ 14 ของไทย สินค้าที่ไทยส่งออกไปเวียดนามมีทั้งสินค้าทุนเพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศ รวมทั้งส่งป้อนโรงงานอุตสาหกรรมและโครงการลงทุนต่างๆ ขณะที่สินค้าอุปโภคบริโภคของไทยยังเป็นที่ต้องการของเวียดนาม ทั้งนี้ สินค้าไทยมีโอกาสขยายตลาดในเวียดนามได้อีกมาก เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นสินค้าในกลุ่มที่เวียดนามมีความต้องการในระดับสูง อีกทั้งสินค้าไทยยังเป็นที่นิยมของผู้บริโภคระดับกลางในเวียดนาม แชนหน้าสินค้าจากจีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ ด้วยภาพลักษณ์และคุณภาพที่โดดเด่นจนได้รับการจัดให้เป็นสินค้าเกรดสูง

สินค้าส่งออกสำคัญของไทยไปเวียดนามในปี 2558

สินค้าส่งออก	มูลค่าส่งออก (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	% Δ
1. น้ำมันสำเร็จรูป	1,273.3	53.6
2. รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ	743.9	42.4
3. เม็ดพลาสติก	594.8	-0.9
4. เคมีภัณฑ์	490.8	-3.0
5. เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	381.8	29.0
6. เครื่องดื่ม	367.7	20.7
7. เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์	307.4	-6.5
8. ผลไม้สด แช่เย็น แช่แข็ง และแห้ง	302.1	4.8
9. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	256.6	9.7
10. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	241.6	-4.5
อื่นๆ	3,947.3	6.1
รวม	8,907.3	13.0

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์ (ไทย)

สินค้านำเข้าสำคัญของไทยจากเวียดนามในปี 2558

สินค้านำเข้า	มูลค่านำเข้า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	% Δ
1. เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน	1,176.0	-2.9
2. เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	290.7	12.1
3. น้ำมันดิบ	240.8	1.3
4. เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์	225.4	-13.1
5. สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง และแปรรูป	178.1	25.9
6. ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์	125.4	14.8
7. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	116.1	6.2
8. ลวดและสายเคเบิล	114.5	78.7
9. กาแฟ ชา เครื่องเทศ	96.5	-9.8
10. เคมีภัณฑ์	96.4	5.1
อื่นๆ	1,390.4	3.3
รวม	4,050.4	2.9

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์ (ไทย)

เส้นทางขนส่งสินค้าจากไทยไปเวียดนาม

เส้นทางขนส่งสินค้าสำคัญจากไทยไปเวียดนามมี 3 เส้นทาง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางน้ำ

เส้นทางขนส่งทางบก เวียดนามมีพื้นที่ทางตอนกลางติดกับ สปป.ลาว และมีพื้นที่ทางตอนใต้ติดกับกัมพูชา อีกทั้งยังมีด่านชายแดนในบริเวณดังกล่าวหลายด่าน ส่งผลให้ไทยสามารถส่งออกสินค้าไปเวียดนามโดยใช้เส้นทางขนส่งทางบกได้หลายเส้นทางผ่านชายแดนกัมพูชาและ สปป.ลาว ทั้งนี้ เส้นทางขนส่งทางบกที่เชื่อมโยงระหว่างไทยกับเวียดนาม ที่สำคัญมี 5 เส้นทาง ได้แก่

แผนที่แสดงเส้นทางขนส่งทางบกที่เชื่อมระหว่างไทยและเวียดนาม

2. เส้นทางสายมุกดาหาร-สะหวันนะเขต (สปป.ลาว)-Quang Tri (เวียดนาม) ระยะทางราว 210 กิโลเมตร (เส้นทาง R9)

1. เส้นทางสายนครพนม-คำม่วน (สปป.ลาว)-Ha Tinh (เวียดนาม) ระยะทางราว 230 กิโลเมตร (เส้นทาง R12)

3. เส้นทางสายอุบลราชธานี-จำปาสัก (สปป.ลาว)-Kon Tum (เวียดนาม) ระยะทางราว 250 กิโลเมตร

4. เส้นทางสายสระแก้ว-พนมเปญ (กัมพูชา)-โฮจิมินห์ (เวียดนาม) ระยะทางราว 600 กิโลเมตร

5. เส้นทางสายตราด-เกาะกง (กัมพูชา)-Ha Tien (เวียดนาม) ระยะทางราว 230 กิโลเมตร

ที่มา : สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

แม้เส้นทางขนส่งทางบกที่เชื่อมโยงระหว่างไทยกับเวียดนามมีหลายเส้นทาง แต่เส้นทางขนส่งหลักที่ใช้ขนส่งสินค้าไปเวียดนาม คือ **เส้นทาง R9** และ **เส้นทาง R12** โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- **เส้นทาง R9** เป็นเครือข่ายคมนาคมส่วนหนึ่งของเส้นทางเศรษฐกิจตามแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor : EWEC) ภายใต้กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (Greater Mekong Subregion : GMS) ทั้งนี้ การขนส่งสินค้าจากไทยเริ่มจากจังหวัดมุกดาหาร ผ่านแขวงสะหวันนะเขตของ สปป.ลาว ไปจนถึงชายแดนอีกด่านหนึ่งของ สปป.ลาว บริเวณบ้านแดนสะหวันก่อนเข้าสู่เมือง Lao Bao ในจังหวัด Quang Tri ของเวียดนาม แล้วกระจายต่อไปยังจังหวัดต่างๆ ของเวียดนาม

● **เส้นทาง R12** ปัจจุบันการใช้เส้นทาง R12 ในการขนส่งสินค้าไปยังเวียดนามได้รับความนิยมมากขึ้นเป็นลำดับ หลังจากสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 3 (นครพนม-ท่าแขก) ระยะทาง 1.4 กิโลเมตร เปิดใช้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2554 เนื่องจากมีระยะทางในการขนส่งต่อไปยังเมืองสำคัญทางตอนเหนือของเวียดนามโดยเฉพาะกรุงฮานอยสั้นกว่าและมีต้นทุนค่าขนส่งถูกกว่าเส้นทาง R9 อีกทั้งเส้นทาง R12 ยังมีสภาพดีและเป็นเส้นทางค่อนข้างตรง ไม่คดเคี้ยว เส้นทางนี้จึงเหมาะสำหรับการขนส่งสินค้าสู่กรุงฮานอยและเมืองหนานหนิงของจีน สำหรับระยะทางและระยะเวลาขนส่งจากไทยไปเวียดนามโดยใช้เส้นทาง R12 มีรายละเอียด ดังนี้

เส้นทางขนส่งทางอากาศ การขนส่งทางอากาศด้วยเที่ยวบินจากไทยไปเวียดนามมี 3 เส้นทาง ได้แก่

- เส้นทางกรุงเทพฯ-ฮานอย
- เส้นทางกรุงเทพฯ-โฮจิมินห์
- เส้นทางกรุงเทพฯ-ดานัง

ทั้งนี้ สายการบินที่เปิดให้บริการในเส้นทางดังกล่าว ที่สำคัญ ได้แก่ Thai Airways, Air Asia และ Vietnam Airlines (สายการบินแห่งชาติของเวียดนาม) โดยใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที

เส้นทางขนส่งทางน้ำ การค้าระหว่างไทยกับเวียดนามส่วนใหญ่ใช้เส้นทาง การขนส่งทางน้ำ ทั้งนี้ การขนส่งสินค้าจากท่าเรือกรุงเทพฯไปยังท่าเรือ Saigon ในนครโฮจิมินห์ ใช้เวลา 3.6 วัน ส่วนการขนส่งสินค้าจากท่าเรือกรุงเทพฯไปยังท่าเรือ Hai Phong ในจังหวัด Hai Phong ใช้เวลา 7.2 วัน สำหรับรายละเอียดในการขนส่งทางเรือจากท่าเรือกรุงเทพฯไปเวียดนาม มีดังนี้

การขนส่งไปท่าเรือ Saigon	รายละเอียด
ค่าใช้จ่ายสำหรับตู้คอนเทนเนอร์ขนาด 20 ฟุต	300 USD + ค่า BAF (75 USD)
ค่าใช้จ่ายสำหรับตู้คอนเทนเนอร์ขนาด 40 ฟุต	600 USD + ค่า BAF (150 USD)
การขนส่งไปท่าเรือ Hai Phong	รายละเอียด
ค่าใช้จ่ายสำหรับตู้คอนเทนเนอร์ขนาด 20 ฟุต	800 USD + ค่า BAF (75 USD)
ค่าใช้จ่ายสำหรับตู้คอนเทนเนอร์ขนาด 40 ฟุต	1,500 USD + ค่า BAF (150 USD)

หมายเหตุ : - ราคาที่แสดงในตารางเป็นราคาที่เรียกว่า "Ideal Price" สำหรับ Sea port to sea port

- ค่า Bunker Adjustment Factor (BAF) อาจมีการเปลี่ยนแปลงตามประกาศของสายการบินเรือ

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)

ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าระหว่างไทยกับเวียดนาม

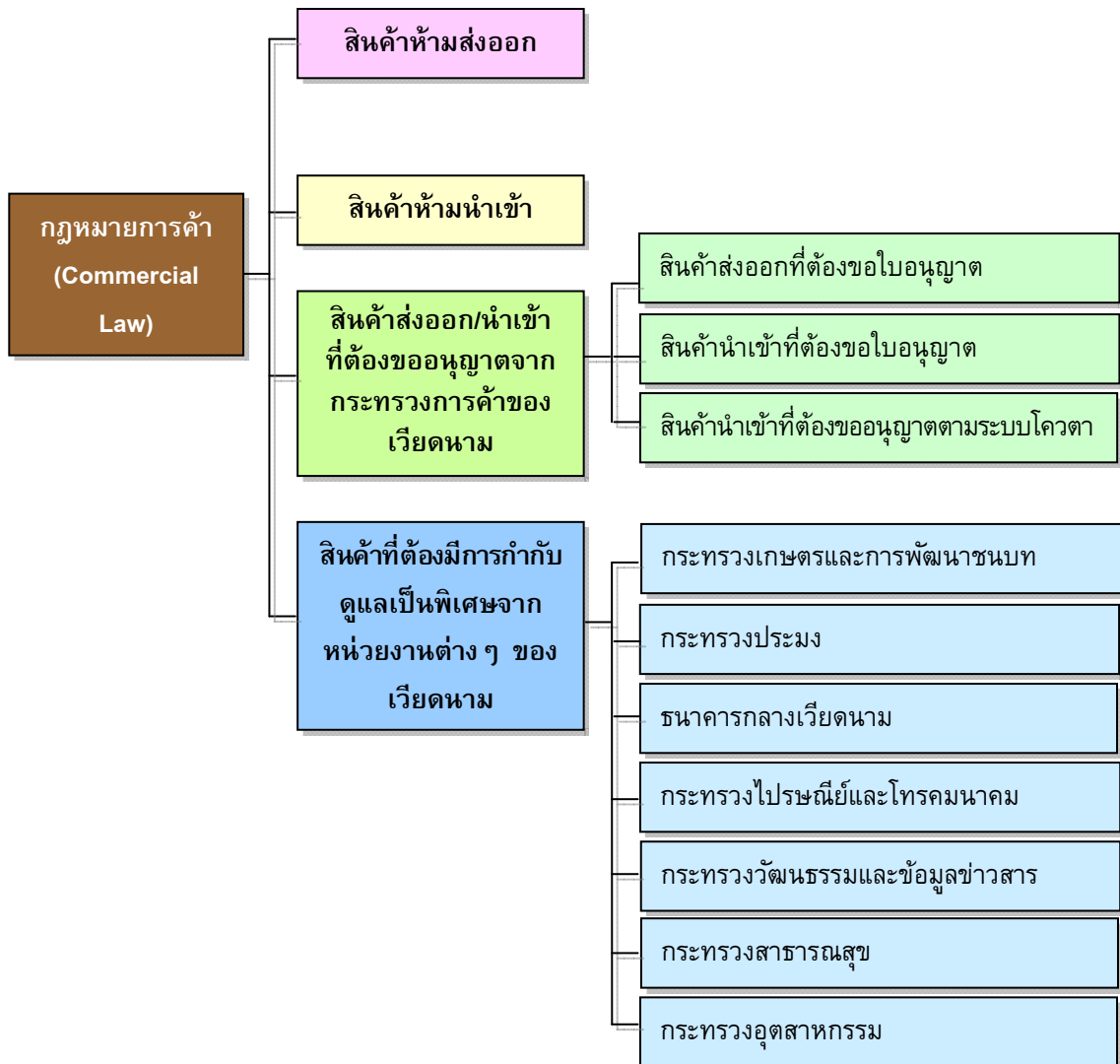
หากผู้ประกอบการประสงค์จะทำการค้ากับเวียดนาม ต้องไม่ลืมที่จะพิจารณาถึง ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น เพื่อประเมินสถานการณ์และใช้ประกอบการตัดสินใจ สำหรับปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่รวบรวมได้จากประสบการณ์จริงของผู้ประกอบการไทย ที่เข้าไปค้าขายในเวียดนาม มีดังนี้

ปัญหา/อุปสรรค	รายละเอียด
<ul style="list-style-type: none"> ระบบคมนาคมขนส่งทางถนนระหว่างไทยและเวียดนามยังไม่สะดวก และมีข้อจำกัดค่อนข้างมาก 	การขนส่งทางถนนในเวียดนามยังมีปัญหาด้านความไม่พร้อมของถนนและกฎระเบียบในการใช้ถนน เช่น จำกัดความเร็วที่ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ทำให้ต้นทุนค่าขนส่งทางบกสูง
<ul style="list-style-type: none"> กฎระเบียบการค้าของเวียดนามเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง 	สร้างความสับสนให้แก่ผู้ประกอบการไทย ขณะเดียวกันอาจทำให้มีค่าใช้จ่ายในการติดตามและปรับปรุงกระบวนการผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับกฎระเบียบที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ เพิ่มขึ้น
<ul style="list-style-type: none"> ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์สินค้าไทยและการปลอมแปลงสินค้า 	ทำให้เวียดนามจำหน่ายสินค้าดังกล่าวได้ในราคาต่ำกว่าไทยมาก ไทยจึงสูญเสียส่วนแบ่งตลาดสินค้าในเวียดนามมากขึ้น เป็นลำดับในช่วงที่ผ่านมา ดังนั้น ควรมีการจดทะเบียนลิขสิทธิ์สินค้า เพื่อป้องกันปัญหาละเมิดลิขสิทธิ์
<ul style="list-style-type: none"> ปัญหาหลักอุปค้ายตามแนวชายแดนของเวียดนามกับประเทศเพื่อนบ้าน (สปป.ลาว กัมพูชา และจีน) 	ทำให้สินค้าคุณภาพต่ำจากประเทศดังกล่าวเข้ามาแย่งส่วนแบ่งตลาดสินค้าไทยในเวียดนาม เนื่องจากสินค้าของประเทศเหล่านั้นมักมีราคาถูกกว่าสินค้าไทย
<ul style="list-style-type: none"> การแข่งขันรุนแรงจากคู่แข่งสำคัญของไทย 	อาทิ สิงคโปร์ ไต้หวัน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น ซึ่งให้เครดิตทางการค้าแก่คู่ค้าชาวเวียดนามได้นานกว่าไทย อีกทั้งยังมีสำนักงานตัวแทนในพื้นที่เพื่อศึกษาตลาดเวียดนามอย่างใกล้ชิด ทำให้รู้จักและคุ้นเคยกับตลาดเวียดนามเป็นอย่างดี
<ul style="list-style-type: none"> ชาวเวียดนามมักตัดสินใจซื้อสินค้าค่อนข้างยาก 	ทำให้การเจาะตลาดเวียดนามมีต้นทุนสูงทั้งในการประชาสัมพันธ์สินค้าให้เป็นที่รู้จักและการสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับในวงกว้าง นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมทุกประเภทเพื่อเป็นการส่งเสริมการขายต้องขออนุญาตจากทางการเวียดนามก่อน ส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในการประชาสัมพันธ์สินค้าในเวียดนามสูงมาก
<ul style="list-style-type: none"> อุปสรรคจากมาตรการที่มีใช้ภาษีศุลกากร 	แม้ว่าอุปสรรคทางการค้าในด้านภาษีศุลกากรระหว่างไทยและเวียดนามลดลงภายใต้กรอบประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) แต่ผู้ส่งออกไทยยังต้องเผชิญกับมาตรการที่มีใช้ภาษีศุลกากร ซึ่งเวียดนามหยิบยกมาใช้ อาทิ ข้อกำหนดที่เข้มงวดเกี่ยวกับการปิดฉลากสินค้า และการห้ามนำเข้าสินค้าบางประเภทเพื่อปกป้องและคุ้มครองผู้ผลิตในประเทศ

ที่มา : รวบรวมโดยฝ่ายวิจัยธุรกิจ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

กฎระเบียบทางการค้าของเวียดนาม

แม้ว่าการค้าระหว่างไทยกับเวียดนามอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎกติกาสากล แต่ผู้ประกอบการต้องตระหนักว่าแต่ละประเทศสามารถประกาศใช้มาตรการทางการค้าได้ตามความจำเป็น (แต่ต้องไม่เป็นการกีดกันจนเกินขอบเขตของกติกาสากล) เช่น การห้ามส่งออกพันธุ์พืชและสัตว์สงวนบางประเภท การกำหนดโควตานำเข้าเพื่อปกป้องมิให้มีสินค้านำเข้ามามากจนทำให้อุตสาหกรรมในประเทศเดือดร้อน และการใช้มาตรการด้านสุขอนามัยกับสินค้านำเข้าเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค เป็นต้น ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามประกาศกฤษฎีกาซึ่งกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายการค้า (The Commercial Law) รวมถึงการส่งออกและการนำเข้าสินค้า (Decree No. 12-2006-ND-CP) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2549 มีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

แผนผังแสดงหมวดสินค้าภายใต้กฎหมายการค้าของเวียดนาม

สินค้าห้ามส่งออก ประกอบด้วย

1. Weapons, ammunition, explosive materials (except industrial explosives) and military technical equipment. (อาวุธยุทโธปกรณ์)
2. National relics, antiques and precious objects which belong to all the citizens, to political organizations and to socio-political organizations. (วัตถุโบราณและสิ่งของมีค่าที่เป็นสมบัติของชาติ)
3. Cultural products in the category prohibited from dissemination and circulation in Vietnam. (สินค้าทางวัฒนธรรมที่ห้ามแพร่กระจายในประเทศ)
4. Round timber and sawn timber produced from domestic natural forests. (ไม้ซุงท่อนและไม้ซุงแผ่นที่มาจากป่าธรรมชาติ)
5. Rare and precious wild animals, natural fauna and flora. (สัตว์ป่า พืชและสัตว์ท้องถิ่นที่หายาก)
6. Rare and precious products of aquaculture. (ผลผลิตจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่หายาก)
7. All types of specialist coding machines and cipher software programs used in the sector of protection of State secrets. (เครื่องจักรและซอฟต์แวร์ที่ใช้เพื่อรักษาความลับทางราชการ)
8. Type 1 toxic chemicals stipulated in the Treaty Prohibiting Chemical Weapons. (สารเคมีเป็นพิษประเภท 1)

สินค้าห้ามนำเข้า ประกอบด้วย

1. Weapons, ammunition, explosive materials (except industrial explosives) and military technical equipment. (อาวุธยุทโธปกรณ์)
2. Assorted firecrackers and equipment interfering with road traffic speed measuring instruments. (ประทัดและอุปกรณ์ที่รบกวนเครื่องตรวจจับความเร็วบนท้องถนน)
3. Second-hand consumer goods, comprising the following groups (สินค้าอุปโภคบริโภคมือสอง) :
  - Textiles and garments, shoes and sandals, clothing. (สิ่งทอ เสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้า)
  - Electronic goods. (ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์)
  - Refrigerators. (ตู้เย็น)
  - Household electrical appliances. (เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน)
  - Medical apparatus. (เครื่องมือแพทย์)
  - Furniture and items of interior decoration. (เฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งบ้าน)
  - Household goods comprising porcelain, terracotta and china, glass, metal, resin, rubber and plastic articles and household goods made from other materials. (ของใช้ในบ้านที่ทำจากวัสดุต่างๆ เช่น กระเบื้อง กระจก เหล็ก ยาง พลาสติก ฯลฯ)
  - Second-hand information technology products. (สินค้า IT มือสอง)
4. Cultural products prohibited from dissemination and circulation in Vietnam. (สินค้าทางวัฒนธรรมที่ห้ามแพร่กระจายในประเทศ)

5. Right-hand-drive motor vehicles except for specialized use in narrow places. (รถยนต์ขับเคลื่อนด้วยพวงมาลัยด้านขวา)
6. Second-hand materials and transport facilities, comprising (อะไหล่มือสองของยานพาหนะเพื่อการขนส่ง) :
- Frames, tyres and tubes, accessories and engines of all types of automobiles, tractors, two-wheeled and three-wheeled vehicles. (ตัวถัง ยางล้อ ท่อ และเครื่องยนต์ของรถยนต์ รถแทรกเตอร์ รถจักรยานยนต์ 2 ล้อ และ 3 ล้อ)
  - Chassis attached to automobile and tractor engines. (โครงรถยนต์และรถแทรกเตอร์ที่ติดกับเครื่องยนต์)
  - Bicycles. (รถจักรยาน)
  - Two and three-wheeled motor vehicles. (รถจักรยานยนต์ 2 ล้อ และ 3 ล้อ)
  - Ambulances. (รถพยาบาล)
  - All types of vehicles in which the transmission structure has been changed as compared to the original design; or in which frame or engine number has been erased. (ยานพาหนะทุกชนิดที่มีการดัดแปลงสภาพไปจากของเดิม หรือมีการลบหมายเลขตัวถัง/หมายเลขเครื่องยนต์ออกไป)
7. Scrap and waste, refrigerating equipment using C.F.C. (เศษหรือของเหลือทิ้งจากอุปกรณ์ทำความเย็นที่ใช้สารคลอโรฟลูออโรคาร์บอน)
8. Products containing asbestos of the group of amphibole. (ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของแร่ใยหิน)
9. Type 1 toxic chemicals stipulated in the Treaty Prohibiting Chemical Weapons. (สารเคมีเป็นพิษประเภท 1)

สินค้าส่งออกและสินค้านำเข้าที่ต้องขออนุญาตจากกระทรวงการค้า (Ministry of Trade) ของเวียดนาม

- **สินค้าส่งออกที่ต้องขอใบอนุญาต ประกอบด้วย**
  1. Textile and garments exported to markets which are subject to quotas as announced by the Ministry of Trade from time to time. (สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ส่งออกไปประเทศที่จำกัดโควตา)
  2. Goods the export of which needs to be controlled pursuant to international treaties or agreements which Vietnam has signed or in which it participates, as announced by the Ministry of Trade from time to time. (สินค้าส่งออกที่ถูกควบคุมภายใต้สนธิสัญญาระหว่างประเทศ)
- **สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาต ประกอบด้วย**
  1. Goods the import of which needs to be controlled pursuant to international treaties or agreements which Vietnam has signed or in which it participates, as announced by the Ministry of Trade from time to time. (สินค้านำเข้าที่ถูกควบคุมภายใต้สนธิสัญญาระหว่างประเทศ)

2. Two-wheeled and three-wheeled vehicles from 175 cm³ and above.
(รถจักรยานยนต์ 2 ล้อ และ 3 ล้อที่มีขนาดของเครื่องยนต์ตั้งแต่ 175 ซีซี ขึ้นไป)

3. Sports weaponry. (อุปกรณ์กีฬาที่สามารถใช้เป็นอาวุธได้)

● สินค้านำเข้าที่ต้องขออนุญาตตามระบบโควตา ประกอบด้วย

1. Salt. (เกลือ)
2. Tobacco raw material. (ใบยาสูบ)
3. Poultry eggs. (ไข่ของสัตว์ปีก)
4. Refined sugar, raw sugar. (น้ำตาล)

สินค้าที่ต้องมีการกำกับดูแลเป็นพิเศษจากหน่วยงานต่าง ๆ ของเวียดนาม

➤ สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงเกษตรและการพัฒนาชนบท (Ministry of Agriculture and Rural Development) ประกอบด้วย

● สินค้าที่ส่งออกได้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด

1. Rare and precious wild animals, natural fauna and flora. (สัตว์ป่า พืชและสัตว์ท้องถิ่นที่หายาก)
2. Rare and precious seedlings for growing crops and raising plants. (เมล็ดพันธุ์พืชที่หายาก)
3. Firewood and charcoal made from timber or firewood sourced from wood from domestic natural forests. (ฟืนและถ่านไม้ที่ผลิตจากไม้ซุงที่มาจากป่าธรรมชาติ)

● สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาตหรือผ่านการทดสอบคุณสมบัติตามที่กำหนด

1. Veterinary medicines and raw materials for the production of veterinary medicines, registered for the first time for import into Vietnam. (ผลิตภัณฑ์ยารักษาสัตว์ และวัตถุดิบที่ใช้ผลิตที่จดทะเบียนนำเข้าเป็นครั้งแรก)
2. Biologically and micro-biologically produced articles and chemicals used in veterinary medicines, registered for the first time for import into Vietnam. (สารเคมีที่ใช้ผลิตยารักษาสัตว์ที่จดทะเบียนนำเข้าเป็นครั้งแรก)
3. Plant protection agents and raw materials for the production of plant protection agents. (พืชที่ปลูกเพื่อป้องกันวัชพืช)
4. Seedlings for growing crops and raising plants, and various types of insects which are not yet found in Vietnam. (ต้นกล้าและแมลงชนิดต่างๆ ที่ไม่มีในประเทศ)
5. Feed for livestock and raw materials for the production of feed for livestock, of types used for the first time in Vietnam. (อาหารสัตว์ และวัตถุดิบที่ใช้ผลิตอาหารสัตว์ที่ใช้เป็นครั้งแรก)
6. New types of fertilizers used in Vietnam. (ปุ๋ย)
7. Genes of plants and crops; micro-organisms serving research, scientific and technical exchange. (พันธุ์พืชที่ใช้ในงานวิจัย)
8. Rare wild animals and plants. (สัตว์ป่าและพืชหายาก)

➤ **สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงประมง (Ministry of Marine Products)**
ดังรายการต่อไปนี้

1. List of the types of marine products the export of which is conditional; (ผลผลิตประมงที่ส่งออกภายใต้เงื่อนไข)
2. List of the types of goods serving aquaculture the import of which is conditional; (สินค้าที่ใช้ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่นำเข้าภายใต้เงื่อนไข)
3. List of marine seedlings which may normally be imported and exported; (พันธุ์สัตว์น้ำที่นำเข้าและส่งออก)
4. List of drugs, chemicals and raw materials for the production of drugs and chemicals used in aquaculture which may normally be imported. (ยา เคมีภัณฑ์ และวัตถุดิบที่ใช้ผลิตสำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่มีการนำเข้าตามปกติ)

➤ **สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารกลางเวียดนาม (State Bank of Vietnam)** ประกอบด้วย

- **สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาต**
  1. Machines for destroying money. (เครื่องทำลายธนบัตร)
  2. Cash safe doors. (ตู้หนีรภัย)
- **สินค้าที่ต้องนำเข้าผ่านตัวแทนที่ได้รับการแต่งตั้งโดยธนาคารกลางของเวียดนาม**
  1. Paper for printing money. (กระดาษที่ใช้พิมพ์ธนบัตร)
  2. Ink for printing money. (หมึกที่ใช้พิมพ์ธนบัตร)
  3. Anti-counterfeit color press used for money, cheques, stamps, and other valuable papers which the banking industry issues and controls. (แท่นพิมพ์สีที่ใช้พิมพ์ธนบัตร เช็ค และแสตมป์)
  4. Money printing machines. (เครื่องพิมพ์ธนบัตร)
  5. Metal casting machines and machines for stamping money. (เครื่องจักรที่ใช้ประทับธนบัตร)

➤ **สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงไปรษณีย์และโทรคมนาคม (Ministry of Posts and Telecommunications)** ประกอบด้วย

- **สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาต**
  1. Postage stamps, stamp publications and lines of stamp goods. (แสตมป์)
  2. Radio transmitters and receivers with a frequency from 9KHz to 400GHz and a capacity of 60mW upwards. (เครื่องรับและส่งสัญญาณวิทยุ)
  3. Radar equipment, radio wave assisted equipment and long-range radio wave controlling apparatus. (อุปกรณ์ตรวจจับวัตถุเคลื่อนที่)

➤ **สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงวัฒนธรรมและข้อมูลข่าวสาร (Ministry of Culture and Information) ประกอบด้วย**

- **สินค้าส่งออกที่ต้องขอใบอนุญาต**
  1. Relics and antiques not owned by all the citizens, by political organizations or by socio-political organizations. (วัตถุโบราณที่เป็นสมบัติของประเทศ)
- **สินค้าส่งออกที่ต้องแจ้งแหล่งที่มา**
  1. All types of printed matter (books, newspapers, magazines, pictures, photos, calendars and so forth). (สื่อสิ่งพิมพ์ทุกชนิด)
  2. Cinematographic works and other visual-aural products recorded on any material. (งานภาพยนตร์)
  3. Newly produced artistic works of all types, made on any material. (งานศิลปะทุกประเภทที่ผลิตขึ้นใหม่)
- **สินค้านำเข้าที่ต้องได้รับอนุมัติในรายละเอียด**
  1. All types of printed matter (books, newspapers, magazines, pictures, photos, calendars and so forth). (สื่อสิ่งพิมพ์ทุกชนิด)
  2. Cinematographic works and other visual-aural products recorded on any material. (งานภาพยนตร์)
- **สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาต**
  1. Plate-making systems and type-setting systems for specialist use in the printing industry. (ระบบแม่พิมพ์และระบบการเรียงพิมพ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมการพิมพ์)
- **สินค้านำเข้าภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด**
  1. Printing machines and color photocopiers. (เครื่องพิมพ์และเครื่องถ่ายเอกสารสี)
  2. Equipment for receiving television signals from satellites (TVRO). (อุปกรณ์รับสัญญาณโทรทัศน์จากดาวเทียม)
  3. Electronic games machines with built-in prizes and specialized equipment for games in casinos. (เครื่องเล่นเกมสล็อตอิเล็กทรอนิกส์ที่มีการแจกรางวัลและอุปกรณ์ที่ใช้ในกาสิโน)
  4. Children's games. (เกมสำหรับเด็ก)

➤ **สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health) ประกอบด้วย**

- **สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาตและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด**
  1. Addictive substances, substances which act on the central nervous system, and precursors (including finished product medicines). (สารเสพติด และสารที่มีผลต่อระบบประสาทส่วนกลาง)

● **สินค้าจำเป็นที่ต้องขออนุญาตนำเข้า**

1. Preventive and curative medicines for humans, being finished products, with a registered number. (ยาป้องกันและยารักษาโรคที่มีเลขทะเบียน)

● **สินค้านำเข้าที่ต้องผ่านการทดสอบคุณสมบัติตามที่กำหนด**

1. Preventive and curative medicines for humans, being finished products, but without a registered number. (ยาป้องกันและยารักษาโรคที่ไม่มีเลขทะเบียน)

2. Raw materials for the production of medicines, pharmaceutical drugs and adjuvant, empty capsules and packaging which directly contacts medicine. (วัตถุดิบที่ใช้ผลิตยาและเวชภัณฑ์)

● **สินค้านำเข้าที่ต้องจดทะเบียนการจัดจำหน่าย**

1. Cosmetics directly impacting on human health. (เครื่องสำอางที่มีผลกระทบต่อสุขภาพ)

2. Chemicals and products for the extermination of insects and bacteria, used in homes and in medicine generally. (เคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่ใช้กำจัดแมลงและแบคทีเรีย)

● **สินค้านำเข้าที่ต้องขอใบอนุญาต**

1. Vaccines and immune biological products outside the List of goods permitted to be imported as needed. (วัคซีนและผลิตภัณฑ์ชีวภาพเพื่อกระตุ้นระบบภูมิคุ้มกัน)

2. Medical equipment which may directly impact on human health, outside the List of goods permitted to be imported as needed. (อุปกรณ์การแพทย์)

➤ **สินค้าที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรม (Ministry of Industry) ประกอบด้วย**

● **สินค้าส่งออกภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด**

1. Toxic chemicals and products containing toxic chemicals. Drug precursors used in the industrial sector. (สารเคมีเป็นพิษและผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของสารเคมีเป็นพิษ)

2. Minerals. (สินแร่)

● **สินค้าส่งออกที่ต้องขออนุญาต**

1. Industrial explosives. (ระเบิดที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม)

● **สินค้านำเข้าภายใต้เงื่อนไขหรือมาตรฐานที่กำหนด**

1. Toxic chemicals and products containing toxic chemicals. Precursors used in the industrial sector. (สารเคมีเป็นพิษและผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของสารเคมีเป็นพิษ)

2. Sodium hydroxide (liquid form). (โซเดียมไฮดรอกไซด์ในรูปของเหลว)

3. Chloric acid. (กรดคลอริก)

4. Manufactured sulphuric acid. (กรดกำมะถันสังเคราะห์)
5. Pure sulphuric acid. (กรดกำมะถันบริสุทธิ์)
6. Manufactured phosphoric acid. (กรดฟอสฟอริกสังเคราะห์)
7. Alums from the hydroxide chemical group. (สารส้ม)
8. Industrial explosives. (ระเบิดที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม)

มาตรการทางภาษี (ปรับปรุงล่าสุด ณ เดือนเมษายน 2559)

การเจาะตลาดเวียดนามให้สัมฤทธิ์ผล ผู้ส่งออกควรศึกษาและทำความเข้าใจกับ มาตรการทางภาษีที่เกี่ยวข้องกับการค้า ที่สำคัญมีดังนี้

1. ภาษีส่งออกและนำเข้า (Export and Import Duties)

อัตราภาษีส่งออกและภาษีนำเข้าของเวียดนามมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง ผู้ประกอบการจึงจำเป็นต้องตรวจสอบอัตราภาษีดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ เวียดนาม เรียกเก็บภาษีส่งออกจากสินค้าส่งออกเพียงไม่กี่รายการ ส่วนใหญ่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ ทราบ หินชอล์ก หินอ่อน หินแกรนิต สินแร่ น้ำมันดิบ และผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ รวมทั้ง เศษโลหะเหลือทิ้ง เป็นต้น โดยมีอัตราภาษีส่งออกอยู่ระหว่างร้อยละ 0-40

ขณะเดียวกันเวียดนามเรียกเก็บภาษีนำเข้าหลายอัตราสำหรับสินค้าอุปโภคบริโภค โดยเฉพาะสินค้าฟุ่มเฟือยเสียภาษีนำเข้าในอัตราสูง ขณะที่สินค้าประเภทเครื่องจักร อุปกรณ์ และวัตถุดิบสำหรับใช้ในอุตสาหกรรมการผลิต โดยเฉพาะที่ไม่สามารถผลิตได้ในประเทศ เสียภาษีนำเข้าในอัตราน้อยหรือได้รับการยกเว้นภาษีนำเข้า ทั้งนี้ อัตราภาษีนำเข้าของ เวียดนามสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- **อัตราภาษีทั่วไป (Ordinary Rates)** ใช้กับสินค้านำเข้าจากประเทศที่มีได้มี ข้อตกลง MFN (Most-Favoured Nation Treatment) กับเวียดนาม ส่วนใหญ่มีอัตราอยู่ที่ราว 1.5 เท่าของอัตราภาษีพิเศษ
- **อัตราภาษีพิเศษ (Preferential Rates)** ใช้กับสินค้านำเข้าจากประเทศที่มี ข้อตกลง MFN กับเวียดนาม
- **อัตราภาษีพิเศษสุด (Special Preferential Rates)** ใช้กับสินค้านำเข้าจาก ประเทศที่มีข้อตกลงพิเศษ (Special Preferential Agreement) กับเวียดนาม ซึ่งรวมถึง กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น จีน อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

2. ภาษีการขายพิเศษ (Special Sales Tax : SST)

ภาษีการขายพิเศษเป็นรูปแบบหนึ่งของภาษีสรรพสามิต (Excise Tax) ซึ่ง จัดเก็บจากสินค้าและบริการทั้งที่ผลิตในประเทศและนำเข้า (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) โดย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- **กลุ่มสินค้า** ได้แก่ บุหรี่และซิการ์ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เบียร์ รถยนต์ (จำนวนที่นั่งน้อยกว่า 24 ที่นั่ง) รถจักรยานยนต์ เครื่องบิน เรือ น้ำมันเชื้อเพลิง เครื่องปรับอากาศ (ขนาดไม่เกิน 90,000 BTU) ไฟ และหนังสือสัญญา

อย่างไรก็ตาม ภายใต้ Decree 05-2012-TT-BTC มีสินค้าที่ไม่เข้าข่ายถูกเรียกเก็บภาษีการขายพิเศษอยู่ 7 ประเภท คือ

- สินค้าที่ผลิตเพื่อส่งออก
- สินค้านำเข้า (เฉพาะกรณีที่กำหนด) อาทิ สินค้าเพื่อให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม สินค้าส่งผ่าน (Goods in transit) และสินค้าที่จำหน่ายในร้านค้าปลอดภาษี เป็นต้น
- สินค้านำเข้ามาใช้ในเขตปลอดภาษีอากร
- เครื่องบินและเรือที่ใช้ในธุรกิจขนส่งสินค้า ขนส่งผู้โดยสาร และใช้ในธุรกิจท่องเที่ยว
- รถยนต์จำนวนที่หนึ่งน้อยกว่า 24 ที่นั่งที่ใช้สำหรับบริการการแพทย์ฉุกเฉิน รถบรรทุกศพ
- ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมประเภท Naphtha
- เครื่องปรับอากาศขนาดไม่เกิน 90,000 BTU ที่ติดตั้งในยานพาหนะ

● **กลุ่มบริการ** ได้แก่ ดิสโก้เทค ธุรกิจนวด คาราโอเกะ กาสีโน ธุรกิจบันเทิงที่เกี่ยวข้องกับการพนัน ธุรกิจเกี่ยวกับสนามกอล์ฟ และธุรกิจเกี่ยวกับล็อตเตอรี่

ทั้งนี้ อัตราภาษีการขายพิเศษสำหรับสินค้าและบริการประเภทต่าง ๆ มีรายละเอียด ดังนี้

สินค้า	อัตราภาษี (%)
น้ำมันเชื้อเพลิง	7-10
เครื่องปรับอากาศ (ขนาดไม่เกิน 90,000 BTU)	10
รถจักรยานยนต์ (ขนาดเครื่องยนต์สูงกว่า 125 cc)	20
เครื่องบินและเรือ	30
ไฟ	40
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และไวน์	
<ul style="list-style-type: none"> ● แอลกอฮอล์โดยปริมาตรสูงกว่าหรือเท่ากับ 20% <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559-31 ธันวาคม 2559 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2560-31 ธันวาคม 2560 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 เป็นต้นไป ● แอลกอฮอล์โดยปริมาตรต่ำกว่า 20% <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559-31 ธันวาคม 2560 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 เป็นต้นไป 	<p>55</p> <p>60</p> <p>65</p> <p>30</p> <p>35</p>
เบียร์	
<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559-31 ธันวาคม 2559 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2560-31 ธันวาคม 2560 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 เป็นต้นไป 	<p>55</p> <p>60</p> <p>65</p>

สินค้า	อัตรากาซี (%)
รถยนต์ (จำนวนที่นั่งน้อยกว่า 24 ที่นั่ง)	10-60
บุหรี่ยี่และซีการ์	
- ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2560-31 ธันวาคม 2561	70
- ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 เป็นต้นไป	75
หนังสือสัญญา	70
บริการ	อัตรากาซี (%)
ธุรกิจเกี่ยวกับล็อตเตอรี่	15
ธุรกิจเกี่ยวกับสนามกอล์ฟ	20
ธุรกิจบันเทิงเกี่ยวกับการพนัน	30
ธุรกิจนวด และคาราโอเกะ	30
ธุรกิจกาสิโน รวมทั้งเครื่องเล่นต่างๆ	35
ดิสโก้เทค	40

3. กาซีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax : VAT)

เช่นเดียวกับหลายๆ ประเทศ สินค้าและบริการที่ใช้ในการผลิต ค้าขาย และบริโภคในเวียดนามต้องเสียกาซีมูลค่าเพิ่ม โดยสินค้าที่ผลิตและจำหน่ายในประเทศจะคำนวณกาซีมูลค่าเพิ่มจากราคาสินค้านั้น ขณะที่สินค้านำเข้าจะคำนวณกาซีมูลค่าเพิ่มจากราคาสินค้าที่รวมกาซีต่างๆ แล้ว อาทิ กาซีนำเข้า (Import Duty) และกาซีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Tax)

สำหรับสินค้าและบริการส่งออกที่จะขอคืนกาซีมูลค่าเพิ่มต้องได้รับการรับรองจากกรมศุลกากรว่ามีการส่งออกจริง ทั้งนี้ ภายใต้กฎหมายกาซีมูลค่าเพิ่ม (Circular 06-2012-TT-BTC) มีสินค้าและบริการที่ได้รับการยกเว้นกาซีมูลค่าเพิ่มรวม 26 ประเภท ที่สำคัญ อาทิ

- พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์
- อุปกรณ์การประปา
- การโอนสิทธิในการใช้ที่ดิน
- บริการประกันภัย
- บริการทางการเงิน
- บริการทางการแพทย์
- การสอนหนังสือและการฝึกอบรม
- การพิมพ์และจัดจำหน่ายหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และหนังสือบางประเภท
- ธุรกิจก่อสร้างและซ่อมแซมแหล่งโบราณสถาน
- บริการด้านสุขอนามัย

ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามกำหนดอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าและบริการ ดังนี้

สินค้า/บริการ	อัตราภาษี (%)
สินค้าและบริการส่งออก รวมถึงสินค้าที่ผลิตเพื่อส่งออก จำหน่ายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก และจำหน่ายในร้านค้าปลอดภาษี ตลอดจนบริการส่งออก การก่อสร้าง และการติดตั้งในต่างประเทศ เป็นต้น	0
สินค้าและบริการที่จำเป็น อาทิ น้ำสะอาด เคมีภัณฑ์ขั้นพื้นฐาน ยารักษาโรค อุปกรณ์ทางการแพทย์ หนังสือ น้ำตาล และสินค้าเกษตรบางชนิด อาหารสัตว์ ปุ๋ยและยาฆ่าแมลง เครื่องจักรกลการเกษตร เป็นต้น	5
สินค้าและบริการอื่นๆ นอกเหนือจากที่ระบุข้างต้น อาทิ ผลิตภัณฑ์แร่ อุปกรณ์ไฟฟ้า กระจก อาหารสำเร็จรูป บริการไปรษณีย์ บริการโรงแรม และร้านอาหาร เป็นต้น	10 (อัตรามาตรฐาน)

ที่มา : Circular 06-2012-TT-BTC, Ministry of Finance of Vietnam

4. ภาษีสิ่งแวดล้อม (Environment Protection Tax)

ปัจจุบันกระแสการรักษาสิ่งแวดล้อมอยู่ในความสนใจของทุกสังคมและทุกประเทศทั่วโลก ซึ่งรวมถึงเวียดนาม ทำให้รัฐบาลเวียดนามมีการเรียกเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมเพื่อดูแลรักษาและลดผลกระทบทางลบที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมในประเทศ โดยจะเรียกเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมจากการผลิตสินค้าหรือการนำเข้าสินค้าที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภทเชื้อเพลิงและถ่านหิน ซึ่งรัฐบาลเวียดนามกำหนดอัตราภาษีสิ่งแวดล้อมดังนี้

สินค้า	หน่วย	อัตราภาษี (ต่อ)
น้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซล จาระบี	ลิตร/กิโลกรัม	900-3,000
ถ่านหิน	ตัน	10,000-20,000
สารทำความเย็นที่มีคลอรีนเป็นส่วนประกอบ (Hydrochlorofluorocarbon : HCFC)	กิโลกรัม	4,000
ถุงพลาสติก (ยกเว้นถุงพลาสติกที่ย่อยสลายได้และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม)	กิโลกรัม	40,000
สารเคมีที่ถูกจำกัดการใช้งาน	กิโลกรัม	500-1,000

กฎระเบียบและมาตรการทางการค้าของเวียดนามที่มีการเปลี่ยนแปลง

➤ เวียดนามระงับการออกใบอนุญาตนำเข้าผลไม้ 4 ชนิดจากไทย

กรมป้องกันพืช กระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบทของเวียดนาม ได้ทำหนังสือลงวันที่ 7 มกราคม 2558 ถึงเลขาธิการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) ของไทย แจ้งว่าทางการเวียดนามได้ระงับการออกใบอนุญาตนำเข้า (Import Permit) ผลไม้สด 4 ชนิดจากไทย ได้แก่ ลำไย มะม่วง ลิ้นจี่ และเงาะ ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม 2558 เนื่องจากตรวจพบแมลงที่เป็นอันตราย 3 ชนิด ซึ่งตามกฎหมายเวียดนามจะต้องตรวจวิเคราะห์ความเสี่ยงศัตรูพืชใหม่อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ทางการไทยได้เจรจากับหน่วยงานด้านการเกษตรของเวียดนาม พร้อมทั้งยืนยันว่าแมลงศัตรูพืชที่เวียดนามแจ้งมานั้นไม่มีอยู่ในประเทศไทย แต่เวียดนามยังยืนยันระงับการออกใบอนุญาตต่อไป จนกว่าทางการเวียดนามจะมั่นใจว่าไม่มีแมลงดังกล่าวในไทยจริง ทั้งนี้ บริษัทที่มีใบอนุญาตนำเข้าที่ยังไม่หมดอายุ ยังสามารถส่งออกผลไม้ทั้ง 4 ชนิดได้จนกว่าใบอนุญาตจะหมดอายุ

ล่าสุดเมื่อเดือนมกราคม 2559 กรมป้องกันพืชของเวียดนามได้อนุญาตให้นำเข้าผลไม้จากไทยแล้ว 2 ชนิด คือ ลำไย และลิ้นจี่ โดยมีการกำหนดเงื่อนไขการนำเข้าลำไยและลิ้นจี่จากไทย ซึ่งระบุว่าลำไยและลิ้นจี่ที่จะส่งออกต้องมาจากสวนหรือแปลงที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practices : GAP) นอกจากนี้ โรงคัดบรรจุและสถานที่สำหรับเก็บลำไยและลิ้นจี่ที่จะส่งออกไปเวียดนามต้องจดทะเบียนกับกรมวิชาการเกษตร อีกทั้งยังต้องได้รับการตรวจสอบหรืออยู่ภายใต้ระบบที่กรมวิชาการเกษตรรับรองในเรื่องการกำจัดศัตรูพืช และต้องส่งมอบบันทึกการจดทะเบียนให้กับทางการเวียดนามเมื่อได้รับการร้องขอ ขณะเดียวกันบรรจุกฎหมายสินค้าที่จะส่งออกต้องระบุข้อความว่า “Export to Vietnam” โดยต้องมีรายละเอียดซึ่งประกอบด้วยชื่อผลไม้ ชื่อสวนหรือหมายเลขทะเบียนสวน และชื่อโรงคัดบรรจุหรือหมายเลขทะเบียนโรงคัดบรรจุ อีกทั้งบรรจุกฎหมายสินค้าต้องเป็นไปตามมาตรฐาน ISPM 15 กรณีที่วัสดุบรรจุภัณฑ์เป็นไม้

➤ เวียดนามประกาศบัญชีรายการสินค้าที่ต้องถูกตรวจสอบก่อนผ่านพิธีการศุลกากรในการนำเข้าและส่งออก

กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าของเวียดนามได้ออกประกาศบัญชีรายการสินค้าที่ต้องถูกตรวจสอบด้านคุณภาพ มาตรฐานทางเทคนิค และความปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อม ก่อนผ่านพิธีการศุลกากรในการนำเข้าและส่งออก ได้แก่ สินค้ากลุ่มสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เหล็ก และผลิตภัณฑ์จากเหล็ก เครื่องจักรอุปกรณ์อุตสาหกรรม รวมถึงอุปกรณ์อุตสาหกรรมเฉพาะที่อาจก่อให้เกิดอันตราย สินค้าอาหาร และสินค้ากลุ่มเคมีภัณฑ์ เป็นต้น ทั้งนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่า การตรวจสอบในด้านต่างๆ เป็นเรื่องของมาตรฐานสากล ซึ่งหลายประเทศปฏิบัติกันอยู่แล้ว แต่การที่เวียดนามเข้มงวดมากขึ้นสะท้อนให้เห็นว่าเวียดนามให้ความสำคัญกับเรื่องความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการไทยที่ส่งออกสินค้าไปเวียดนามจำเป็นต้องตรวจสอบและจัดเตรียมเอกสารหรือใบรับรองต่างๆ ให้พร้อมหากมีการเรียกตรวจสอบ เพื่อไม่ให้ขั้นตอนทางพิธีการศุลกากรที่เพิ่มขึ้นเป็นอุปสรรคต่อการทำการค้า

➤ **เวียดนามเพิ่มโควตานำเข้าน้ำตาล ไซ และเกลือในปี 2558**

กระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบท ร่วมกับกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าของเวียดนาม กำหนดแผนเพิ่มโควตานำเข้าน้ำตาล ไซ และเกลือในปี 2558 เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) โดยจะอนุญาตให้บริษัทเวียดนามนำเข้าน้ำตาลได้ 81,000 ตัน เกลือ 102,000 ตัน (ในจำนวนนี้ 2,000 ตันนำเข้าโดยอุตสาหกรรมยา และ 40,000 ตันนำเข้าโดยอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ เท่ากับปริมาณที่นำเข้าในปีที่ผ่านมา เพื่อส่งเสริมให้ใช้เกลือในประเทศมากขึ้น) และไซ 555,600 ฟอง

➤ **เวียดนามออกกฎระเบียบใหม่เพื่อส่งเสริมการเติบโตของการค้าออนไลน์**

กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าของเวียดนามได้ออกกฎระเบียบใหม่เพื่อส่งเสริมการเติบโตของการค้าออนไลน์ (Circular 47/2014/TT-BCT) ซึ่งมีผลตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2558 โดยมีสาระสำคัญ คือ

- ทางกรเวียดนามจะไม่ควบคุมการค้าที่ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ อาทิ Facebook トラบใดที่ไม่ได้มีการตั้งสำนักงานตัวแทนหรือสำนักงานสาขาในเวียดนาม หรือใช้ชื่อโดเมนที่ลงท้ายด้วย “.vn”
- ห้ามทำการซื้อขายออนไลน์สำหรับสินค้าปืน บุหรี่ ซิการ์ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สัตว์หรือพืชที่ใกล้สูญพันธุ์
- กำหนดให้ผู้ประกอบการที่มีเว็บไซต์ต้องใช้โปรแกรมกั้นกรองอัตโนมัติในการตรวจสอบเนื้อหาบนเว็บไซต์ เพื่อหลีกเลี่ยงการลงข้อความที่ไม่เหมาะสม

ระบบการชำระเงิน

วิธีการชำระเงินค่าสินค้าระหว่างไทยกับเวียดนาม ที่สำคัญ ได้แก่

ระบบการชำระเงิน	รายละเอียดการชำระเงิน
Telegraphic Transfer (T/T)	<p>เป็นวิธีการโอนเงินเพื่อชำระค่าสินค้าทางโทรเลขทำได้ 2 วิธี ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • T/T before shipment ผู้นำเข้าเวียดนามโอนเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ส่งออกไทยก่อน จากนั้นผู้ส่งออกไทยจึงจัดส่งสินค้าให้ผู้นำเข้าเวียดนามตามระยะเวลาที่ตกลงกันได้ • T/T after shipment ผู้ส่งออกไทยจัดส่งสินค้าให้ผู้นำเข้าเวียดนามก่อน จากนั้นผู้นำเข้าเวียดนามจึงโอนเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ส่งออกไทยตามระยะเวลาที่ตกลงกันได้ <p>ทั้งนี้ ในบางกรณีผู้นำเข้าเวียดนามและผู้ส่งออกไทยอาจตกลงกันให้ผู้นำเข้าเวียดนามโอนเงินค่าสินค้าบางส่วนล่วงหน้าให้แก่ผู้ส่งออกไทย แล้วค่อยโอนเงินส่วนที่เหลือเมื่อผู้ส่งออกไทยส่งมอบสินค้าให้ครบถ้วน</p>
Letter of Credit at sight (L/C at sight)	<p>ผู้นำเข้าเวียดนามต้องติดต่อให้ธนาคารในประเทศของตนเปิด L/C ให้ผู้ส่งออกไทยผ่านทางธนาคารของประเทศผู้ส่งออก เมื่อธนาคารในประเทศเวียดนามซึ่งเป็นผู้เปิด L/C ได้รับเอกสารการส่งออกสินค้าดังกล่าวครบถ้วนและถูกต้องตามเงื่อนไขต่างๆ ที่ระบุไว้ใน L/C แล้ว ก็จะชำระเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ส่งออกไทยทันที</p>
Document Against Payment (D/P)	<p>ผู้ส่งออกไทยส่งเอกสารการส่งออกสินค้าให้กับธนาคารของผู้นำเข้าเวียดนาม โดยผู้นำเข้าเวียดนามต้องชำระเงินค่าสินค้าก่อน จึงจะนำเอกสารไปออกสินค้าได้ ทั้งนี้ ผู้ส่งออกไทยควรตรวจสอบฐานะและประวัติผู้นำเข้าเวียดนามก่อนทำสัญญาซื้อขายสินค้า เนื่องจากธนาคารไม่รับผิดชอบหากผู้ซื้อปฏิเสธการชำระค่าสินค้า</p>

ความสัมพันธ์และสิทธิประโยชน์ทางการค้าระหว่างประเทศ

ผู้ประกอบการที่จะค้าขายหรือเข้าไปลงทุนในเวียดนาม โดยเฉพาะการเข้าไปตั้งฐานการผลิตเพื่อส่งออก ควรเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างเวียดนามกับประเทศต่างๆ เพื่อทราบถึงสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่จะได้รับในการส่งออกจากเวียดนามไปประเทศเหล่านั้น ทั้งนี้ การปฏิรูประบบเศรษฐกิจและสังคมตามนโยบาย “Doi Moi” เมื่อปี 2531 ส่งผลให้เวียดนามประสบความสำเร็จในการเสริมสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศต่างๆ และก้าวเข้าสู่เวทีการค้าระหว่างประเทศ ที่สำคัญ ได้แก่

ปี	รายละเอียด
2535	เริ่มสานต่อความสัมพันธ์กับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund : IMF) และธนาคารโลก (World Bank) อีกครั้ง
2538	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับระดับความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ สู่ระดับปกติ - เข้าเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations : ASEAN) - ลงนามข้อตกลงในการให้ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจกับสหภาพยุโรป
2539	<ul style="list-style-type: none"> - เข้าร่วมการประชุมเอเชีย-ยุโรป (Asia-Europe Meeting : ASEM) - เข้าเป็นสมาชิกเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area : AFTA)
2541	เข้าเป็นสมาชิกกลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation : APEC)
2544	ข้อตกลงการค้าทวิภาคีระหว่างสหรัฐฯ และเวียดนาม (US-Vietnam Bilateral Trade Agreement : US-Vietnam BTA) เริ่มมีผลบังคับใช้
2549	<ul style="list-style-type: none"> - สหรัฐฯ ให้สถานะความสัมพันธ์ทางการค้าแบบปกติอย่างถาวร (Permanent Normal Trade Relations : PNTR) แก่เวียดนาม - ลงนามข้อตกลง Japan-Vietnam Economic Partnership Agreement
2550	<ul style="list-style-type: none"> - เข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 150 ขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) อย่างเป็นทางการ - ลงนามในข้อตกลงความร่วมมือทางการค้าและการลงทุนกับสหรัฐฯ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเจรจาการค้าเสรีระหว่างกันต่อไป
2551	<ul style="list-style-type: none"> - จัดตั้งสมาคมความร่วมมือและการพัฒนาเวียดนาม สปป.ลาว กัมพูชา เพื่อกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจและการค้าการลงทุนระหว่างกัน - เข้าเป็นสมาชิกในการเจรจาความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Strategic Economic Partnership : TPP)
2553	ได้รับตำแหน่งประธานอาเซียน และเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 16 ซึ่งมีส่วนสำคัญในการผลักดันและยกระดับความสัมพันธ์ทางการค้าของประเทศในอาเซียนที่กำลังอยู่ระหว่างขั้นตอนการเจรจา
2555	เห็นชอบในการจัดทำข้อตกลง FTA กับสหภาพยุโรป
2556	นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นเดินทางเยือนเวียดนามอย่างเป็นทางการ นับเป็นการกระชับความสัมพันธ์หุ้นส่วนเศรษฐกิจญี่ปุ่น-เวียดนามให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการผลักดันความร่วมมือระหว่างกันในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะการค้าและการลงทุน

ปี	รายละเอียด
2557	<p>การเจรจาความตกลง TPP มีกำหนดที่จะเสร็จสิ้นลงอย่างเป็นทางการและจะมีการลงนามในความตกลงในช่วงปลายปี 2558 และคาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในช่วงปลายปี 2559</p>
2558	<ul style="list-style-type: none"> - เวียดนามลงนามในข้อตกลงการค้าเสรี 4 ฉบับ คือ 1) ความตกลง TPP 2) FTA สหภาพยูเรเชีย-เวียดนาม 3) FTA EU-เวียดนาม และ 4) FTA เวียดนาม-เกาหลีใต้ - เวียดนามอยู่ระหว่างการเจรจา FTA กับอีกหลายประเทศ อาทิ ไอซ์แลนด์ ลิกเตนสไตน์ นอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์ ฮังการี และอิสราเอล เป็นต้น - นายกรัฐมนตรีนิวซีแลนด์เดินทางเยือนเวียดนามอย่างเป็นทางการ ในครั้งนี้ ทั้งสองประเทศได้ลงนามในข้อตกลงความร่วมมือหลายฉบับครอบคลุมด้านการค้า การศึกษา การบิน และสาธารณสุข นอกจากนี้ ทั้งสองประเทศยังตั้งเป้าเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันเป็น 1.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2563 - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ของไทยเดินทางเยือนเวียดนามในระหว่างวันที่ 21-23 เมษายน 2558 เพื่อร่วมหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าของเวียดนาม โดยทั้งสองฝ่ายเห็นชอบที่จะเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันจากเดิมที่ตั้งเป้าไว้ที่ 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็น 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2563 นอกจากนี้ ยังเห็นชอบที่จะจัดตั้งสภาธุรกิจร่วมไทย-เวียดนาม ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนภาครัฐและภาคเอกชนของทั้งสองประเทศ - นายกรัฐมนตรีเวียดนามเดินทางเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2558 เพื่อร่วมเป็นประธานการประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย-เวียดนามครั้งที่ 3 ซึ่งในที่ประชุมมีการลงนามในบันทึกความเข้าใจ (MOU) รวม 4 ฉบับ ได้แก่ 1) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านแรงงาน 2) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจ้างงาน 3) บันทึกความตกลงเมืองพี่เมืองน้องระหว่างจังหวัดอุบลราชธานีกับจังหวัด Kon Tum และ 4) บันทึกความตกลงเมืองพี่เมืองน้องระหว่างจังหวัดตราดกับจังหวัด Long An นอกจากนี้ ยังหารือในการเพิ่มเป้าหมายการค้าระหว่างกันเป็น 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2563 รวมทั้งหารือเกี่ยวกับความร่วมมือด้านการเกษตร โดยทั้งสองประเทศจะหารือเพื่อขยายความร่วมมือในการรักษาเสถียรภาพของราคาข้าวและยางพาราในตลาดโลก

เกร็ดน่ารู้ในการทำการค้ากับเวียดนาม

อุปนิสัยของคู่ค้าชาวเวียดนาม

ในการค้าขายกับชาวเวียดนาม นอกจากต้องทำความเข้าใจกับกฎระเบียบด้านการค้าของเวียดนามเป็นอย่างดีแล้ว การศึกษาถึงอุปนิสัยของชาวเวียดนามก็เป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้การเจรจาธุรกิจราบรื่นและประสบความสำเร็จด้วยดี สำหรับอุปนิสัยของชาวเวียดนามที่ควรเรียนรู้ เพื่อนำมาปรับใช้ในการติดต่อธุรกิจ มีดังนี้

- **ชาวเวียดนามเป็นคนรักชาติ** เนื่องจากมีการปลูกฝังกันมารุ่นต่อรุ่นนับตั้งแต่อดีต ดังนั้น ในการพูดคุยกับชาวเวียดนามจึงไม่ควรกล่าวถึงเรื่องสงครามเวียดนาม การเมือง และศาสนา นอกจากนี้ ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดที่เป็นการลบหลู่หรือไม่ให้เกียรติรัฐบาลเวียดนาม ขณะเดียวกันควรงดเว้นการทำกิจกรรมที่แสดงออกถึงการต่อต้านระบบสังคมนิยม เพราะจะได้รับการต่อต้านจากชาวเวียดนามเช่นเดียวกัน

- **ชาวเวียดนามให้ความสำคัญกับผู้อาวุโส** อีกทั้งมักจะปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำของผู้อาวุโสกว่าเสมอ ซึ่งคล้ายคลึงกับอุปนิสัยของคนไทย ทำให้นักธุรกิจไทยปรับตัวเข้ากับนักธุรกิจเวียดนามได้ค่อนข้างง่ายเมื่อเทียบกับการปรับตัวเข้ากับนักธุรกิจชาวตะวันตก ซึ่งส่วนใหญ่นับถือกันที่คุณวุฒิมากกว่าวัยวุฒิ

- **ชาวเวียดนามรักศักดิ์ศรีตนเองมาก** ในการติดต่อธุรกิจกับชาวเวียดนามควรใช้คำพูดที่สุภาพและให้เกียรติคู่เจรจา รวมทั้งควรแต่งกายด้วยชุดที่สุภาพเรียบร้อยและเป็นทางการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนัดหมายเพื่อเจรจาธุรกิจเป็นครั้งแรก รวมถึงการเข้าพบผู้บริหารระดับสูงของเวียดนาม ควรแต่งกายด้วยชุดสูทเท่านั้น นอกจากนี้ ควรหลีกเลี่ยงการว่ากล่าวตักเตือนชาวเวียดนามต่อหน้าผู้อื่น เนื่องจากจะทำให้รู้สึกเสียหน้าและเป็นอุปสรรคในการร่วมงานกัน

- **ชาวเวียดนามมีความมุ่งมั่น ขยัน และใฝ่หาความรู้** เห็นได้จากความพยายามพัฒนาตนเองตลอดเวลา จึงมักใช้เวลาหลังเลิกเรียนหรือหลังเลิกงานไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งนี้ อุปนิสัยดังกล่าวนับเป็นผลดีต่อคู่ค้ารวมถึงผู้เข้าไปติดต่อธุรกิจในเวียดนาม โดยเฉพาะการเข้าไปลงทุนทำธุรกิจที่ต้องว่าจ้างแรงงานเวียดนาม เนื่องจากนายจ้างสามารถวางใจได้ว่าแรงงานเหล่านี้มีคุณภาพดีพอ

รสนิยมและพฤติกรรมกรรมการบริโภคของชาวเวียดนาม

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาเศรษฐกิจเวียดนามเติบโตแบบก้าวกระโดด และมีอัตราการขยายตัวที่โดดเด่นเมื่อเทียบกับหลายประเทศในภูมิภาคอาเซียน ทำให้พฤติกรรมกรรมการบริโภคของชาวเวียดนามเปลี่ยนแปลงไปเป็นการบริโภคนิยม (Consumerism) ตามกระแสของประเทศที่เศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ ปัจจัยสำคัญที่กำหนดพฤติกรรมกรรมการบริโภคของชาวเวียดนาม มีดังนี้

➤ โครงสร้างของประชากรเวียดนาม

การทราบถึงโครงสร้างและพื้นฐานของประชากรเวียดนามช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการเจาะตลาดเวียดนามได้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้ โครงสร้างของประชากรเวียดนาม ที่สำคัญ ได้แก่

● โครงสร้างอายุ

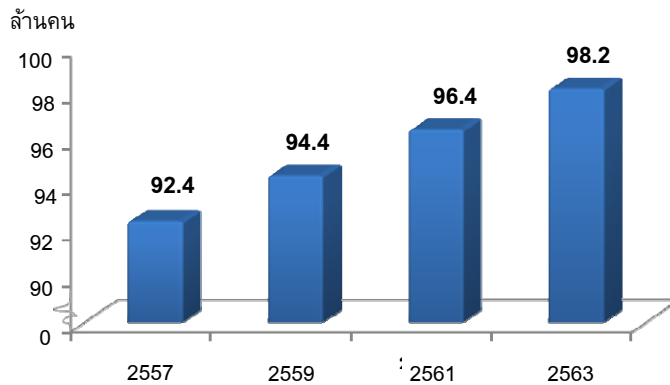
“อายุเฉลี่ยของประชากรเวียดนามอยู่ที่ 29.6 ปี ซึ่งเป็นประชากรที่อยู่ในวัยทำงานสะท้อนกลุ่มผู้บริโภคที่มีกำลังซื้อสูง และพร้อมทดลองสินค้าใหม่ๆ”

อายุ	สัดส่วนต่อจำนวนประชากรทั้งหมด (%)
65 ปีขึ้นไป	6
15-64 ปี	70
0-14 ปี	24

ที่มา : CIA World Factbook (ข้อมูลปี 2558)

● จำนวนประชากร

“จำนวนประชากรเวียดนามมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันเวียดนามมีประชากรมากเป็นอันดับ 3 ในอาเซียน รองจากอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ขณะที่องค์การสหประชาชาติ (The United Nations : UN) คาดการณ์ว่าจำนวนประชากรเวียดนามมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแตะระดับ 100 ล้านคนในปี 2568 สะท้อนเวียดนามเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ”

ที่มา : The Economist Intelligence Unit (EIU)

ในแง่โครงสร้างอายุ เวียดนามมีความได้เปรียบตรงที่กว่าร้อยละ 70 ของประชากรเวียดนามทั้งหมด มีอายุต่ำกว่า 35 ปี ซึ่งจะช่วยให้เวียดนามมีศักยภาพด้านแรงงานไปอีกไม่ต่ำกว่า 10-15 ปี นอกจากนี้ ประชากรส่วนใหญ่ที่อยู่ในวัยทำงานจะเป็นแรงขับเคลื่อนการบริโภคของประเทศเป็นสำคัญ เนื่องจากมีความพร้อมที่จะใช้จ่ายเพื่อการบริโภค ยิ่งไปกว่านั้น การย้ายถิ่นฐานของชาวเวียดนามจากชนบทเข้าสู่เขตเมืองอย่างต่อเนื่อง จะช่วยเพิ่มจำนวนแรงงานเข้าสู่ระบบมากขึ้น ซึ่งจะเป็นแรงขับเคลื่อนการบริโภคโดยรวมได้อีกทางหนึ่ง

● อัตราการรู้หนังสือ

อัตราการรู้หนังสือของชาวเวียดนาม (อายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป) ปี 2558 อยู่ที่ร้อยละ 94.5 ซึ่งมีผลค่อนข้างมากต่อการสนิยมการบริโภค การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการบริโภค รวมถึงการเลือกบริโภคในสิ่งที่ตนเองคาดหวัง

- **ปรัชญาในการดำรงชีวิตของชาวเวียดนาม มีดังนี้**

- รักษาสุขภาพ
- ทำงานหนักเพื่อรู้คุณค่าของเงิน
- เก็บออมเพื่อวันข้างหน้า
- มีชีวิตอยู่เพื่อความคาดหวังของผู้อื่น

นอกจากนี้ ชาวเวียดนามส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่นิยมรับประทานอาหารเช้าพร้อมหน้ากันทั้งครอบครัว และเชื่อว่าครอบครัวที่อบอุ่นคือความสุขที่แท้จริง

➤ **รายได้ของชาวเวียดนาม**

ในช่วงที่ผ่านมารายได้ของชาวเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดย EIU ประมาณการรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของชาวเวียดนามจะเพิ่มขึ้นจาก 2,050 ดอลลาร์สหรัฐในปี 2558 เป็น 2,160 ดอลลาร์สหรัฐ และ 2,290 ดอลลาร์สหรัฐในปี 2559 และปี 2560 ตามลำดับ ซึ่งจะมีส่วนสำคัญที่ทำให้การใช้จ่ายเพื่อการบริโภคเพิ่มขึ้นตาม สะท้อนได้จากในช่วงที่ผ่านมาการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวเวียดนามเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 20 ต่อปี

➤ **พฤติกรรมกรรมการบริโภคของชาวเวียดนาม**

พฤติกรรมกรรมการบริโภคของชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือและทางตอนใต้ของประเทศแตกต่างกันมาก ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลจากวิถีการดำรงชีวิต และอุปนิสัยที่แตกต่างกัน โดยสามารถเปรียบเทียบจากพฤติกรรมของประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงฮานอย และนครโฮจิมินห์ได้ ดังนี้

ประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงฮานอย	ประชากรที่อาศัยอยู่ในนครโฮจิมินห์
ให้ความสำคัญกับการรักษาภาพลักษณ์ของตนเองมาก	ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการรักษาภาพลักษณ์ของตนเอง
มีลักษณะพินิจพิเคราะห์	มีลักษณะติดดิน
ซื้อของโดยคำนึงถึงความคุ้มค่า	ซื้อของโดยคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย
เป็นคนตามกระแส	เป็นคนสร้างกระแส
หาเหตุผลก่อนตอบโต้	ตอบโต้โดยทันที
ทำงานหนักและมีสมาธิสูงกับการทำงาน	ทำงานค่อนข้างสบาย
มีความมุ่งมั่นสูง	พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่

ที่มา : ข้อมูลจากการสัมภาษณ์บริษัทเอกชนในเวียดนาม รวบรวมโดยฝ่ายวิจัยธุรกิจ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

➤ การหาผู้ค้าและการนำสินค้าเข้าสู่เวียดนาม

• การหาผู้ค้า

วิธีการเข้าสู่ตลาดเวียดนามที่ง่ายที่สุด คือ การส่งออกสินค้าจากไทยไปจำหน่ายในเวียดนาม ทั้งนี้ หากผู้ประกอบการไทยสนใจหาผู้ค้าในตลาดเวียดนามก็ควรเข้าร่วมงานแสดงสินค้าไทยในเวียดนามที่จัดขึ้นเป็นประจำโดยสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งผู้ประกอบการไทยสามารถติดต่อผ่านหน่วยงานดังกล่าวเพื่อเข้าร่วมงานแสดงสินค้า ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี อาทิ

📍 งาน Made in Thailand Outlet Fair มีกำหนดจัดขึ้นในเดือนมกราคม

📍 งาน Thailand Trade Exhibition มีกำหนดจัดขึ้นในเดือนมีนาคม

นอกจากนี้ ยังมีงานแสดงสินค้าแบบจำแนกประเภท เช่น วัสดุก่อสร้าง เครื่องจักร เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งผู้ประกอบการไทยสามารถติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ทั้งนี้ ในการออกงานแสดงสินค้าไทยที่จัดขึ้นในเวียดนาม ผู้ประกอบการไทยจะมีโอกาสพบปะและทำความรู้จักเพื่อสานต่อธุรกิจกับกลุ่มลูกค้าทั้งที่เป็นผู้แทนจำหน่ายท้องถิ่น ผู้จัดจำหน่าย ตัวแทนกระจายสินค้า รวมทั้งผู้บริโภคชาวเวียดนาม

• การนำสินค้าเข้าสู่เวียดนาม

การนำสินค้าเข้าสู่เวียดนาม ผู้ประกอบการไทยควรเลือกบริษัทนำเข้าที่มีชื่อเสียงและมีความชำนาญในพื้นที่ รวมทั้งสามารถกระจายสินค้าไปยังกลุ่มธุรกิจต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ บริษัทนำเข้าในเวียดนามมีอยู่ 2 ประเภท คือ บริษัทของรัฐบาล (State-owned Company) และบริษัทเอกชน (Private Company) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

📍 **บริษัทของรัฐบาล** โดยทั่วไปบริษัทของรัฐบาลจะควบคุมการทำธุรกิจทั้งในด้านการนำเข้าและการส่งออก ซึ่งสามารถแยกตามลักษณะการกระจายสินค้าได้ 2 ประเภท คือ

- บริษัทของรัฐบาลที่เป็นผู้นำเข้าและมีเครือข่ายกระจายสินค้า นอกจากนี้ ยังประกอบธุรกิจเป็นนายหน้านำเข้าสินค้าให้กับบริษัทเอกชนอื่นๆ ที่ไม่สามารถนำเข้าสินค้าได้เอง
- บริษัทของรัฐบาลที่ดำเนินกิจการเฉพาะการเป็นนายหน้านำเข้าสินค้า ซึ่งจะจำหน่ายสินค้าต่อไปยังบริษัทผู้จัดจำหน่าย

📍 **บริษัทเอกชน** เป็นบริษัทการค้าของเอกชน แยกตามวัตถุประสงค์ของการนำเข้าสินค้าได้ 2 ประเภท คือ

- บริษัทเอกชนที่ส่งสินค้าเข้ามาจำหน่ายในเวียดนาม
- บริษัทเอกชนที่เป็นผู้ผลิตสินค้าและมีการนำเข้าวัตถุดิบเพื่อนำมาใช้ผลิตเพื่อส่งออก

➤ ข้อเสนอแนะสำหรับการส่งออกสินค้าไปจำหน่ายในเวียดนาม

- ศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคของชาวเวียดนาม
- สำรวจตลาดและความต้องการบริโภคสินค้า
- เข้าร่วมงานแสดงสินค้าไทยที่จัดขึ้นในเวียดนามเพื่อพบปะและทำความรู้จักกับกลุ่มลูกค้า
- เลือกตัวแทนกระจายสินค้าที่มีประสบการณ์และความชำนาญ
- ประชาสัมพันธ์สินค้าผ่านตัวแทนกระจายสินค้า
- รักษาความสัมพันธ์กับตัวแทนกระจายสินค้าในเวียดนาม

➤ สินค้าที่อยู่ในกระแสของชาวเวียดนาม

ปัจจุบันเวียดนามมีความต้องการบริโภคสินค้าเปลี่ยนแปลงไปมากตามระดับของการพัฒนาประเทศ จากในอดีตที่ชาวเวียดนามถูกมองว่าเป็นคนประหยัดและระมัดระวังการใช้จ่ายสนใจการเรียนและการทำงาน แต่ปัจจุบันชาวเวียดนามมีความต้องการบริโภคสินค้ามากขึ้นตามรายได้ที่เพิ่มขึ้น และใช้เวลาไปกับกิจกรรมในการพักผ่อนมากขึ้น สะท้อนได้จากรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีที่เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 10 ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา รวมทั้งการขยายตัวอย่างรวดเร็วของสังคมเมือง ส่งผลให้พฤติกรรมผู้บริโภคของชาวเวียดนามเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ จากเดิมที่ชาวเวียดนามมักเลือกซื้อสินค้าโดยคำนึงถึงปัจจัยด้านราคาเป็นสำคัญ ทำให้สินค้าจีนเป็นที่นิยมในหมู่ผู้บริโภคชาวเวียดนาม เนื่องจากมีราคาถูกเมื่อเทียบกับสินค้าของประเทศอื่นๆ แต่ในปัจจุบันชาวเวียดนามโดยเฉพาะประชากรวัยแรงงาน (ราวร้อยละ 70 ของประชากรทั้งประเทศ) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อสูง หันมาบริโภคสินค้าระดับกลางถึงระดับบน รวมทั้งสินค้าฟุ่มเฟือยมากขึ้น เนื่องจากคำนึงถึงคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าเป็นสำคัญแม้ว่าต้องจ่ายแพงขึ้น รวมทั้งเพื่อตอบสนองไลฟ์สไตล์ของชีวิตสังคมเมือง สำหรับสินค้าระดับกลางถึงระดับบน รวมทั้งสินค้าฟุ่มเฟือยที่อยู่ในกระแสวิถีชีวิตของชาวเวียดนาม ที่สำคัญ มีดังนี้

- **สินค้าในกลุ่มแฟชั่นเครื่องแต่งกาย เช่น เสื้อผ้า และรองเท้า** ปัจจุบันวัฒนธรรมต่างชาติโดยเฉพาะตะวันตกได้แทรกซึมเข้าไปในสังคมเมืองของเวียดนาม ทำให้ชาวเวียดนามโดยเฉพาะประชากรวัยหนุ่มสาวรุ่นใหม่ซึมซับวัฒนธรรมตะวันตกและมีความทันสมัยมากขึ้น ส่งผลให้สินค้าแฟชั่นเครื่องแต่งกายเป็นที่ต้องการของตลาด สะท้อนได้จากการเปิดร้านจำหน่ายเสื้อผ้าและรองเท้าทั้งแบรนด์ท้องถิ่นและแบรนด์ต่างชาติที่เพิ่มมากขึ้นในเมืองใหญ่โดยเฉพาะในกรุงฮานอย และนครโฮจิมินห์ รวมทั้งการหลั่งไหลเข้ามาทำตลาดของบริษัทชั้นนำระดับโลก นอกจากนี้ บริษัทท้องถิ่นที่ผลิตเสื้อผ้าเพื่อส่งออกยังเริ่มหันมาทำตลาดเสื้อผ้าแฟชั่นในประเทศมากขึ้น ทั้งนี้ จากผลสำรวจพบว่าชาวเวียดนามจับจ่ายซื้อเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายเฉลี่ยราว 2 ล้านดอง (ราว 95 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อคนต่อปี ส่วนใหญ่ตัดสินใจซื้อจากความเหมาะสมของราคา รูปแบบที่สวยงามทันสมัย คุณภาพสินค้า และความจำเป็นในการใช้งาน

- **สินค้าในกลุ่มสุขภาพและความงาม เช่น อุปกรณ์กีฬา ผลิตภัณฑ์อาหารเสริมสุขภาพ และเครื่องสำอาง** ปัจจุบันชาวเวียดนามหันมาให้ความสำคัญกับความสวย ความงามและใส่ใจในสุขภาพมากขึ้น รวมทั้งกระแสการออกกำลังกายกำลังเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง ทำให้สินค้าในกลุ่มนี้ยังเป็นที่ต้องการของตลาดเวียดนาม โดยชาวเวียดนามที่มีรายได้ต่ำถึงปานกลางมักเลือกซื้อสินค้านำเข้าจากจีน เนื่องจากมีราคาถูก ขณะที่ชาวเวียดนามที่มีรายได้สูงมักเลือกซื้อสินค้าที่มีคุณภาพ ซึ่งมีราคาสูงกว่าสินค้านำเข้าจากจีน ส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้าจากไทย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และไต้หวัน

- สินค้าในกลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ เช่น โทรศัพท์มือถือ สมาร์ทโฟน แท็บเล็ต แล็ปท็อป ทีวี LCD และกล้องดิจิทัล การเข้าสู่ยุคดิจิทัลและกระแสเครือข่ายสังคมออนไลน์ ที่ได้รับความนิยมมากขึ้น ทำให้ชาวเวียดนามหันมาบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย (ตามนิยามของบริษัท TNS บริษัทวิจัยตลาดชั้นนำของโลก สินค้าฟุ่มเฟือย คือ สินค้าที่มีมูลค่าสูงกว่า 10 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อชิ้น) ในกลุ่มอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะ โทรศัพท์มือถือและสมาร์ทโฟน ซึ่งถือเป็นสิ่งของที่ชาวเวียดนามใช้แสดงฐานะทางสังคม นอกเหนือจากรถจักรยานยนต์ ปัจจุบันผู้ใช้สมาร์ทโฟนในเวียดนามมีสัดส่วนราวร้อยละ 20 ของประชากรทั่วประเทศ โดยมีอัตราการเติบโตเร็วที่สุดในภูมิภาค และมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่องในระยะ 2-3 ปีข้างหน้า เนื่องจากชาวเวียดนามหันมาใช้สมาร์ทโฟนแทนโทรศัพท์มือถือแบบธรรมดาเพิ่มขึ้น ส่วนหนึ่งเพราะสมาร์ทโฟนมีราคาถูกลงและมีทางเลือกการใช้งานที่หลากหลายซึ่งตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคชาวเวียดนามได้มากกว่าโทรศัพท์มือถือแบบธรรมดา

➤ ช่องทางการซื้อสินค้าของชาวเวียดนาม

ธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ **ร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิม (Traditional Trade)** อาทิ ตลาดสด หาบเร่ และร้านขายของชำ เป็นต้น กับ **ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ (Modern Trade)** อาทิ ซูเปอร์มาร์เก็ต ห้างสรรพสินค้า ดิสเคาท์สโตร์ และร้านสะดวกซื้อ เป็นต้น ปัจจุบันแม้ชาวเวียดนามส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรมการใช้จ่ายซื้อสินค้าผ่านร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิม แต่บริษัทวิจัยตลาดคาดว่าหลังจากการก้าวสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ในปี 2558 จะทำให้สัดส่วนของผู้มีรายได้ปานกลางขึ้นไปในเวียดนามมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาล่าสุดของบริษัท Boston Consulting Group บริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจชั้นนำของโลก ที่คาดการณ์ว่าผู้บริโภคระดับกลางของเวียดนามซึ่งมีรายได้มากกว่า 15 ล้านดอลลาร์ (ราว 710 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่า 2 เท่าจาก 12 ล้านคน เป็น 33 ล้านคน ในระหว่างปี 2556-2563 หรือเทียบได้ราว 2 ใน 3 ของผู้บริโภคระดับกลางในไทย ทั้งนี้ ผู้บริโภคระดับกลางที่เพิ่มขึ้นจะกระจายไปในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ ประกอบกับรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีจะเพิ่มขึ้นเป็น 3,400 ดอลลาร์สหรัฐ ส่งผลต่อวิถีชีวิตของชาวเวียดนามที่จะเปลี่ยนแปลงไป ทำให้โอกาสที่ชาวเวียดนามจะหันมาใช้จ่ายซื้อสินค้าผ่านร้านค้าปลีกสมัยใหม่ เช่น ร้านสะดวกซื้อ ซูเปอร์มาร์เก็ต และห้างสรรพสินค้า มีมากขึ้น ซึ่งเอื้อต่อการเข้าไปขยายตลาดสินค้าระดับกลางถึงระดับบน รวมทั้งสินค้าฟุ่มเฟือย ที่ส่วนใหญ่ มักวางจำหน่ายในร้านค้าปลีกประเภทดังกล่าว โดยร้านค้าปลีกสมัยใหม่ที่เป็นที่นิยมในเวียดนามมากที่สุด คือ Co-op Mart รองลงมา ได้แก่ Big C, Metro และ Maximark เป็นต้น

Content : Part II

ภาพรวมการลงทุนจากต่างประเทศในเวียดนาม	37
ภาพรวมการลงทุนของไทยในเวียดนาม	42
ปัจจัยส่งเสริมการลงทุนในเวียดนาม	44
รูปแบบการลงทุนในเวียดนาม	46
นโยบายการลงทุนของรัฐบาลเวียดนาม	48
กฎระเบียบการลงทุนในเวียดนาม	51
ภาษีที่สำคัญในการดำเนินธุรกิจ	56
ขั้นตอนการลงทุนในเวียดนาม	58
ข้อควรระวังสำหรับการลงทุนในเวียดนาม	60
พื้นที่ที่มีศักยภาพในการลงทุน	61
เขตเศรษฐกิจพิเศษและนิคมอุตสาหกรรม	63
สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในเวียดนาม	72
ปัจจัยพึงระวังสำหรับการลงทุนในเวียดนาม	74
ความตกลงด้านการลงทุนระหว่างไทย-เวียดนาม	75
เกร็ดน่ารู้เกี่ยวกับการลงทุนในเวียดนาม	75
ต้นทุนการดำเนินธุรกิจในเวียดนาม	78

ภาพรวมการลงทุนจากต่างประเทศในเวียดนาม

เวียดนามยังคงเป็นประเทศเป้าหมายหลักของนักลงทุนต่างชาติจากทั่วโลก สะท้อนได้จากบริษัทต่างชาติชั้นนำของโลกตัดสินใจเข้ามาลงทุนในเวียดนามเพื่อใช้เป็นฐานการผลิตและขยายการลงทุนเพิ่มเติม เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามมีความพยายามในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมการลงทุนให้ดีขึ้น โดยเฉพาะการดำเนินนโยบายอย่างเปิดกว้างในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศและพร้อมรองรับการลงทุนหลายรูปแบบ รวมทั้งปรับปรุงกฎระเบียบและกฎหมายการลงทุนเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนให้มากขึ้น ตลอดจนมีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ให้มีความทันสมัยมากขึ้น ส่งผลให้เงินลงทุนจากต่างประเทศมูลค่ามหาศาลหลั่งไหลเข้าสู่เวียดนามอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ข้อมูลจาก World Investment Report 2015 ของ UNCTAD ระบุว่า เวียดนามมีการลงทุนในโครงการใหม่ (Greenfield FDI) ในปี 2557 คิดเป็นมูลค่ามากเป็นอันดับ 5 ของอาเซียน รองจาก สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ไทย และมาเลเซีย แต่หากพิจารณาดัชนี Greenfield FDI Performance Index ของ Financial Times เวียดนามถูกจัดอยู่ในอันดับแรกของประเทศตลาดใหม่ แซงหน้ามาเลเซีย ไทย อินเดีย และอินโดนีเซีย รวมทั้งจีน

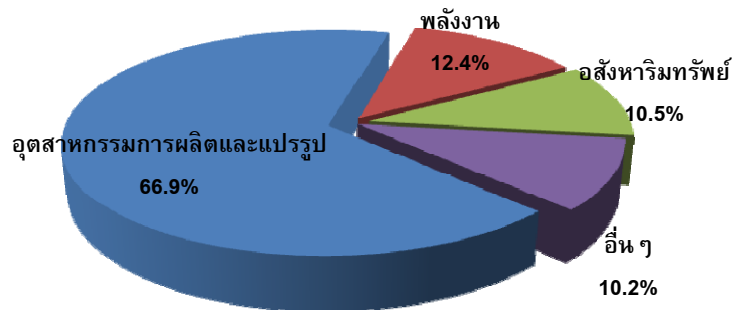

ธุรกิจที่นักลงทุนต่างชาติ
นิยมเข้าไปลงทุนในเวียดนาม

สำหรับสถานะในปี 2558 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) ในเวียดนามมีมูลค่า 22.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.5 จากปี 2557 โดยเป็นโครงการลงทุนใหม่ 2,013 โครงการ เพิ่มขึ้นร้อยละ 26.8 จากปี 2557 ด้วยเงินทุนจดทะเบียน (Registered Capital) 15.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงร้อยละ 0.4 จากปี 2557 และการขยายการลงทุนของโครงการเดิม 814 โครงการ ด้วยเงินทุนจดทะเบียนเพิ่มเติม (Additional Registered Capital) มูลค่า 7.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 56.5 จากปี 2557 ซึ่งมูลค่า FDI โดยรวมของเวียดนามที่เพิ่มขึ้นสะท้อนให้เห็นว่านักลงทุนต่างชาติยังมีความเชื่อมั่นในการเข้ามาลงทุนในเวียดนาม

ทั้งนี้ FDI ที่หลั่งไหลเข้าสู่เวียดนาม จำแนกตามประเภทของอุตสาหกรรม ประเทศผู้ลงทุน และจังหวัดที่รองรับการลงทุน ดังนี้

➤ อุตสาหกรรมที่นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในเวียดนามในปี 2558

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam

ในปี 2558 อุตสาหกรรมที่นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมการผลิตและแปรรูป ด้วยมูลค่าการลงทุน 15.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 66.9 ของมูลค่า FDI ทั้งหมด (แบ่งเป็นโครงการลงทุนใหม่ 995 โครงการ และการขยายการลงทุนของโครงการเดิม 517 โครงการ) รองลงมา คือ พลังงาน ด้วยมูลค่าการลงทุน 2.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12.4 (แบ่งเป็นโครงการลงทุนใหม่ 9 โครงการ และการขยายการลงทุนของโครงการเดิม 8 โครงการ) อสังหาริมทรัพย์ ด้วยมูลค่าการลงทุน 2.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.5 (แบ่งเป็นโครงการลงทุนใหม่ 34 โครงการ และการขยายการลงทุนของโครงการเดิม 12 โครงการ) และอุตสาหกรรมอื่น ๆ ด้วยมูลค่าการลงทุน 2.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.2

➤ นักลงทุนต่างชาติในเวียดนามในปี 2558 (เฉพาะโครงการลงทุนใหม่) ในปี 2558 มีนักลงทุนต่างชาติจาก 62 ประเทศเข้ามาลงทุนในเวียดนาม โดยเกาหลีใต้ยังคงรักษาอันดับนักลงทุนต่างชาติรายใหญ่ที่สุดในเวียดนาม ด้วยมูลค่าการลงทุน 6.72 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ แบ่งเป็นโครงการลงทุนใหม่ 702 โครงการ มูลค่าการลงทุน 2.68 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และการขยายการลงทุนของโครงการเดิม 260 โครงการ มูลค่าการลงทุน 4.04 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนใหญ่เป็นโครงการลงทุนในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และโทรศัพท์มือถือ ขณะที่มาเลเซีย

สามารถก้าวแซงหน้านักลงทุนรายใหญ่ อาทิ ฮองกง สิงคโปร์ ญี่ปุ่น และไต้หวัน ขึ้นมาเป็น นักลงทุนรายใหญ่อันดับ 2 ของเวียดนาม และถือเป็นนักลงทุนอาเซียนรายใหญ่ที่สุดใน เวียดนาม ส่วนใหญ่เป็นโครงการลงทุนในพลังงาน อสังหาริมทรัพย์ และภาคการผลิต

นักลงทุนต่างชาติ 18 อันดับแรกในเวียดนามในปี 2558

อันดับ	ประเทศ	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	อันดับ	ประเทศ	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)
1	เกาหลีใต้	702	2,678.5	10	ตุรกี	2	660.3
2	มาเลเซีย	27	2,447.5	11	ฮ่องกง	89	629.5
3	ซามัว	24	1,314.0	12	เนเธอร์แลนด์	24	279.3
4	ญี่ปุ่น	299	1,285.0	13	เซเชลส์	17	273.2
5	สหราชอาณาจักร	30	1,265.7	14	หมู่เกาะเคย์แมน	6	246.7
6	สิงคโปร์	130	1,035.0	15	สหรัฐฯ	54	217.9
7	ไต้หวัน	110	940.4	16	British West Indies	4	152.0
8	หมู่เกาะบริติชเวอร์จิน	52	697.8	17	อินเดีย	23	139.0
9	จีน	169	665.5	18	ไทย	30	111.1

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam

➤ จังหวัดที่เป็นแหล่งรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ 15 อันดับแรกในปี 2558 (เฉพาะโครงการลงทุนใหม่)

จังหวัด	จำนวนโครงการ	มูลค่า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)
Ho Chi Minh City	570	2,811.7
Tra Vinh	2	2,526.8
Binh Duong	200	2,465.8
Dong Nai	103	1,471.9
Hanoi	352	910.7
Hai Phong	45	573.1
Tay Ninh	16	502.9
Quang Ninh	10	373.9
Ba Ria-Vung Tau	11	326.3
Long An	119	308.7
Ha Nam	34	288.1
Vinh Phuc	34	273.2
Hung Yen	34	270.1
Hai Duong	28	269.9
Bac Giang	51	223.2

ที่มา : General Statistics Office of Vietnam

ความเคลื่อนไหวของนักลงทุนต่างชาติที่น่าสนใจในเวียดนาม

➤ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์

เป็นที่น่าสังเกตว่าปัจจุบันเวียดนามเป็นประเทศเป้าหมายการลงทุนในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของบริษัทชั้นนำของโลก จนได้รับการยอมรับในฐานะการเป็นศูนย์กลางการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์แห่งใหม่ของเอเชีย โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากความต้องการผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และสินค้าไอทีประเภทโทรศัพท์มือถือ สมาร์ทโฟน และแท็บเล็ต เพิ่มขึ้นทั่วโลก ทำให้บริษัทผู้ผลิตชั้นนำของโลกต่างแสวงหาโอกาสในการขยายการลงทุน และเมื่อประกอบกับศักยภาพของเวียดนามในหลายด้าน โดยเฉพาะอัตราค่าจ้างแรงงานที่อยู่ในระดับต่ำและแรงงานมีคุณภาพ รวมทั้งนโยบายส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลเวียดนาม ทำให้บริษัทผู้ผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และสินค้าไอทีชั้นนำของโลกหลายราย อาทิ Samsung Electronics, LG Electronics, Panasonic, Fuji Xerox, Intel และ Microchip Technology ตัดสินใจเลือกลงทุนในเวียดนามเพื่อใช้เป็นฐานการผลิตสินค้า นอกจากนี้ เป็นที่คาดว่าในระยะข้างหน้าเวียดนามจะยังคงสามารถดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับความเคลื่อนไหวของนักลงทุนต่างชาติในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในเวียดนาม ที่น่าสนใจ มีดังนี้

- **Samsung Electronics** บริษัทอิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่ที่สุดของเกาหลีใต้ ยังคงขยายการลงทุนอย่างต่อเนื่องในเวียดนาม เนื่องจากมีเป้าหมายให้เวียดนามเป็นฐานการผลิตหลักในภูมิภาค ส่งผลให้ปัจจุบัน Samsung Electronics ลงทุนในเวียดนามไปแล้วกว่า 12 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นแตะระดับ 20 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2560 สำหรับในปี 2558 Samsung Electronics มีโครงการลงทุนก่อสร้างศูนย์คอมพิวเตอร์ผลิตโทรทัศน์และเครื่องใช้ไฟฟ้าในนิคมอุตสาหกรรม Saigon Hi-Tech Park (SHTP) ในนครโฮจิมินห์ มูลค่าลงทุนราว 600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเริ่มก่อสร้างในช่วงต้นปี 2558 และจะเริ่มเดินสายการผลิตในช่วงกลางปี 2559 รวมทั้งการขยายการลงทุนในโครงการโรงงานผลิตจอภาพของบริษัท Samsung Display ซึ่งเป็นบริษัทลูก มูลค่า 3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในเขตอุตสาหกรรม Yen Phong 1 ในจังหวัด Bac Ninh ทางภาคเหนือของเวียดนาม ซึ่งโครงการดังกล่าวได้รับใบอนุญาตลงทุนในปี 2557 ด้วยเงินลงทุนเริ่มต้น 1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยจะมุ่งเน้นส่วนงานวิจัยและพัฒนา การผลิตและประกอบจอภาพความละเอียดสูง การทำการตลาดและการจัดจำหน่าย ซึ่งโครงการดังกล่าวก่อให้เกิดการจ้างงานราว 20,000 ตำแหน่ง นอกจากนี้ Samsung Electronics ยังมีแผนขยายการลงทุนในธุรกิจอื่นๆ ในเวียดนาม นอกเหนือจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อาทิ โครงการก่อสร้างสนามบิน Long Thanh International Airport ในจังหวัด Dong Nai โครงการโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อน Vung Ang 3 ในจังหวัด Ha Tinh และโครงการอู่ต่อเรือในจังหวัด Khanh Hoa

- **LG Electronics** ผู้ผลิตโทรทัศน์รายใหญ่อันดับ 2 ของโลก รองจาก Samsung Electronics ยังคงเดินหน้าก่อสร้างศูนย์คอมพิวเตอร์แห่งใหม่ สำหรับเป็นที่ตั้งของโรงงานผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน รวมทั้งผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ โทรศัพท์มือถือ และสมาร์ทโฟน บนพื้นที่กว่า 800,000 ตารางเมตร ใน

LG มีโรงงานในเวียดนาม 2 แห่ง คือ โรงงานในจังหวัด Hung Yen ซึ่งผลิตสมาร์ตโฟนและโทรทัศน์ ส่วนอีกแห่งหนึ่งอยู่ในจังหวัด Hai Phong ผลิตเครื่องซักผ้า เครื่องปรับอากาศ และเครื่องดูดฝุ่น ทั้งนี้ LG มีแผนย้ายการผลิตทั้งหมดมายัง Hai Phong Campus เมื่อก่อสร้างแล้วเสร็จ

TPP จะมีส่วนสำคัญที่เกื้อหนุนการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของเวียดนามไปสหรัฐฯ ซึ่งเป็นตลาดส่งออกเครื่องนุ่งห่มอันดับ 1 ของเวียดนาม มีสัดส่วนกว่าร้อยละ 50 ของมูลค่าส่งออกเครื่องนุ่งห่มรวมของเวียดนาม

นิคมอุตสาหกรรม Trang Due Industrial Park ในจังหวัด Hai Phong ทางภาคเหนือของเวียดนาม โดยใช้ชื่อว่า “Hai Phong Campus” ด้วยมูลค่าลงทุนรวม 1.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งรัฐบาลเวียดนามได้อนุมัติการลงทุนเมื่อเดือนกันยายน 2556 โดยแบ่งโครงการลงทุนออกเป็น 2 เฟส เฟสแรก ในช่วงระหว่างปี 2556-2560 ใช้งบลงทุนราว 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และเฟสที่ 2 ในช่วงระหว่างปี 2561-2567 จะใช้งบลงทุนส่วนที่เหลืออีกราว 1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ทั้งนี้ เป็นที่คาดว่าเมื่อโครงการดังกล่าวแล้วเสร็จจะดึงดูดให้บริษัทในเครือของ LG Electronics เข้ามาลงทุนในจังหวัด Hai Phong เพิ่มขึ้น และจะทำให้เวียดนามกลายเป็นฐานการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้านอกประเทศ (เกาหลีใต้) ของ LG Electronics ที่แข็งแกร่งมาก นอกจากนี้ LG Electronics ยังย้ายฐานการผลิตโทรทัศน์จากไทยไปเวียดนาม เนื่องจากต้องการมีฐานการผลิตระดับภูมิภาคเพียงแห่งเดียวซึ่งมีเครื่องจักรใหม่สำหรับการผลิตโทรทัศน์เทียบเท่ากับการผลิตของโรงงานในเกาหลีใต้

➤ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

ในปี 2558 นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของเวียดนามส่วนใหญ่เป็นนักลงทุนจากไต้หวัน ฮองกง เกาหลีใต้ และตุรกี เนื่องจากเล็งเห็นโอกาสในการขยายการส่งออกไปตลาดหลักอย่าง EU และสหรัฐฯ โดยใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่เวียดนามลงนามไปแล้ว โดยเฉพาะ FTA EU-เวียดนาม ซึ่งคาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในช่วงปลายปี 2560 หรือต้นปี 2561 รวมทั้งความตกลง TPP ซึ่งคาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในเร็ว ๆ นี้ ทั้งนี้ วันที่ที่ข้อตกลงดังกล่าวมีผลบังคับใช้จะทำให้บริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเวียดนามได้เปรียบด้านภาษีเมื่อส่งออกไปตลาด EU และสหรัฐฯ เนื่องจากภาษีนำเข้าของ EU จะลดลงจากร้อยละ 12 เหลือร้อยละ 0 และภาษีนำเข้าของสหรัฐฯ จะลดลงจากร้อยละ 17-18 เหลือร้อยละ 0

สำหรับโครงการลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอของบริษัทต่างชาติในเวียดนามในปี 2558 ที่น่าสนใจ มีดังนี้

- **Polytex Far Eastern** บริษัทสิ่งทอรายใหญ่ของไต้หวัน ลงทุนในโครงการก่อสร้างโรงงานผลิตสิ่งทอและผ้าผืนเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปมูลค่า 274 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ บนพื้นที่ 99 เฮกตาร์ ในนิคมอุตสาหกรรม Bau Bang ในจังหวัด Bin Duong โดยตั้งเป้าผลิตเส้นใยโพลีเอสเตอร์ 43,200 ตันต่อปี ผ่าถัก 127 ล้านตารางเมตรต่อปี และผ้าผ้าย 96 ล้านตารางเมตรต่อปี นอกจากนี้ ยังตั้งเป้าขยายการลงทุนเพิ่มเติมอีกราว 700-1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในระยะข้างหน้า

- **Hyosung Istanbul Tekstil** บริษัทผลิตเส้นใยของตุรกี ซึ่งรวมทุนกับ Hyosung Group ของเกาหลีใต้ ลงทุนในโครงการก่อสร้างโรงงานผลิตเส้นใยมูลค่า 660 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตั้งอยู่ในเขตอุตสาหกรรม Nhon Trach 5 ในจังหวัด Dong Nai ทั้งนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่า Hyosung Group ลงทุนในโรงงานผลิตเครื่องนุ่งห่มในเวียดนามอยู่ก่อนแล้ว มูลค่าลงทุนกว่า 995 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ การขยายการลงทุนเพิ่มเติมในโรงงานผลิตเส้นใยเพื่อใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากความตกลง TPP เนื่องจากคาดว่าภายใต้ความตกลงดังกล่าวจะมีการใช้กฎแหล่งกำเนิดสินค้าแบบ Yarn/Fabric Forward กล่าวคือ เครื่องนุ่งห่มที่ได้สิทธิ์ TPP ต้องใช้วัตถุดิบที่ผลิตจากประเทศสมาชิก TPP เท่านั้น

● **Worldon** บริษัทเสื้อผ้าสำเร็จรูปของฮ่องกง ลงทุนโครงการก่อสร้างโรงงานผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปมูลค่า 300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ บนพื้นที่ 50 เฮกตาร์ ในนครโฮจิมินห์ Dong Nam ในนครโฮจิมินห์

➤ ธุรกิจสังหาริมทรัพย์

ในปี 2558 ภาคอสังหาริมทรัพย์ของเวียดนามฟื้นตัวอย่างชัดเจนตามเศรษฐกิจเวียดนามที่ขยายตัวต่อเนื่อง ประกอบกับบริษัทต่างชาติที่เร่งขยายธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในเวียดนาม ส่งผลให้ความต้องการพื้นที่เชิงพาณิชย์ในเมืองใหญ่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในโครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ใหม่ๆ ขณะที่ราคาอสังหาริมทรัพย์ในเมืองใหญ่ โดยเฉพาะนครโฮจิมินห์มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น (ปัจจุบันค่าเช่าสำนักงานเกรด A ในนครโฮจิมินห์ อยู่ที่ 46 ดอลลาร์สหรัฐต่อตารางเมตรต่อเดือน เทียบกับในย่านธุรกิจของกรุงเทพฯ ที่ 31 ดอลลาร์สหรัฐต่อตารางเมตรต่อเดือน) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในเวียดนามจะมีความผันผวน แต่บริษัทต่างชาติส่วนใหญ่สามารถคาดการณ์และปรับตัวเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้ สะท้อนได้จากความสำเร็จของบริษัท Keppel Land บริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ของสิงคโปร์ ซึ่งปัจจุบันเป็นเจ้าของโครงการอสังหาริมทรัพย์ในเวียดนามกว่า 20 โครงการ นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงกฎหมายถือครองที่อยู่อาศัย (Housing Law) ของเวียดนามเมื่อปลายปี 2557 ซึ่งอนุญาตให้ชาวต่างชาติที่ได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่ในเวียดนามและบริษัทที่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการในเวียดนามสามารถซื้อบ้านได้ ช่วยกระตุ้นตลาดอสังหาริมทรัพย์ในเวียดนามได้อีกทางหนึ่ง

สำหรับโครงการลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทต่างชาติในเวียดนามในปี 2558 ที่น่าสนใจ ได้แก่ **Denver Power** ของสหราชอาณาจักร ร่วมลงทุนกับบริษัท Tien Phuoc Real Estate และบริษัท Tran Thai Real Estate บริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ของเวียดนาม ในโครงการ De Vuong City Venture ซึ่งเป็นโครงการอสังหาริมทรัพย์ในนครโฮจิมินห์ มูลค่า 1.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

ภาพรวมการลงทุนของไทยในเวียดนาม

ตั้งแต่ปี 2531-2557 การลงทุนของไทยในเวียดนามมีจำนวนทั้งสิ้น 379 โครงการ คิดเป็นมูลค่า 6.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ มากเป็นอันดับ 10 ของนักลงทุนต่างชาติทั้งหมดที่เข้าไปลงทุนในเวียดนาม

เวียดนามเป็นอีกหนึ่งประเทศที่นักลงทุนไทยเข้าไปลงทุนอย่างต่อเนื่อง โดยตั้งแต่ปี 2531-2557 การลงทุนของไทยในเวียดนามมีจำนวนทั้งสิ้น 379 โครงการ คิดเป็นมูลค่า 6.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ มากเป็นอันดับ 10 ของนักลงทุนต่างชาติทั้งหมดที่เข้าไปลงทุนในเวียดนาม สำหรับในปี 2558 นักลงทุนไทยเข้าไปลงทุนในเวียดนามจำนวน 30 โครงการ คิดเป็นมูลค่า 111.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มากเป็นอันดับ 3 ของมูลค่าการลงทุนจากประเทศสมาชิกอาเซียน รองจากมาเลเซียและสิงคโปร์ และเป็นอันดับ 18 ของนักลงทุนต่างชาติทั้งหมดที่เข้าไปลงทุนในเวียดนาม ทั้งนี้ อุตสาหกรรมที่นักลงทุนไทยนิยมเข้าไปลงทุนในเวียดนาม ได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิตและแปรรูป เกษตรและประมง คำส่งค้าปลีก ก่อสร้าง และบริการ อาทิ โรงแรมและร้านอาหาร การลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในนครโฮจิมินห์ จังหวัด Dong Nai กรุงฮานอย และจังหวัด Binh Duong

➤ รายชื่อธุรกิจไทยในเวียดนาม

● กลุ่มอุตสาหกรรม

รายชื่อ	ประเภทธุรกิจ	รายชื่อ	ประเภทธุรกิจ
CP	อาหารสัตว์ อาหารแปรรูป	Alliance One Garment	เสื้อผ้ากีฬา
Amata Vietnam JSC	นิคมอุตสาหกรรม	Hong Seng Thai	เสื้อผ้ากีฬา
Thai Hoa	นิคมอุตสาหกรรม	Oriental Garment	เสื้อผ้ากีฬา
SCG	ปิโตรเคมี วัสดุก่อสร้าง สุขภัณฑ์ โลจิสติกส์	Thai Nakorn Pattana	เวชภัณฑ์
		Pranda	อัญมณี เครื่องประดับ
PTT	สำรวจและผลิตปิโตรเลียม บรรจุ/จำหน่ายก๊าซ LPG	Camel Rubber	ยางรถจักรยานยนต์
		LS Pack	หลอดยาสีฟัน
Thai Oil	ปิโตรเคมี	Sitto	ปุ๋ยเคมี
Srithai	ผลิตภัณฑ์เมลามีน	Baconco Cropcare	ปุ๋ยเคมี
United Packaging	บรรจุภัณฑ์กระดาษ	Siam Brothers	เชือก แห อวน ตาข่าย
Starprint	บรรจุภัณฑ์กระดาษ	Thavinet	เชือก แห อวน ตาข่าย
4 Oranges	สีทาอาคาร	Thai KK Industry	เทปกาวย
TOA Paint	สีทาอาคาร	Lucky Star Plastic	บรรจุภัณฑ์ (ถุงกระสอบ)
EUP	สีพ่นรถจักรยานยนต์	TBC Ball Beverage Can	กระป๋องเครื่องดื่ม
RCK Rungchareon	โครงรถยนต์/รถบรรทุก	Royal Can Industries	กระป๋อง (อาหารทะเล/ผลไม้)

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์

● กลุ่มธุรกิจบริการ

รายชื่อ	ประเภทธุรกิจ	รายชื่อ	ประเภทธุรกิจ
Bangkok Bank	ธนาคาร (สาขา)	Dusit Thani	โรงแรม/รีสอร์ท
Siam Commercial Bank	ธนาคาร (สาขา)	Anantara	โรงแรม/รีสอร์ท
Kasikorn Bank	ธนาคาร (สำนักงานตัวแทน)	Avani Harbourview Hotel	โรงแรม
Limcharoen	สำนักงานทนายความ	Kantana	รายการโทรทัศน์/สื่อ
Golden Elephant	ร้านอาหารไทย	Golden Jade Trading Service	โฆษณา
Samyan Seafood	ร้านอาหารไทย	River Orchid	โฆษณา
Thai House	ร้านอาหารไทย	Paramee Advertising	โฆษณา
Monsoon	ร้านอาหารไทย	Unithai Logistics	ขนส่ง/โลจิสติกส์
Black Canyon	ร้านอาหารไทย/กาแฟ	CLMV 2014	ขนส่ง/โลจิสติกส์
Sawadee Spa	สปา/นวดแผนไทย	SCG Trading	ขนส่ง/โลจิสติกส์/เทรดดิ้ง
Venus Star Beauty Salon	ร้านทำผม	SBN (Vietnam)	ร้านขายชุดชั้นใน
Thai Airways International	สายการบิน	Saha Vietnam	ผู้กระจายสินค้า
Thai-Vietjet	สายการบิน	Change and Challenge	ผู้กระจายสินค้า
Nok Airlines	สายการบิน	Vina Siam Food	ผู้กระจายสินค้าอาหาร

รายชื่อ	ประเภทธุรกิจ	รายชื่อ	ประเภทธุรกิจ
Central Group	-ห้างค้าปลีก (ห้าง Robins, Supersport, Nguyen Kim, Big C Vietnam) -ตัวแทนจำหน่าย (M&S, Croc, New Balance)	BJC	-ร้านค้าปลีก (B's mart) -ห้างค้าปลีกค้าส่ง (Metro Cash and Carry) -ผู้กระจายสินค้า (Thai Corp International)
Orient Skincare&Laser Center	คลินิกเสริมความงาม	Pan Clinic Medical Beauty Center	คลินิกเสริมความงาม

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์

ปัจจัยส่งเสริมการลงทุนในเวียดนาม

เวียดนามก้าวขึ้นเป็นประเทศเป้าหมายอันดับต้นๆ ของนักลงทุนต่างชาติด้วยศักยภาพในหลายด้าน ที่สำคัญ ได้แก่

- **เวียดนามเป็นประเทศที่มีแหล่งวัตถุดิบอุดมสมบูรณ์** โดยเฉพาะผลผลิตทางการเกษตรรวมถึงทรัพยากรสัตว์น้ำหลายประเภท อาทิ ข้าว กาแฟ พริกไทย และอาหารทะเล ซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดโลก จึงเหมาะแก่การลงทุนด้านอุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูป อีกทั้งยังมีแหล่งน้ำมันซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักที่จำเป็นในหลายอุตสาหกรรม ตลอดจนถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ และแหล่งน้ำจำนวนมาก ซึ่งเอื้อต่อการผลิตไฟฟ้าเพื่อส่งป้อนโครงการลงทุนต่างๆ ประกอบกับรัฐบาลเวียดนามมีนโยบายควบคุมราคาเชื้อเพลิงในประเทศ ทำให้มีต้นทุนพลังงานอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนถึงต้นทุนดำเนินการที่ถูกกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่ไม่มีแหล่งพลังงานดังกล่าวเป็นของตนเอง

ราวร้อยละ 70 ของประชากรเวียดนามอยู่ในวัยแรงงาน ขณะที่อายุเฉลี่ยของประชากรเวียดนามอยู่ที่ 30 ปี ซึ่งเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้เวียดนามมีศักยภาพด้านแรงงาน

- **แรงงานมีจำนวนมากและค่าจ้างแรงงานค่อนข้างต่ำ** ราวร้อยละ 70 ของประชากรเวียดนามทั้งหมดอยู่ในวัยแรงงาน (ปัจจุบันเวียดนามมีประชากรกว่า 90 ล้านคน มากเป็นอันดับ 14 ของโลก) ขณะที่อายุเฉลี่ยของประชากรเวียดนามอยู่ที่ 30 ปี ซึ่งเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้เวียดนามมีศักยภาพด้านแรงงาน ขณะที่อัตราค่าจ้างแรงงานเฉลี่ยอยู่ที่ 155 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน แม้ว่าจะสูงกว่าของกลุ่มประเทศ CLMV แต่ถือว่าเป็นระดับที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับไทย (ราว 210 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน) และอีกหลายประเทศในภูมิภาค นอกจากนี้ แรงงานเวียดนามโดยรวมนับว่ามีคุณภาพทั้งในด้านการศึกษา ความขยันขันแข็ง อดทน ใฝ่เรียนรู้ และพร้อมที่จะทำงาน สะท้อนได้จากอัตราการรู้หนังสือ (Literacy Rate) ของชาวเวียดนามอยู่ที่ร้อยละ 94.5 สูงที่สุดในกลุ่มประเทศ CLMV อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดที่มีอยู่บ้าง เช่น ความเข้มแข็งของสหภาพแรงงานและการที่รัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญคุ้มครองและปกป้องสิทธิของแรงงานท้องถิ่นมาก ดังเห็นได้จากกฎหมายแรงงานที่เอื้อประโยชน์ต่อแรงงานดังกล่าว ค่อนข้างมากตามระบอบสังคมนิยม รวมถึงอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับเพิ่มขึ้นทุกปี อาจเพิ่มภาระต้นทุนด้านแรงงานแก่ผู้ประกอบการในระดับหนึ่ง

กฎหมายการลงทุนฉบับปรับปรุงใหม่ของเวียดนามเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติมีอิสระในการดำเนินธุรกิจมากกว่าเดิม รวมทั้งยังช่วยลดขั้นตอนและระยะเวลาดำเนินการในการขออนุมัติการลงทุนลงได้ระดับหนึ่ง

- **นโยบายรัฐบาลมุ่งส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ** รัฐบาลเวียดนามพยายามดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ ด้วยการเสนอสิทธิประโยชน์ต่างๆ โดยเฉพาะการยกเว้นและลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล ตลอดจนปรับปรุงกฎระเบียบการลงทุนให้มีความโปร่งใสและง่ายขึ้นในทางปฏิบัติ ล่าสุดรัฐบาลเวียดนามได้ปรับปรุงกฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ โดยให้ผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2558 ซึ่งเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติมีอิสระในการดำเนินธุรกิจมากกว่าเดิม นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังกระจายอำนาจการอนุมัติโครงการลงทุนไปยังระดับจังหวัด ซึ่งช่วยอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนในแง่ของการลดขั้นตอนและระยะเวลาดำเนินการลงได้ระดับหนึ่ง โดยที่แต่ละจังหวัดมีอิสระในการกำหนดสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนเพื่อแข่งขันกันภายในขอบเขตที่รัฐบาลเวียดนามตั้งไว้

- **การพัฒนาาระบบสาธารณูปโภคอย่างต่อเนื่อง** จากการที่นักลงทุนต่างชาติส่วนใหญ่มีความเห็นว่าระบบสาธารณูปโภคของเวียดนามยังเป็นอุปสรรคต่อการลงทุน ทำให้รัฐบาลเวียดนามทุ่มทรัพยากรจำนวนมากไปกับการพัฒนาาระบบสาธารณูปโภคให้มีศักยภาพเทียบเท่าสากล เพื่อประโยชน์แก่ชาวเวียดนามโดยรวมและดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ เห็นได้จากในช่วงที่ผ่านมารัฐบาลเวียดนามเร่งพัฒนาระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นถนน ท่าเรือ สนามบิน และทางรถไฟ นอกจากนี้ ยังมีโครงการก่อสร้างรถไฟลอยฟ้าในกรุงฮานอย และรถไฟใต้ดินในนครโฮจิมินห์ รวมทั้งโครงการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันและโรงไฟฟ้าตามภูมิภาคต่างๆ ซึ่งจากความตั้งใจจริงของรัฐบาลเวียดนามทำให้มีความเป็นไปได้มากที่โครงการต่างๆ จะบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

เวียดนามมีแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก จึงเอื้อต่อการลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง ออที โรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจสปา/นวดแผนไทย ธุรกิจให้เช่ารถ และบริการด้านการขนส่ง

- **มีแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก** เวียดนามมีแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ และทางวัฒนธรรม ซึ่งล้วนมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก โดยมีแหล่งมรดกโลกของ UNESCO ถึง 8 แห่ง อาทิ อ่าว Ha Long อุทยานแห่งชาติ Phong Nha-Ke Bang เมืองโบราณ Hoi An ป้อมปราการราชวงศ์โฮ และปราสาท My Son เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเยือนเวียดนามเพิ่มขึ้นทุกปี จึงเอื้อต่อการลงทุนด้านการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง ทั้งโรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจสปา/นวดแผนไทย ธุรกิจให้เช่ารถ และบริการด้านการขนส่ง เป็นต้น

- **มีนิคมอุตสาหกรรมจำนวนมาก** เวียดนามมีนิคมอุตสาหกรรมและเขตส่งเสริมการลงทุนออกมามากกว่า 200 แห่งทั่วประเทศ ส่วนใหญ่มีโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคครบครัน ทั้งไฟฟ้า ประปา และระบบบำบัดน้ำเสีย นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยดึงดูด อาทิ สิทธิในการเช่าที่ดินระยะยาวและค่าเช่าที่ดินราคาถูก (ขึ้นอยู่กับนิคมฯ แต่ละแห่งกำหนด) สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีที่ดีกว่าการลงทุนนอกนิคมฯ และที่สำคัญมีคณะผู้บริหารนิคมฯ คอยดูแลความสงบเรียบร้อยภายในนิคมฯ รวมทั้งเป็นสื่อกลางในการติดต่อ/เจรจาต่อรองกับรัฐบาลเวียดนามและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ การเข้ามาลงทุนในเวียดนามควรเริ่มลงทุนในนิคมฯ เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ต่างๆ ก่อนขยายการลงทุนไปนอกนิคมฯ เมื่อมีความพร้อมเต็มที่แล้ว

รูปแบบการลงทุนในเวียดนาม

การเข้าไปลงทุนในเวียดนามมีสิ่งที่คุณควรตระหนักถึงเป็นพิเศษ คือ รูปแบบการลงทุน ซึ่งแต่ละรูปแบบมีข้อดี-ข้อด้อยต่างกัน ขณะที่รัฐบาลเวียดนามกำหนดรูปแบบการลงทุนของต่างชาติไว้หลายรูปแบบ ดังนั้น นักลงทุนควรพิจารณารูปแบบการลงทุนที่เหมาะสมกับโครงการลงทุนของตน เพื่อประโยชน์สูงสุด ทั้งนี้ รูปแบบการลงทุนในเวียดนาม ที่สำคัญได้แก่

1. กิจการที่ชาวต่างชาติเป็นเจ้าของทั้งหมด (Wholly Foreign-Owned Enterprise) เป็นการลงทุนโดยชาวต่างชาติทั้งหมด จัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของเวียดนาม

ข้อดี การบริหารงานคล่องตัว เนื่องจากผู้ลงทุนมีอำนาจเต็มที่ในการบริหาร

ข้อด้อย บางครั้งอาจไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานราชการเท่าที่ควร นอกจากนี้ ยังประสบปัญหาข้อจำกัดในการถือกรรมสิทธิ์ในสินทรัพย์ต่างๆ และข้อกำหนดให้ต้องจ้างแรงงานท้องถิ่น เป็นต้น

2. กิจการร่วมทุน (Joint Ventures : JV) เป็นการลงทุนร่วมกันระหว่างหุ้นส่วนชาวเวียดนามกับชาวต่างชาติ โดยจัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของเวียดนาม อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเวียดนามมีข้อกำหนดว่า ชาวต่างชาติต้องมีสัดส่วนการลงทุนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 ของเงินลงทุนทั้งหมด และแบ่งปันผลกำไรและความเสี่ยงต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามสัดส่วนของการร่วมลงทุน ทั้งนี้ ระยะเวลาการลงทุนจะกำหนดไว้ในสัญญาซึ่งโดยทั่วไปกำหนดไว้ไม่เกิน 50 ปี แต่ขึ้นอยู่กับเงินลงทุนด้วย ในส่วนของคณะกรรมการบริหาร (Board of Management : BOM) ประกอบด้วยผู้แทนจากแต่ละฝ่ายตามสัดส่วนการลงทุน แต่ต้องมีสมาชิกเป็นชาวเวียดนามอย่างน้อย 2 คน

ข้อดี เป็นรูปแบบการลงทุนที่รัฐบาลเวียดนามให้การส่งเสริมมากที่สุด นอกจากนี้ นักลงทุนต่างชาติสามารถอาศัยหุ้นส่วนชาวเวียดนามเป็นผู้ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานราชการ ทำให้ได้รับความสะดวกและรวดเร็ว

ข้อด้อย นักลงทุนท้องถิ่นชาวเวียดนามมักร่วมทุนโดยใช้ที่ดินและสิ่งก่อสร้างในเวียดนามตีค่าออกมาเป็นเงินลงทุน ซึ่งมักจะประเมินสูงกว่ามูลค่าที่แท้จริง ทำให้นักลงทุนต่างชาติเสียเปรียบ อีกทั้งอาจมีปัญหาด้านการบริหารงานและการขยายธุรกิจ

3. สัญญาร่วมลงทุนธุรกิจ (Business Co-operation Contract : BCC) เป็นการร่วมทุนระหว่างหุ้นส่วนชาวเวียดนามกับชาวต่างชาติในธุรกิจที่หุ้นส่วนชาวเวียดนามขาดความชำนาญ จึงทำข้อตกลงให้หุ้นส่วนชาวต่างชาติ ซึ่งอาจมีมากกว่า 1 ราย เข้าร่วมทำธุรกิจด้วย โดยไม่มีการจดทะเบียนเป็นบริษัทใหม่ และไม่มีข้อกำหนดเรื่องเงินทุนขั้นต่ำของหุ้นส่วนชาวต่างชาติ แต่ทำสัญญาว่าหุ้นส่วนชาวเวียดนามจะแบ่งปันความรับผิดชอบและผลกำไรให้ ส่วนระยะเวลาการลงทุนขึ้นอยู่กับข้อตกลงกัน

 ข้อดี ใช้เงินลงทุนน้อย ได้ผลกำไรที่ชัดเจน นักลงทุนต่างชาติสามารถโอนเงินกำไรกลับประเทศได้ค่อนข้างง่าย

 ข้อด้อย นักลงทุนต่างชาติขาดอิสระในการบริหารกิจการ และไม่มีการจำกัดความรับผิดชอบหากเกิดการขาดทุน

4. กิจการที่ทำสัญญากับภาครัฐ เป็นการลงทุนระหว่างหน่วยงานราชการของเวียดนามกับนักลงทุนต่างชาติ โดยมีรูปแบบการลงทุนที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในสัญญา อาทิ

- **Build-Operate-Transfer Contract (BOT)** เป็นข้อตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษร (Written Document) ระหว่างรัฐบาลเวียดนามกับนักลงทุนต่างชาติ โดยรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติดำเนินการก่อสร้าง (Build) ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ และอนุญาตให้ดำเนินงาน (Operate) ภายในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่กำหนดแล้ว นักลงทุนต่างชาติต้องโอน (Transfer) สิ่งก่อสร้างดังกล่าวให้แก่รัฐบาลเวียดนาม โดยที่รัฐบาลเวียดนามไม่ต้องจ่ายค่าทดแทนให้แก่นักลงทุนต่างชาติ

- **Build-Transfer-Operate Contract (BTO)** เป็นข้อตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษร ระหว่างรัฐบาลเวียดนามกับนักลงทุนต่างชาติ โดยรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติดำเนินการก่อสร้าง (Build) ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการต่าง ๆ จนแล้วเสร็จ หลังจากนั้นนักลงทุนต่างชาติต้องโอน (Transfer) สิ่งก่อสร้างดังกล่าวให้แก่รัฐบาลเวียดนาม โดยรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติมีสิทธิ์ดำเนินงาน (Operate) ในโครงการที่ก่อสร้างขึ้นภายในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้ให้นักลงทุนต่างชาติได้รับผลตอบแทนคุ้มกับต้นทุนค่าก่อสร้างและมีผลกำไรตามสมควร

- **Build-Transfer Contract (BT)** เป็นข้อตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างรัฐบาลเวียดนามกับนักลงทุนต่างชาติ โดยรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติดำเนินการก่อสร้าง (Build) ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการต่าง ๆ จนแล้วเสร็จ หลังจากนั้นนักลงทุนต่างชาติต้องโอน (Transfer) สิ่งก่อสร้างดังกล่าวให้แก่รัฐบาลเวียดนามทันที โดยรัฐบาลเวียดนามจะอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติได้สิทธิ์ลงทุนในโครงการอื่น ๆ เพื่อให้ให้นักลงทุนต่างชาติได้รับผลตอบแทนคุ้มกับต้นทุนค่าก่อสร้างและมีผลกำไรตามสมควร

5. อื่น ๆ นอกจากรูปแบบการลงทุนที่กล่าวมาแล้ว นักลงทุนต่างชาติอาจขยายกิจการในเวียดนามในรูปแบบอื่น ๆ เช่น

- **สำนักงานตัวแทน (Representative Offices)** ทำหน้าที่เป็นตัวแทนทางการค้าและการลงทุน ตลอดจนให้บริการด้านต่าง ๆ แทนบริษัทแม่ในต่างประเทศ เช่น บริการด้านข้อมูล การหาตลาด และติดตามเรื่องกฎหมายและเอกสารต่าง ๆ ให้แก่ธุรกิจที่ต้องการเข้าไปลงทุนในเวียดนาม

 ข้อดี มีความเป็นอิสระและใช้เงินลงทุนน้อย

 ข้อด้อย ไม่สามารถทำธุรกิจได้เองโดยตรง เนื่องจากมีสถานะเป็นเพียงตัวแทน

- **สาขา (Branches)** ดำเนินการได้เฉพาะธุรกิจบางประเภทเท่านั้น เช่น ธุรกิจธนาคาร ธุรกิจประกันภัย บริษัทกฎหมาย และบริษัทบัญชี เป็นต้น

😊 **ข้อดี** สามารถดำเนินธุรกิจต่างๆ ในขอบข่ายที่กว้างกว่าการลงทุนเปิดสำนักงานตัวแทน

😞 **ข้อด้อย** สาขาไม่ถือว่าเป็นนิติบุคคลภายใต้กฎหมายเวียดนาม มีสถานะเป็นเพียงบริษัทลูกซึ่งมีบริษัทแม่ตั้งอยู่ในต่างประเทศเท่านั้น

นโยบายการลงทุนของรัฐบาลเวียดนาม

คงปฏิเสธไม่ได้ว่า การที่เวียดนามประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูงในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศนั้น ปัจจัยสำคัญที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จดังกล่าว คือ นโยบายการลงทุนของรัฐบาลเวียดนามที่มุ่งส่งเสริมการลงทุนของชาวต่างชาติ ซึ่งมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศ

กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศในเวียดนาม (Law on Foreign Investment in Vietnam) ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลเวียดนามจะให้การปฏิบัติอย่างเป็นธรรม และเท่าเทียมกันต่อนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม มีรายละเอียดสำคัญ ดังนี้

- รัฐบาลเวียดนามจะไม่มีดิสคริมีเนชันหรือโอนกิจการของนักลงทุนต่างชาติมาเป็นของรัฐตลอดช่วงระยะเวลาการลงทุน

- รัฐบาลเวียดนามจะให้การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของอุตสาหกรรม และประโยชน์ของนักลงทุนที่ได้จากการถ่ายทอดเทคโนโลยีในเวียดนาม

- รัฐบาลเวียดนามจะปกป้องผลประโยชน์ของนักลงทุนต่างชาติอย่างสมเหตุสมผล หากมีการปรับปรุงกฎหมายใหม่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักลงทุน นักลงทุนที่ลงทุนก่อนหน้ากฎหมายฉบับใหม่มีผลบังคับใช้สามารถเลือกใช้สิทธิประโยชน์ตามกฎหมายฉบับเดิมได้

- รัฐบาลเวียดนามรับประกันว่าจะไม่ห้ามโอนเงินกลับประเทศ สำหรับ

- กำไรจากการดำเนินธุรกิจ

- เงินต้นและดอกเบี้ยของเงินกู้จากต่างประเทศในระหว่างดำเนินกิจการ

- เงินลงทุน

- เงินได้จากทรัพย์สินอื่นๆ ที่มีกรรมสิทธิ์โดยชอบด้วยกฎหมาย

- รายได้หลังหักภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของแรงงานต่างชาติที่ทำงานในเวียดนาม

- ในกรณีที่เกิดข้อพิพาทระหว่างผู้ร่วมทุน หรือระหว่างบริษัทต่างชาติกับสถาบันใดๆ ของเวียดนาม ซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้ นักลงทุนต่างชาติสามารถเสนอให้อนุญาตตุลาการหรือองค์กรอื่นๆ ตามที่ตกลงกันเป็นผู้ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมได้ ซึ่งกฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ปี 2558 อนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติหรือบริษัทต่างชาติที่ชาวต่างชาติถือหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 51 สามารถเสนอให้อนุญาตตุลาการระหว่างประเทศเป็นผู้ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจได้

- ภายใต้กฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ปี 2558 รัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนได้เป็นระยะเวลาถึง 70 ปี หากเป็นโครงการลงทุนที่รัฐบาลเวียดนามส่งเสริมเป็นพิเศษและเป็นการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ แต่หากเป็นโครงการนอกเขตเศรษฐกิจพิเศษจะสามารถลงทุนได้เพียง 50 ปี

นโยบายส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลเวียดนาม

ในช่วงที่ผ่านมา รัฐบาลเวียดนามมีการปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆ ให้เอื้อต่อการลงทุนจากต่างประเทศ และเพิ่มสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้แก่นักลงทุนต่างชาติ เพื่อดึงดูดการลงทุนเข้ามาในเวียดนาม โดยมีกระทรวงวางแผนและลงทุน (Ministry of Planning and Investment : MPI) เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลและส่งเสริมการลงทุนในเวียดนาม ทั้งนี้ กฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ปี 2558 มีการกำหนดประเภทของโครงการลงทุนเพิ่มเติมที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน อาทิ โครงการลงทุนในเขตชนบทที่มีการจ้างงานอย่างน้อย 500 อัตรา และโครงการลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการผลิต เป็นต้น สำหรับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่

- การยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบ ซึ่งใช้ผลิตสินค้าเพื่อส่งออกภายในเวลาไม่เกิน 270 วัน นับตั้งแต่วันที่นำเข้าวัตถุดิบ (หากเกิน 270 วัน นักลงทุนต้องเสียภาษีดังกล่าวไปก่อนแล้วค่อยเรียกคืนเมื่อมีการส่งออกสินค้า) ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนการผลิตเพื่อส่งออก

- การอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติส่งผลกำไรกลับประเทศได้อย่างเสรี โดยรัฐบาลเวียดนามได้ประกาศยกเลิกการเก็บภาษีจากผลกำไรที่โอนกลับประเทศ (Profit Remittance Tax) ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2547

- การยกเลิกระบบสองราคา (เช่น การคิดค่าสาธารณูปโภคในอัตราที่แตกต่างกันระหว่างนักลงทุนท้องถิ่นและนักลงทุนต่างชาติ) เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างนักลงทุนต่างชาติกับนักลงทุนท้องถิ่น

- การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 10-20 (จากอัตราปกติร้อยละ 25) ในช่วง 10-15 ปีแรกที่เริ่มดำเนินกิจการ ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของแต่ละกิจการเป็นสำคัญ อาทิ ประเภทของการลงทุน จำนวนเงินลงทุน และสถานที่ตั้งของโครงการลงทุน และสัดส่วนการส่งออกสินค้า (ถ้ามี) เป็นต้น

นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังมีการจัดทำข้อตกลงเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนและความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน กับประเทศต่างๆ รวมทั้งไทย ซึ่งช่วยเพิ่มความมั่นใจให้นักลงทุนต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุนในเวียดนาม

กิจการที่รัฐบาลเวียดนามส่งเสริมการลงทุน

รัฐบาลเวียดนามส่งเสริมการลงทุนในกิจการหลายสาขา ได้แก่

1. อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก
2. การเลี้ยงสัตว์ แปรรูปสินค้าเกษตร ป่าไม้ และประมง
3. อุตสาหกรรมที่เน้นการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง
4. อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และโครงการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา
5. อุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงาน วัตถุดิบ และทรัพยากรธรรมชาติในเวียดนาม
6. โครงการก่อสร้างและการผลิตในภาคอุตสาหกรรม

กิจการที่มีเงื่อนไขพิเศษสำหรับนักลงทุนต่างชาติ

กฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ปี 2558 มีการกำหนดกลุ่มกิจการในเวียดนามที่ต้องดำเนินการตามเงื่อนไขของกฎหมายจำนวน 267 สาขา ลดลงจากกฎหมายการลงทุนฉบับเดิมที่กำหนดไว้ 386 สาขา โดยรายละเอียดของเงื่อนไขการลงทุนและขั้นตอนการขอใบอนุญาตลงทุนจะแตกต่างกันไปตามสาขาการลงทุน นอกจากนี้ ยังกำหนดกิจการที่ห้ามลงทุนไว้ 6 สาขา ลดลงจากกฎหมายการลงทุนฉบับเดิมที่กำหนดไว้ 51 สาขา เพื่อเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติสามารถเข้ามาลงทุนในเวียดนามได้มากขึ้น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- **กิจการที่ต้องดำเนินการตามเงื่อนไขของกฎหมาย จำนวน 267 สาขา** ซึ่งคาดว่าจะครอบคลุมเกือบทุกธุรกิจที่สามารถลงทุนได้ในเวียดนาม โดยสามารถแบ่งได้เป็น 16 กลุ่ม ดังนี้ 1) ด้านความมั่นคงและการป้องกันประเทศ 2) ด้านความยุติธรรม 3) ด้านการเงิน 4) ด้านอุตสาหกรรมและการค้า 5) ด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม 6) ด้านการขนส่ง 7) ด้านการก่อสร้าง 8) ด้านโทรคมนาคมและการสื่อสาร 9) ด้านการศึกษา 10) ด้านการเกษตรและการพัฒนาชนบท 11) ด้านการวางแผนและการลงทุน 12) ด้านสุขภาพ 13) ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 14) ด้านวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว 15) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 16) ด้านการธนาคาร

- **กิจการที่ไม่อนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุน จำนวน 6 สาขา ได้แก่**

- กลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้าสารเสพติด
- กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตสารเคมีและแร่ธาตุบางชนิดที่รัฐบาลกำหนด
- กลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้าพันธุ์พืชและสัตว์หายาก
- กลุ่มธุรกิจค้าประเวณี
- กลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้ำมนุษย์ (รวมถึงชิ้นส่วน/อวัยวะของมนุษย์)
- ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์แบบไม่อาศัยเพศ (Human Asexual Reproduction)

นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังกำหนดกิจการที่มีเงื่อนไขพิเศษสำหรับนักลงทุนต่างชาติ ดังนี้

- **กิจการที่ต้องลงทุนในลักษณะ BCC เท่านั้น** ได้แก่

- การพัฒนาเครือข่ายโทรคมนาคม บริการโทรคมนาคม บริการขนส่งพัสดุภัณฑ์ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ
- กิจการเกี่ยวกับสื่อสารมวลชน การกระจายเสียงทางวิทยุและโทรทัศน์

- **กิจการที่ต้องลงทุนในลักษณะ BCC หรือ JV เท่านั้น** ได้แก่

- การขุดเจาะและสำรวจทรัพยากรธรรมชาติและน้ำมัน
- การขนส่ง รวมทั้งการสร้างท่าเรือและท่าอากาศยาน ยกเว้นกรณีทำสัญญาลักษณะ BOT, BTO หรือ BT
- บริการทางทะเลและทางอากาศ
- กิจการที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
- กิจการที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้
- กิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
- การผลิตวัตถุระเบิดเชิงอุตสาหกรรม
- บริการที่ปรึกษา ยกเว้นที่ปรึกษาทางเทคนิค

กฎระเบียบการลงทุนในเวียดนาม

กฎระเบียบการลงทุนในเวียดนามเป็นสิ่งสำคัญที่นักลงทุนต่างชาติที่จะเข้าไปแสวงหาโอกาสในแหล่งลงทุนอันมีศักยภาพแห่งนี้ควรศึกษาให้รอบคอบเป็นอย่างดี และจำเป็นต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ เวียดนามมีกฎระเบียบจำนวนมากที่บังคับใช้ในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง ดังนั้น นักลงทุนต้องหมั่นติดตามอย่างใกล้ชิดสำหรับกฎระเบียบการลงทุนที่นักลงทุนควรศึกษาในเบื้องต้นก่อนเข้าไปลงทุนในเวียดนามที่สำคัญ อาทิ กฎหมายแรงงาน และกฎหมายที่ดิน

กฎหมายแรงงาน

นักลงทุนต่างชาติจำเป็นต้องศึกษากฎหมายแรงงานของเวียดนามอย่างละเอียดถี่ถ้วน พร้อมทั้งปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิของแรงงานเวียดนาม ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน ทั้งนี้ กฎหมายแรงงานของเวียดนามครอบคลุมประเด็นสำคัญที่น่าสนใจ ดังนี้

- **อายุแรงงาน** บริษัทต่างชาติสามารถว่าจ้างแรงงานเวียดนามที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป อย่างไรก็ตาม สำหรับการจ้างงานเพื่อการฝึกอบรมสามารถจ้างแรงงานที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปีเพิ่มเติมได้

- **ขั้นตอนการรับสมัครงาน** บริษัทต่างชาติสามารถประกาศรับสมัครแรงงานเวียดนามได้โดยตรงหรือผ่านบริษัทจัดหางาน โดยต้องแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการรับสมัคร โดยเฉพาะคุณสมบัติของแรงงานและลักษณะของงาน รวมทั้งค่าจ้างแรงงาน ให้แก่หน่วยงานราชการท้องถิ่นที่รับผิดชอบด้านแรงงานทราบ

- **สัญญาว่าจ้างแรงงาน** บริษัทต่างชาติต้องจัดทำสัญญาว่าจ้างแรงงานเป็นลายลักษณ์อักษรตามที่กระทรวงแรงงาน ผู้พิพลาภาพจากสงคราม และกิจการเพื่อสังคม (Ministry of Labour, War Invalids and Social Affairs : MoLISA) ของเวียดนามกำหนด โดยต้องระบุสถานภาพของแรงงานให้ชัดเจนว่าเป็นลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราวไม่เกิน 3 เดือน รวมทั้งรายละเอียดของงาน สถานที่ทำงาน ค่าจ้าง เงินเดือน ค่าประกันสังคมและค่าประกันสุขภาพ ระยะเวลาของสัญญา และเงื่อนไขสำหรับการทดลองงาน เป็นต้น ทั้งนี้ นายจ้างในเวียดนามไม่มีสิทธิ์ยกเลิกการว่าจ้างแรงงานในกรณีที่ขัดกับข้อกำหนดที่ระบุไว้ในสัญญาว่าจ้าง แต่สามารถยกเลิกการว่าจ้างในกรณีที่แรงงานกระทำการที่ขัดกับข้อกำหนดที่ระบุไว้ในสัญญาการว่าจ้าง อาทิ แรงงานไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของบริษัทตามที่ระบุไว้ในสัญญาว่าจ้าง แรงงานป่วยจนไม่สามารถมาปฏิบัติงานได้เป็นเวลานาน และบริษัทผู้ว่าจ้างเผชิญเหตุสุดวิสัยที่ส่งผลให้ต้องลดจำนวนแรงงาน เช่น ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น

- **การทดลองงาน** โดยทั่วไปการทดลองงานต้องมีระยะเวลาไม่เกิน 30 วัน แต่ในกรณีที่เป็นการว่าจ้างแรงงานเพื่อปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อน การทดลองงานต้องมีระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 60 วัน

นอกจากการคุ้มครองสิทธิ
ของแรงงานแล้ว กฎหมาย
แรงงานของเวียดนามยัง
ครอบคลุมข้อบังคับเกี่ยวกับ
สวัสดิการที่นายจ้างและลูกจ้าง
พึงปฏิบัติตาม

- **การว่าจ้างแรงงานต่างชาติ** บริษัทต่างชาติสามารถว่าจ้างแรงงานต่างชาติสำหรับตำแหน่งที่ต้องการความชำนาญเป็นพิเศษ หรือไม่สามารถหาแรงงานเวียดนามมาปฏิบัติหน้าที่นั้นได้ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเวียดนามกำหนดว่าก่อนที่บริษัท จะว่าจ้างแรงงานต่างชาติอย่างน้อย 30 วัน บริษัท ต้องลงประกาศรับสมัครแรงงานเวียดนามในตำแหน่งที่จะว่าจ้างแรงงานต่างชาติในหนังสือพิมพ์ส่วนกลางและหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอย่างน้อย 1 ครั้ง แรงงานต่างชาติที่ทำงานในเวียดนามตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป ต้องขอใบอนุญาตทำงาน (Work Permit) จากหน่วยงานท้องถิ่นสังกัดกระทรวงแรงงาน (The Local Department of Labour, War Invalids and Social Affairs : DoLISA) ของเวียดนาม ซึ่งจะได้รับอนุญาตไม่เกิน 36 เดือน และสามารถต่ออายุได้อีกไม่เกิน 36 เดือน ทั้งนี้ การการเวียดนามอยู่ระหว่างปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการว่าจ้างแรงงานต่างชาติ ซึ่งเป็นประเด็นที่นักลงทุนต่างชาติรวมทั้งนักลงทุนไทยควรติดตามอย่างใกล้ชิด

- **จำนวนชั่วโมงทำงาน** กฎหมายแรงงานของเวียดนามกำหนดให้แรงงานเวียดนามทำงานวันละ 8 ชั่วโมง หรือสัปดาห์ละ 48 ชั่วโมง และสามารถทำงานล่วงเวลาได้ไม่เกินวันละ 4 ชั่วโมง แต่รวมกันแล้วการทำงานล่วงเวลาต้องไม่เกินปีละ 200 ชั่วโมง อย่างไรก็ตาม สำหรับกิจการบางประเภทสามารถขยายเวลาการทำงานล่วงเวลาได้มากที่สุดถึงปีละ 300 ชั่วโมง โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่รัฐบาลเวียดนามกำหนด นอกจากนี้ แรงงานต้องมีวันหยุดอย่างน้อย 1 วันต่อสัปดาห์ สำหรับแรงงานหญิงสามารถลาคลอดได้ 4 เดือนโดยบริษัท ต้องเก็บตำแหน่งงานของพนักงานที่ลาคลอดไว้ แต่ไม่ต้องจ่ายเงินเดือน เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามจะเป็นผู้จ่ายเงินเดือนให้แทนเป็นระยะเวลา 5 เดือน (สำหรับในช่วงที่ลาคลอด 4 เดือน รวมเดือนแรกที่กลับมาทำงาน) และเมื่อกลับมาทำงานจะได้รับอนุญาตให้ทำงานน้อยลงวันละ 1 ชั่วโมง จนกว่าบุตรจะมีอายุครบ 1 ปีบริบูรณ์

- **การลาพักผ่อนประจำปี** แรงงานเวียดนามที่ทำงานครบ 12 เดือน จะได้รับสิทธิลาพักผ่อนประจำปี โดยจำนวนวันลาขึ้นอยู่กับประเภทของงาน อาทิ แรงงานที่ทำงานปกติได้รับสิทธิลาพักผ่อนปีละ 12 วัน แรงงานที่ทำงานใช้แรงงานหนักหรือมีความเสี่ยงในการทำงานมีสิทธิลาพักผ่อนปีละ 14 วัน และแรงงานที่ทำงานใช้แรงงานหนักและมีความเสี่ยงเป็นพิเศษมีสิทธิลาพักผ่อนปีละ 16 วัน ทั้งนี้ แรงงานทุกคนจะได้รับวันลาเพิ่มขึ้นอีกปีละ 1 วันทุกๆ 5 ปี ของการทำงาน

- **การประกันสังคมและการประกันสุขภาพ** เป็นข้อกำหนดที่รัฐบาลเวียดนามบังคับใช้เฉพาะกับแรงงานเวียดนาม ทั้งนี้ กฎหมายประกันสังคมของเวียดนามฉบับล่าสุดมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2557 โดยรัฐบาลเวียดนามกำหนดอัตราค่าประกันสังคมไว้ที่ร้อยละ 26 ของเงินเดือนลูกจ้าง โดยนายจ้างต้องเป็นผู้จ่ายร้อยละ 18 และลูกจ้างต้องจ่ายร้อยละ 8 ขณะที่อัตราค่าประกันสุขภาพอยู่ที่ร้อยละ 4.5 ของเงินเดือนลูกจ้าง โดยนายจ้างต้องเป็นผู้จ่ายร้อยละ 3 และลูกจ้างต้องจ่ายร้อยละ 1.5 นอกจากนี้ ยังกำหนดให้นายจ้างต้องทำประกันการว่างงานในกรณีที่มีการจ้างลูกจ้างชาวเวียดนามระยะเวลาตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป ซึ่งการประกันการว่างงานนั้น ทั้งนายจ้างและลูกจ้างต้องส่งเงินสมทบฝ่ายละร้อยละ 1 ของเงินเดือนลูกจ้าง

ค่าประกันสังคม ค่าประกันสุขภาพ และค่าประกันการว่างงานในเวียดนาม

หน่วย : ร้อยละ

	ค่าประกันสังคม	ค่าประกันสุขภาพ	ค่าประกันการว่างงาน	รวม
นายจ้าง	18	3	1	22
ลูกจ้าง	8	1.5	1	10.5
รวม	26	4.5	2	32.5

ที่มา : รวบรวมโดยฝ่ายวิจัยธุรกิจ รสน.

- ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ รัฐบาลเวียดนามปรับขึ้นอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ ภายใต้ Decree No. 103/2014/ND-CP ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2558 โดยอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำอัตราใหม่อยู่ที่ระดับ 2,150,000-3,100,000 ดอลลาร์สหรัฐ ต่อเดือน (100-140 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน ขึ้นอยู่กับพื้นที่ที่สำคัญ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

พื้นที่	ค่าจ้างขั้นต่ำ/เดือน
<p>Area I</p> <ul style="list-style-type: none"> - เขตเมืองทั้งหมดและปริมณฑลบางแห่งของนครโฮจิมินห์ ยกเว้น เขต Can Gio - เขตเมืองทั้งหมดและปริมณฑลบางแห่งของกรุงฮานอย และ จังหวัด Hai Phong - เมือง Bien Hoa City เมือง Nhon Trach เมือง Long Thanh เมือง Vinh Cuu และเมือง Trang Bom ในจังหวัด Dong Nai - เมือง Thu Dau Mot City เมือง Thuan An เมือง Di An เมือง Ben Cat และเมือง Tan Uyen ในจังหวัด Binh Duong - เมือง Vung Tau City ในจังหวัด Ba Ria-Vung Tau 	3,100,000 ดอลลาร์ (ราว 140 ดอลลาร์สหรัฐ)
<p>Area II</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปริมณฑลที่เหลือของกรุงฮานอย และจังหวัด Hai Phong - เขต Can Gio ในนครโฮจิมินห์ - เมืองใหญ่อื่นๆ อาทิ เมือง Ha Long เมือง Thai Nguyen เมือง Hue เมือง Nha Trang เมือง Dalat เป็นต้น - ปริมณฑลที่เหลือของจังหวัด Dong Nai และจังหวัด Binh Duong 	2,750,000 ดอลลาร์ (ราว 120 ดอลลาร์สหรัฐ)
<p>Area III</p> <ul style="list-style-type: none"> - เมืองที่เหลือในจังหวัดใหญ่อื่นๆ อาทิ จังหวัด Hai Duong จังหวัด Khanh Hoa จังหวัด Binh Thuan จังหวัด Tay Ninh จังหวัด Long An จังหวัด Quang Ninh เป็นต้น - ปริมณฑลของจังหวัด Can Tho 	2,400,000 ดอลลาร์ (ราว 110 ดอลลาร์สหรัฐ)
<p>Area IV</p> <ul style="list-style-type: none"> - พื้นที่อื่นๆ 	2,150,000 ดอลลาร์ (ราว 100 ดอลลาร์สหรัฐ)

หมายเหตุ : อัตราแลกเปลี่ยนที่ใช้คำนวณอยู่ที่ 22,256 ดอลลาร์ต่อดอลลาร์สหรัฐ

ที่มา : Ministry of Labour, Invalids and Social Affairs (Vietnam)

สำหรับแรงงานที่ทำงานในผลัดกลางคืน (22.00 น.-06.00 น.) จะได้รับค่าจ้างพิเศษ
เพิ่มอย่างน้อยร้อยละ 50 ของอัตราค่าจ้างแรงงานปกติ

- **ค่าจ้างสำหรับช่วงทดลองงาน** ระหว่างการทดลองงาน แรงงานต้องได้รับ
ค่าจ้างอย่างน้อยร้อยละ 70 ของค่าจ้างแรงงานที่จะได้รับหลังสิ้นสุดการทดลองงาน ทั้งนี้
ช่วงเวลาทดลองงานปกติในเวียดนามอยู่ระหว่าง 30-60 วัน ขึ้นอยู่กับลักษณะงานเป็นสำคัญ

- **ค่าจ้างทำงานล่วงเวลา** โดยทั่วไปในเวียดนามมี 3 อัตรา ได้แก่
  - 1.5 เท่าของอัตราค่าจ้างแรงงานปกติ สำหรับวันทำงานปกติ
  - 2 เท่าของอัตราค่าจ้างแรงงานปกติ สำหรับวันหยุด (เสาร์-อาทิตย์)
  - 3 เท่าของอัตราค่าจ้างแรงงานปกติ สำหรับวันหยุดนักขัตฤกษ์

- **การสิ้นสุดการว่าจ้างแรงงาน** นายจ้างสามารถไล่แรงงานออกจากงานได้หาก
พบว่าการขาดงานเกิน 5 วันต่อเดือน หรือ 20 วันต่อปี โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผลแก่
แรงงานที่ถูกไล่ออก

กฎหมายที่ดิน

ที่ดินทั้งหมดในเวียดนามบริหารจัดการโดยรัฐบาลเวียดนาม ซึ่งจะเป็นผู้ให้
สิทธิในการใช้ที่ดิน หรือให้เช่าที่ดินเพื่อใช้ประโยชน์ในระยะยาว ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 29
พฤศจิกายน 2556 สภาแห่งชาติเวียดนาม (National Assembly of the Socialist
Republic of Vietnam) ผ่านกฎหมายที่ดินฉบับใหม่ โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1
กรกฎาคม 2557 และใช้แทนกฎหมายที่ดินฉบับเดิมซึ่งใช้มาตั้งแต่ปี 2546 กฎหมายที่ดิน
ฉบับใหม่เปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติมีสิทธิในที่ดินเพิ่มมากขึ้นจนเกือบเทียบเท่า
นักลงทุนท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

- **การเช่าที่ดิน** นักลงทุนต่างชาติสามารถเช่าที่ดินโดยตรงจากรัฐบาลเวียดนาม
หรือบุคคล/นิติบุคคล ดังนี้

- บริษัทเวียดนาม และรัฐวิสาหกิจเวียดนาม
- ชาวเวียดนามที่พำนักในต่างประเทศ
- บริษัทต่างชาติที่มีการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานในที่ดินผืนนั้น

- **การชำระค่าเช่าที่ดิน** ในกรณีที่เช่าที่ดินโดยตรงจากรัฐบาลเวียดนาม นัก
ลงทุนต่างชาติสามารถเลือกได้ว่า จะชำระค่าเช่าที่ดินในรูปแบบรายปีหรือชำระเป็นก้อนครั้ง
เดียว ซึ่งการเลือกชำระค่าเช่าที่ดินในรูปแบบรายปี นักลงทุนต่างชาติจะไม่มีสิทธิในการ
โอนที่ดินให้ผู้อื่นเช่าช่วงต่อหรือจำหน่ายที่ดิน แต่หากเลือกชำระเป็นก้อนครั้งเดียวจะมีสิทธิในการ
โอนที่ดินให้ผู้อื่นเช่าช่วงต่อหรือจำหน่ายที่ดิน

- **การครอบครองที่ดิน** กฎหมายที่ดินฉบับใหม่มีการกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติม
เกี่ยวกับการครอบครองที่ดิน ที่สำคัญ ได้แก่

- การเช่าหรือการจัดสรรที่ดินต้องเป็นไปตามแผนการใช้ที่ดินประจำปี ซึ่ง
กำหนดโดยคณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัด ซึ่งนักลงทุนต่างชาติต้องมั่นใจว่า
ที่ดินที่ตนต้องการครอบครองได้ถูกกำหนดไว้ในแผนการใช้ที่ดินประจำปีของจังหวัดแล้ว

- นักลงทุนต่างชาติต้องมีเงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Equity Capital) ตามที่กฎหมายเวียดนามกำหนด เช่น โครงการลงทุนในที่ดินที่มีพื้นที่น้อยกว่า 20 เฮกตาร์ นักลงทุนต่างชาติต้องมีเงินทุนอย่างน้อยร้อยละ 20 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมดของโครงการ สำหรับโครงการลงทุนในที่ดินที่มีพื้นที่มากกว่า 20 เฮกตาร์ นักลงทุนต่างชาติต้องมีเงินทุนอย่างน้อยร้อยละ 15 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมดของโครงการ
- นักลงทุนต่างชาติต้องวางมัดจำบางส่วนให้แก่รัฐบาลเวียดนาม เพื่อประกันว่าจะสามารถจ่ายค่าเช่าที่ดินหรือค่าธรรมเนียมการใช้ที่ดินได้ รวมทั้งจะพัฒนาโครงการให้เป็นไปตามแผนการที่กำหนดไว้

- **ราคาที่ดิน** ภายใต้กฎหมายที่ดินฉบับเดิมปี 2546 ราคาที่ดินสามารถคำนวณได้จากตารางราคาที่กำหนดโดยคณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัด ซึ่งจัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่เป็นรายปี อย่างไรก็ตาม ภายใต้กฎหมายที่ดินฉบับใหม่ การคำนวณราคาที่ดินได้กำหนดให้พิจารณาเป็นกรณีไป โดยคณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัดเป็นผู้พิจารณา ซึ่งการพิจารณากำหนดราคาที่ดินด้วยวิธีใหม่นี้อาจส่งผลกระทบต่อนักลงทุนต่างชาติ โดยเฉพาะในด้านความไม่แน่นอนของราคาและระยะเวลาที่ใช้ในการพิจารณา

- **การรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน** กฎหมายที่ดินฉบับใหม่กำหนดให้การรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินเพื่อสร้างที่พักอาศัยหรือวัตถุประสงค์เชิงพาณิชย์ สามารถดำเนินการได้ต่อเมื่อสอดคล้องกับเงื่อนไข 2 ข้อ ดังนี้ 1) ต้องเป็นไปเพื่อโครงการสำคัญเท่านั้น เช่น โครงการก่อสร้างเมืองใหม่ และ 2) ต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัดก่อน

- **การถ่ายโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดิน** กฎหมายที่ดินฉบับใหม่อนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติสามารถถ่ายโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินบางส่วนของโครงการลงทุน เช่น การแบ่งที่ดินออกเป็นสวนๆ และถ่ายโอนส่วนต่างๆ รวมทั้งสิ่งปลูกสร้างที่อยู่บนที่ดินแต่ละส่วนนั้นให้กับนักลงทุนรายอื่น ภายใต้เงื่อนไข 2 ประการ คือ 1) ผู้ถ่ายโอนที่ดินให้แก่ผู้อื่นต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการใช้ที่ดินหรือค่าเช่าที่ดินเต็มจำนวน และ 2) ผู้ถ่ายโอนที่ดินต้องมีเอกสารรับรองสิทธิ์การครอบครองที่ดินอย่างเป็นทางการ

การถือครองอสังหาริมทรัพย์ของชาวต่างชาติ

ภายใต้กฎหมายการถือครองอสังหาริมทรัพย์ของชาวต่างชาติ (Housing Law No. 65/2014/QH13) ซึ่งเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2558 มีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

- อนุญาตให้ชาวต่างชาติที่ได้รับอนุญาตให้พำนักในเวียดนามและบริษัทต่างชาติที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการในเวียดนามสามารถซื้อและถือครองอสังหาริมทรัพย์ได้ไม่จำกัดจำนวน
- อนุญาตให้ชาวต่างชาติถือครองอพาร์ทเมนต์ได้ไม่เกินร้อยละ 30 ของโครงการอสังหาริมทรัพย์ และถือครองทาวน์เฮาส์หรือวิลล่าได้ไม่เกิน 250 หลังในโครงการหมู่บ้านจัดสรรแต่ละแห่ง
- อนุญาตให้ชาวต่างชาติมีสิทธิ์ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ได้นานถึง 50 ปี และสามารถยื่นขอต่ออายุได้ โดยสามารถให้เช่า ขายต่อ หรือมอบเป็นมรดกตกทอด และสามารถนำไปใช้เป็นหลักประกันกับธนาคารเพื่อขอกู้เงินได้
- ห้ามมิให้อสังหาริมทรัพย์ของชาวต่างชาติที่เป็นที่พักอาศัยของลูกจ้างเป็นสถานประกอบการ

ภาษีที่สำคัญในการดำเนินธุรกิจ

1. ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax : PIT)

กฎหมายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของเวียดนามกำหนดให้ชาวต่างชาติที่พำนักอยู่ในเวียดนามเกิน 183 วันต่อปี หรือมากกว่า 12 เดือนติดต่อกันตามปีปฏิทิน นับจากวันแรก ที่เข้ามาในประเทศ เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราเดียวกันกับชาวเวียดนาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของเวียดนาม (Residents : employment income)

เงินได้ (ล้านบาท/ปี)	เงินได้ (ล้านบาท/เดือน)	อัตราภาษี (%)
0-60	0-5	5
60-120	5-10	10
120-216	10-18	15
216-384	18-32	20
384-624	32-52	25
624-960	52-80	30
มากกว่า 960	มากกว่า 80	35

ที่มา : National Assembly of the Socialist Republic of Vietnam

- อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับรายได้อื่นๆ (Residents : non-employment income)

ประเภทของรายได้	อัตราภาษี (%)
ค่าจ้าง	20
เงินได้จากมรดก/ของขวัญ/รางวัล	10
รายได้จากค่าลิขสิทธิ์และแฟรนไชส์	5
ดอกเบี้ยและเงินปันผล	5
กำไรจากการดำเนินธุรกิจ แบ่งตามประเภท	
- บริการ	5
- การผลิต ก่อสร้าง ขนส่ง และการดำเนินธุรกิจอื่นๆ	2
- การค้า	1
การขายอสังหาริมทรัพย์	2
การขายหุ้นและหลักทรัพย์	0.1

ที่มา : National Assembly of the Socialist Republic of Vietnam

- อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับชาวต่างชาติที่มีได้พำนักอยู่ในเวียดนาม (Non-residents) กล่าวคือ พำนักอยู่ในเวียดนามไม่เกิน 183 วัน เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราเดียว (Flat Rate) คือ ร้อยละ 20 ของเงินได้ที่เกิดขึ้นในเวียดนาม

2. ภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate Income Tax : CIT)

ปัจจุบันอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลในเวียดนามอยู่ที่ร้อยละ 20 (มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559) ขณะที่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซธรรมชาติต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 32-50 ขึ้นอยู่กับพื้นที่ตั้งของธุรกิจ ส่วนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจทรัพยากรธรณี อาทิ แร่เงิน ทองคำ และอัญมณี ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 40 หรือร้อยละ 50 ขึ้นอยู่กับพื้นที่ตั้งของธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	อัตราภาษี (%)
ธุรกิจทั่วไป	20 (อัตรามาตรฐาน)
ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ	32-50
อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจทรัพยากรธรณี อาทิ แร่เงิน ทองคำ และอัญมณี	40 หรือ 50

ที่มา : National Assembly of the Socialist Republic of Vietnam

สำหรับโครงการลงทุนที่อยู่ในอุตสาหกรรม สาขา และพื้นที่ที่รัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญจะถูกเรียกเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราพิเศษ (Preferential Rates) ขึ้นอยู่กับประเภทและพื้นที่ตั้งของธุรกิจ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ประเภทธุรกิจ	อัตราพิเศษ (%)
<ul style="list-style-type: none"> • ธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นใหม่และลงทุนในพื้นที่ที่รัฐบาลเวียดนามให้การสนับสนุนเป็นพิเศษ เช่น นิคมอุตสาหกรรมไฮเทค และเขตเศรษฐกิจพิเศษ เป็นต้น • ธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นใหม่และเป็นโครงการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง การวิจัยทางวิทยาศาสตร์และพัฒนาเทคโนโลยี การลงทุนพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน การผลิตซอฟต์แวร์ 	15 (เป็นระยะเวลา 15 ปี)
โครงการลงทุนด้านการศึกษา การฝึกอบรมด้านอาชีพ สุขภาพ วัฒนธรรม กีฬา และสิ่งแวดล้อม	10 (ไม่กำหนดระยะเวลา)
ธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นใหม่และลงทุนในพื้นที่ทุรกันดาร	17 (เป็นระยะเวลา 10 ปี)
สหกรณ์การเกษตรและกองทุนกู้ยืมเพื่อประชาชน	17 (ไม่กำหนดระยะเวลา)

ที่มา : National Assembly of the Socialist Republic of Vietnam

ทั้งนี้ หลังจากสิ้นสุดระยะเวลาการเรียกเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราพิเศษ รัฐบาลเวียดนามจะเรียกเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตรามาตรฐานที่ร้อยละ 20

นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังส่งเสริมการลงทุนในแต่ละพื้นที่และแต่ละนิคมอุตสาหกรรม โดยกำหนดระยะเวลาปลอดภาษีเงินได้นิติบุคคล (CIT Holidays) ระยะเวลา 2-4 ปี ให้กับโครงการลงทุนที่ต้องการส่งเสริม โดยเริ่มนับตั้งแต่ปีแรกที่ธุรกิจมีผลประกอบการเป็นกำไร และหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาปลอดภาษีแล้ว ยังลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยเรียกเก็บเพียงครึ่งหนึ่งของอัตราภาษีที่แต่ละโครงการต้องชำระต่อไปตามระยะเวลาที่รัฐบาลเวียดนามกำหนดไว้ จนกระทั่งสิ้นสุดระยะเวลาลดหย่อนภาษี จึงจะเรียกเก็บในอัตรามาตรฐาน อีกทั้งยังลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นกรณีพิเศษให้กับโครงการลงทุนที่มีการลงทุนเพิ่ม โครงการลงทุนเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา และโครงการลงทุนที่มีการจ้างคนพิการเข้าทำงาน เป็นต้น

ขั้นตอนการลงทุนในเวียดนาม

การศึกษาขั้นตอนการลงทุนในต่างประเทศถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การเริ่มต้นธุรกิจในด้านราบรื่นไปได้ด้วยดี อีกทั้งยังช่วยร่นระยะเวลาดำเนินการบางส่วนลง ทั้งนี้ ขั้นตอนการลงทุนในเวียดนามที่สำคัญที่นักลงทุนควรทราบ มีดังนี้

- **การจัดหาที่ตั้งสำนักงานหรือโรงงาน** นักลงทุนควรเลือกทำเลในการลงทุนให้เหมาะสมกับประเภทของธุรกิจ หากต้องการตั้งโรงงานควรเริ่มต้นในเขตนิคมอุตสาหกรรมก่อน ทั้งนี้ เวียดนามมีนิคมอุตสาหกรรมอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักลงทุนทั้งในด้านสาธารณูปโภคที่ครบครันและการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น ซึ่งนักลงทุนยังไม่มีควมคุ้นเคย ยิ่งไปกว่านั้น นิคมอุตสาหกรรมบางแห่งอาจเสนอสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนเพิ่มเติมให้แก่โครงการลงทุน/อุตสาหกรรมบางประเภทเป็นพิเศษ

- **การขออนุมัติลงทุน** ภายใต้กฎหมายการลงทุนฉบับใหม่ การยื่นขออนุมัติลงทุนในเวียดนามแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ การยื่นขอใบจดทะเบียนการลงทุน (Investment Registration Certificate : IRC) และการยื่นขอใบจดทะเบียนวิสาหกิจ (Enterprise Registration Certificate : ERC)

- **การอนุมัติในหลักการ (Approval in Principle)** ก่อนการยื่นขออนุมัติลงทุน โครงการลงทุนต้องผ่านการอนุมัติในหลักการก่อน ซึ่งกระบวนการนี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อทดแทนกระบวนการประเมินค่าดำเนินการ (Evaluation) เพื่อขอใบอนุญาตลงทุนภายใต้กฎหมายลงทุนฉบับเดิม สำหรับผู้มีอำนาจอนุมัติในหลักการ มีดังนี้

- สภาแห่งชาติ (National Assembly) สำหรับโครงการลงทุนที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น โรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ และโครงการลงทุนที่ต้องมีการจัดหาที่อยู่ใหม่ให้แก่ประชาชนมากกว่า 20,000 คนในพื้นที่เขตภูเขา หรือมากกว่า 50,000 คนในพื้นที่อื่นๆ

- นายกรัฐมนตรี (Prime Minister) สำหรับโครงการลงทุนที่ต้องมีการจัดหาที่อยู่ใหม่ให้แก่ประชาชนมากกว่า 10,000 รวมถึงโครงการก่อสร้างสนามบิน ท่าเรือ อุตสาหกรรมปิโตรเลียม กาสีโน สนามกอล์ฟ และโทรคมนาคม

- คณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัด (Provincial People's Committee) สำหรับโครงการที่ต้องจัดสรรที่ดินหรือทำสัญญาเช่าโดยไม่ผ่านการประมูล การประกวดราคา หรือการโอน รวมถึงโครงการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ที่ดิน

ทั้งนี้ การอนุมัติใบจดทะเบียนการลงทุนจะดำเนินการแล้วเสร็จภายใน 15 วัน หลังจากกระบวนการอนุมัติในหลักการเสร็จสิ้นลง ลดลงจากเดิมที่ใช้เวลาถึง 45 วัน ขณะที่การยื่นขอใบจดทะเบียนวิสาหกิจสามารถดำเนินการไปพร้อมกัน

- **การจัดตั้งบริษัท** หลังจากนักลงทุนได้รับใบจดทะเบียนการลงทุนและใบจดทะเบียนวิสาหกิจในเวียดนามแล้ว นักลงทุนต้องดำเนินการจัดตั้งบริษัท ดังนี้

ทั้งนี้ ในบางจังหวัดหรือนิคมอุตสาหกรรมบางแห่งมีหน่วยงานเฉพาะที่อำนวยความสะดวกด้านการขออนุมัติลงทุนแบบครบวงจรให้แก่ักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในพื้นที่ โดยใช้เวลาไม่เกิน 10 วัน สำหรับการลงทุนในสาขาที่ไม่มีเงื่อนไขพิเศษ

ข้อควรระวังสำหรับการลงทุนในเวียดนาม

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจและหลีกเลี่ยงปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าไปลงทุนในเวียดนาม นักลงทุนควรให้ความสำคัญกับประเด็นดังต่อไปนี้

- **ประเภทธุรกิจ** สิ่งสำคัญสำหรับการเข้าไปลงทุนในเวียดนาม คือ นักลงทุนต้องมีความถนัดในธุรกิจที่ตนเองจะเข้าไปลงทุน อีกทั้งยังจำเป็นต้องศึกษาข้อมูลเชิงลึกของธุรกิจนั้นอย่างละเอียด ทั้งในด้านการผลิต การตลาด ตลอดจนคู่แข่งทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ

- **รูปแบบการลงทุน** รูปแบบการลงทุนในเวียดนามที่เหมาะสมที่สุด คือ การเป็นเจ้าของกิจการทั้งหมด เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดข้อพิพาทในกรณีร่วมทุนกับนักธุรกิจท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม หากต้องร่วมทุนกับนักธุรกิจท้องถิ่น นักลงทุนต้องมีความรู้จັกมักคุ่น และศึกษาประวัติผู้ร่วมทุนอย่างรอบคอบ ตลอดจนการทำสัญญาต้องรัดกุมและชัดเจน เพื่อหลีกเลี่ยงข้อเรียกร้องต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในภายหลัง

- **ทำเลที่ตั้ง** การลงทุนในเวียดนามควรเริ่มต้นจากการตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งนักลงทุนจะได้รับความสะดวกทั้งในด้านสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ นอกจากนี้ นักลงทุนอาจได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีอีกด้วย ทั้งนี้ ในเวียดนามมีนิคมอุตสาหกรรมจำนวนมาก ดังนั้น นักลงทุนจึงควรศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรมหลายๆ แห่ง เพื่อเปรียบเทียบราคา ทำเลที่ตั้ง และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เหมาะสมกับธุรกิจของตนมากที่สุด ก่อนตัดสินใจเข้าไปลงทุน

- **กฎหมาย** กฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ ในเวียดนามยังขาดความชัดเจนในการตีความและบังคับใช้ อีกทั้งยังมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง นักลงทุนจึงจำเป็นต้องศึกษากฎหมายและกฎระเบียบเหล่านี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน และควรหมั่นตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อถือได้อย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ นักลงทุนควรศึกษาทั้งกฎหมายหลักของประเทศและกฎระเบียบของจังหวัดที่ไปลงทุน เนื่องจากเวียดนามมีการกระจายอำนาจอนุมัติการลงทุนไปยังจังหวัดต่างๆ ทำให้แต่ละจังหวัดมีการแข่งขันกัน และบางครั้งมีการเสนอเงื่อนไขที่ขัดกับกฎหมายหลักของประเทศ ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาแก่นักลงทุน ทั้งนี้ การดำเนินการผ่านสำนักงานกฎหมายจะช่วยแบ่งเบาภาระของนักลงทุนในการศึกษารายละเอียดปลีกย่อยลงได้บ้าง

- **การบริหารจัดการ** นักลงทุนต้องศึกษาและเรียนรู้วัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นเป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นเรื่องค่อนข้างละเอียดอ่อนสำหรับชาวเวียดนาม นอกจากนี้ นักลงทุนต้องพยายามทำความเข้าใจกับพฤติกรรมต่างๆ ของแรงงานเวียดนาม เพื่อให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งจะทำให้สามารถบรรลุเป้าหมายทางธุรกิจที่กำหนดไว้ได้

- **การคุ้มครองสินค้าไทยในเวียดนาม** ชาวเวียดนามมีทัศนคติที่ดีและให้การยอมรับสินค้าไทยเป็นอย่างมาก ดังนั้น นักลงทุนควรสร้างตราสินค้าของตนเองเพื่อทำตลาดและสร้างฐานลูกค้าในเวียดนาม ขณะเดียวกันควรจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า และจดทะเบียนเพื่อคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาด้วย เนื่องจากเวียดนามมีปัญหาลอกเลียนแบบสินค้า และการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทั้งนี้ การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าสามารถป้องกันการเกิดข้อพิพาททางการค้าระหว่างกันได้ในระดับหนึ่ง

พื้นที่ที่มีศักยภาพในการลงทุน

ภาคเหนือ

ภาคเหนือเหมาะสำหรับการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ

หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานราชการต่างๆ ของเวียดนามส่วนใหญ่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ โดยเฉพาะในกรุงฮานอยและจังหวัดโดยรอบ จึงเอื้อต่ออุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ อาทิ อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนมากในกรุงฮานอย และจังหวัดใกล้เคียง โดยเฉพาะจังหวัด Hai Phong ซึ่งมีศักยภาพรองรับการลงทุนในอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมบำรุงด้วย เนื่องจากจังหวัด Hai Phong เป็นเมืองท่าสำคัญของเวียดนาม ขณะที่จังหวัดบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง อาทิ จังหวัด Bac Ninh จังหวัด Hung Yen และจังหวัด Hai Duong มีศักยภาพในการลงทุนในอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าประมง นอกจากนี้ การลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องก็ไม่ควรมองข้าม เนื่องจากหลายจังหวัดทางภาคเหนือมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยว อาทิ

- จังหวัด Quang Ninh ซึ่งมีอ่าว Ha Long ที่องค์การ UNESCO ประกาศให้เป็น “มรดกโลกทางธรรมชาติ” เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของภาคเหนือ
- จังหวัด Lao Cai มีเมือง Sa Pa เป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาและมีสภาพภูมิอากาศเหมือนประเทศในแถบยุโรป

ภาคกลาง

ภาคกลางของเวียดนามเป็นพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ และมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการขนส่งระหว่างประเทศ

พื้นที่ภาคกลางของเวียดนามกำลังกลายเป็นพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ และมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการขนส่งระหว่างประเทศ เนื่องจากมีปัจจัยเกื้อหนุนหลายประการ โดยเฉพาะประโยชน์ที่จะได้รับจากเส้นทางเศรษฐกิจตามแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor : EWEC) ที่มีเส้นทางหมายเลข 9 เชื่อมโยงจากจังหวัดมุกดาหารของไทย ผ่านแขวงสะหวันนะเขตของ สปป.ลาว เข้าสู่เวียดนามผ่านชายแดน Lao Bao และเมือง Dong Ha ในจังหวัด Quang Tri ผ่านเมือง Hue และไปสิ้นสุดที่ชายฝั่งเวียดนามที่เมือง Da Nang ซึ่งถือเป็นประตูสู่ประเทศในแถบเอเชียตะวันออก ทั้งนี้ นอกจากเส้นทาง EWEC จะช่วยให้การเดินทางและการขนส่งสินค้าระหว่างไทย สปป.ลาว และเวียดนามมีความสะดวกยิ่งขึ้นแล้ว เส้นทางสายนี้ยังเพิ่มโอกาสทางการค้าและการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่เส้นทางสายนี้ทอดผ่าน รวมถึงปลายทางฝั่งตะวันตกที่แม่สอดซึ่งเป็นจุดเชื่อมโยงไทยกับเมียนมา โดยมีด่านแม่สอด-เมียวดี เป็นด่านชายแดนไทยกับเมียนมาที่มีมูลค่าการค้า (ไม่รวมไฟฟ้า) สูงที่สุด และยังสามารถต่อไปถึงโครงการทวายซึ่งเป็นประตูสู่ทะเลอันดามันที่อยู่ระหว่างการก่อสร้างสาธารณูปโภคต่างๆ อาทิ ถนน ท่าเรือท่าลึก และนิคมอุตสาหกรรม นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังกระจายความเจริญสู่ภาคกลาง เช่น การก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมัน Dung Quat ซึ่งเป็นโรงกลั่นน้ำมันแห่งแรกของเวียดนาม ตั้งอยู่ในจังหวัด Quang Ngai ซึ่งมีส่วนสำคัญที่ทำให้อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูงในภาคกลางของประเทศ

นอกจากนี้ จังหวัดทางภาคกลางยังมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนับเป็นอุตสาหกรรมที่นำลงทุนเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งในแต่ละจังหวัดยังมีจุดเด่นที่แตกต่างกันออกไป อาทิ

ภาคกลางของเวียดนามมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำนวนมาก

- เมือง Da Lat ในจังหวัด Lam Dong มีสภาพภูมิอากาศคล้ายยุโรป และสภาพโดยทั่วไปแวดล้อมไปด้วยสถาปัตยกรรมตะวันตกกับบรรยากาศที่ร่มรื่นของป่าไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ และทะเลสาบ
- เมือง Nha Trang ในจังหวัด Khanh Hoa มีชายทะเลที่สวยงาม
- เมือง Hoi An และเมือง Hue เป็นเมืองท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง และได้รับการจัดเป็นมรดกโลกโดยองค์การ UNESCO

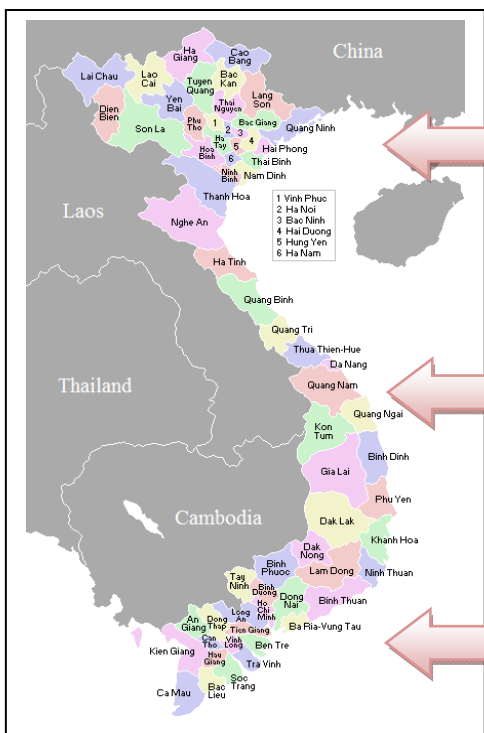
ภาคใต้

โอกาสในการลงทุนทางภาคใต้ของเวียดนามยังเปิดกว้างอยู่มาก โดยเฉพาะในนครโฮจิมินห์และจังหวัดโดยรอบ ซึ่งอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูงในบริเวณดังกล่าว คือ อุตสาหกรรมการผลิตเพื่อส่งออก อุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและประมง และธุรกิจบริการและการท่องเที่ยว ทั้งนี้ อุตสาหกรรมในแต่ละจังหวัดมีศักยภาพเฉพาะด้านแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่ออุตสาหกรรมนั้นๆ เป็นสำคัญ อาทิ

การลงทุนในพื้นที่ภาคใต้ของเวียดนามมีการแข่งขันสูงมาก เนื่องจากเป็นแหล่งลงทุนเป้าหมายของนักลงทุนต่างชาติ

- จังหวัด Can Tho มีศักยภาพด้านการแปรรูปสัตว์น้ำ และอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมบำรุง เนื่องจากเป็นจังหวัดที่อยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำโขง
- จังหวัด Ba Ria-Vung Tau มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เนื่องจากอยู่ใกล้แหล่งน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติ

จุดเด่นและศักยภาพด้านการลงทุนในพื้นที่ภาคต่าง ๆ ของเวียดนาม

ภาคเหนือ

- ศูนย์กลางทางการเมือง การปกครอง และวัฒนธรรมของประเทศ
- อยู่ใกล้หน่วยงานกลางภาครัฐ
- โครงสร้างพื้นฐานกำลังอยู่ระหว่างการพัฒนา
- มีชายแดนติดกับจีนซึ่งเกื้อหนุนต่อการค้าระหว่างกัน

ภาคกลาง

- แหล่งท่องเที่ยวสำคัญจำนวนมาก ซึ่งหลายแห่งได้รับการจัดเป็น “มรดกโลก”
- มีเส้นทาง EWEC ทอดผ่าน ปลายทางอยู่ที่จังหวัดดานัง
- เป็นที่ตั้งของโรงกลั่นน้ำมัน Dung Quat ซึ่งเป็นโรงกลั่นน้ำมันแห่งแรกของเวียดนาม

ภาคใต้

- ศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน
- ระบบสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานครบครัน
- มีนิคมอุตสาหกรรมที่ได้รับการพัฒนาหลายแห่ง

เขตเศรษฐกิจพิเศษและนิคมอุตสาหกรรม

นิคมอุตสาหกรรมและเขตเศรษฐกิจพิเศษในเวียดนามมีส่วนสำคัญในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ อีกทั้งการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมยังช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่นักลงทุน ทั้งในด้านสาธารณูปโภคที่ครบครันและการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่มีความชำนาญในการลงทุนในเวียดนามมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้น นิคมอุตสาหกรรมบางแห่งอาจเสนอสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนเพิ่มเติมให้แก่โครงการลงทุน/อุตสาหกรรมบางประเภทเป็นพิเศษ ดังนั้น การลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่นักลงทุนไม่ควรมองข้าม ทั้งนี้ ข้อมูลจากประสบการณ์ของนักลงทุนที่ตัดสินใจตั้งโรงงานอยู่นอกนิคมอุตสาหกรรมพบว่าต้องเผชิญกับปัญหามากมาย อาทิ ไม่สามารถหาพื้นที่สร้างโรงงานได้ การขออนุมัติลงทุนมีความยุ่งยาก ขาดแคลนระบบสาธารณูปโภคที่มีประสิทธิภาพ ความเสี่ยงที่จะถูกเวนคืนที่ดินจากรัฐบาล การขนส่งไม่สะดวก และมีต้นทุนสูง และได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ ด้านภาษีน้อยกว่าการตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม เป็นต้น

ปัจจุบันเวียดนามมีเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone : SEZ) และนิคมอุตสาหกรรม (Industrial Park : IP) เกือบ 300 แห่งทั่วประเทศ และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่ขยายตัวสูงขึ้นตามภาวะเศรษฐกิจเวียดนามที่มีทิศทางดีขึ้นเป็นลำดับ ล่าสุดภายใต้ Conclusion No. 74-KL/TW ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2557 รัฐบาลเวียดนามมีมติจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษเพิ่มอีก 3 แห่ง คือ **เขตเศรษฐกิจพิเศษ Van Don** ในจังหวัด Quang Ninh ทางภาคเหนือ **เขตเศรษฐกิจพิเศษ Van Phong** ในจังหวัด Khanh Hoa ทางภาคกลาง และ **เขตเศรษฐกิจพิเศษ Phu Quoc** ในจังหวัด Kien Giang ทางภาคใต้ ซึ่งตามแผนการแล้วเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้ง 3 แห่งจะถูกพัฒนาให้ดีกว่าเขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีอยู่เดิม ทั้งการให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีและค่าเช่าที่ดินที่จูงใจกว่าเขตเศรษฐกิจพิเศษอื่นๆ เพื่อดึงดูดโครงการลงทุนขนาดใหญ่ที่ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

ประเภทของเขตเศรษฐกิจพิเศษ

เขตเศรษฐกิจพิเศษของเวียดนามแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- **Export Processing Zone (EPZ)** เป็นเขตเศรษฐกิจที่รวมอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ซึ่งเน้นการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก
- **Industrial Zone (IZ)** เป็นเขตเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ซึ่งเน้นการผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายในประเทศ
- **High-Tech Zone (HTZ)** เป็นเขตเศรษฐกิจที่จัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา (R&D) รวมทั้งผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีการผลิตขั้นสูงเป็นสำคัญ

ทั้งนี้ เขตเศรษฐกิจพิเศษแต่ละแห่งมีจุดเด่นและให้สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนแก่นักลงทุนแตกต่างกัน ทำให้นักลงทุนสามารถเลือกลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษที่เหมาะสมกับธุรกิจของตนได้ โดยนักลงทุนจะได้รับการสนับสนุนและการอำนวยความสะดวกในหลายด้าน โดยเฉพาะการจัดตั้งโรงงานและการขอใบอนุญาตลงทุน ซึ่งทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและราบรื่น

สิทธิประโยชน์สำหรับการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ

นักลงทุนที่ต้องการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษสามารถขอใบอนุญาตลงทุนได้โดยตรงจาก Provincial Industrial Zone Management Board ซึ่งจะใช้เวลาในการอนุมัติการลงทุนเพียง 15 วัน เทียบกับการลงทุนนอกเขตเศรษฐกิจพิเศษซึ่งใช้เวลาในการอนุมัตินานถึง 60 วัน นอกจากนี้ นักลงทุนยังได้รับสิทธิประโยชน์อื่นๆ อาทิ

- นักลงทุนสามารถให้เช่าช่วงที่ดินในเขตเศรษฐกิจพิเศษได้
- นักลงทุนสามารถดำเนินธุรกิจส่งออกและนำเข้าได้โดยตรง
- นักลงทุนสามารถจ้างแรงงานต่างชาติได้ ในกรณีที่ไม่สามารถหาแรงงานเวียดนามที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
- นักลงทุนสามารถดำเนินการผลิตได้อย่างเสรี
- นักลงทุนได้รับการยกเว้นภาษีการค้าและภาษีมูลค่าเพิ่ม รวมทั้งภาษีนำเข้าสินค้า

นิคมอุตสาหกรรมที่สำคัญในเวียดนาม

➤ ภาคเหนือ 61 แห่ง ดังนี้

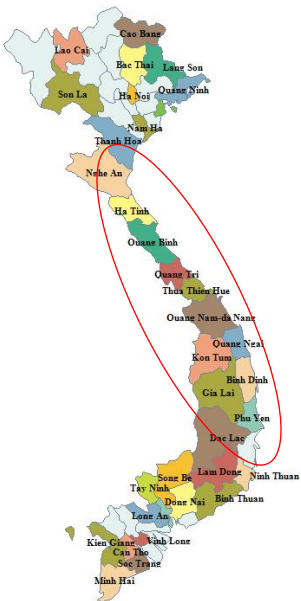

จังหวัด	จำนวน	รายชื่อ	ขนาดพื้นที่ (เฮกตาร์)
กรุงฮานอย	14 แห่ง	อาทิ Thang Long Industrial Park	302
		Thach That-Quoc Qai Industrial Park	155
		Sai Dong A/B Industrial Park	420/95
		Quang Minh Industrial Park	344
		Phu Nghia Industrial Park	670
		Noi Bai Industrial Park	100
		Dong Anh Industrial Park	470
Vinh Phuc	5 แห่ง	Kim Hoa Industrial Park	264
		Khai Quang Industrial Park	262
		Chan Hung Industrial Park	131
		Binh Xuyen Industrial Park	982
		Ba Thien Industrial Park	308
Quang Ninh	4 แห่ง	Viet Hung Industrial Park	301
		Hai Yen Industrial Park	182
		Dong Mai Industrial Park	200
		Cai Lan Industrial Park	278
Bac Ninh	15 แห่ง	อาทิ Yen Phong I/II Industrial Park	750/479
		Tu Son Industrial Park	300
		Thuan Thanh I/II/III Industrial Park	200/250/368
		Que Vo I/II/III Industrial Park	640/570/592
		Nam Son-Hap Linh Industrial Park	800

Hai Phong	5 แห่ง	Trang Due Industrial Park	600
		Nomura Industrial Park	153
		Nam Cau Kien Industrial Park	263
		Do Son Industrial Park	150
		Dinh Vu Industrial Park	1,463
Hung Yen	4 แห่ง	Thang Long 2 Industrial Park	219
		Pho Noi Industrial Park	390
		Minh Duc Industrial Park	200
		Det May Pho Noi B Industrial Park	122
Hai Duong	11 แห่ง	อาทิจิ Tan Truong Industrial Park	240
		Phuc Dien Industrial Park	170
		Lai Cach Industrial Park	190
		Cong Hoa-Chi Linh Industrial Park	700
		Cam Dien-Luong Dien Industrial Park	184
Ha Nam	2 แห่ง	Dong Van II Industrial Park	264
		Chau Son Industrial Park	170
Bac Giang	1 แห่ง	Quang Chau Industrial Park	426

➤ ภาคกลาง 40 แห่ง ดังนี้

จังหวัด	จำนวน	รายชื่อ	ขนาดพื้นที่ (เฮกตาร์)
Da Nang	6 แห่ง	อาทิจิ Widen Hoa Khanh Industrial Park	317
		Lien Chieu Industrial Park	373
		Hoa Khanh Industrial Park	423
		Hoa Cam Industrial Park	261
		Da Nang Industrial Park	63
Khanh Hoa	5 แห่ง	Van Thang Industrial Park	144
		Suoi Dau Industrial Park	152
		Ninh Thuy Industrial Park	208
		Nam Cam Industrial Park	233
		Bac Cam Ranh Industrial Park	150
Quang Ngai	6 แห่ง	อาทิจิ Tam Thang Industrial Park	300
		Tam Anh Industrial Park	2,000
		Quang Phu Industrial Park	147
		Pho Phong Industrial Park	144
		Dung Quat Industrial Park	10,300
Quang Nam	8 แห่ง	อาทิจิ Thuan Yen Industrial Park	126
		Tam Hiep Industrial Park	809
		Phu Xuan Industrial Park	350
		Dien Nam-Dien Ngoc Industrial Park	390

Thua Thien-Hue	1 แห่ง	Phu Bai Industrial Park	819
Binh Dinh	7 แห่ง	อาทิ Phu Tai Industrial Park	348
		Nhon Hoi A/B/C Industrial Park	633/477/228
		Nhon Hoa Industrial Park	272
Phu Yen	4 แห่ง	Hoa Hiep Industrial Park	400
		Dong Bac Song Cau Industrial Park	380
		Diem Thuy Industrial Park	350
		An Phu Industrial Park	74
Gia Lai	1 แห่ง	Tra Da Industrial Park	109
Dak Nong	1 แห่ง	Tam Thang Industrial Park	181
Dak Lak	1 แห่ง	Hoa Phu Industrial Park	181

➤ ภาคใต้ 191 แห่ง ดังนี้

จังหวัด	จำนวน	รายชื่อ	ขนาดพื้นที่ (เฮกตาร์)
นครโฮจิมินห์	19 แห่ง	อาทิ Vinh Loc Industrial Park	307
		Tan Thuan Export Processing Zone	300
		Tan Tao Industrial Park	443
		Tan Phu Trung Industrial Park	542
		Le Minh Xuan Industrial Park	900
		Hiep Phuoc Industrial Park	2,000
		Dong Nai	31 แห่ง
Bien Hoa I/II Industrial Park	335/365		
Ho Nai Industrial Park	497		
Long Thanh Industrial Park	488		
Nhon Trach I/II/III Industrial Park	430/347/700		
Nhon Trach IV/V Industrial Park	319/302		
Ong Keo Industrial Park	623		
Binh Thuan	6 แห่ง		
		Son My I Industrial Park	1,256
		Phan Thiet I/II Industrial Park	68/40
		Ham Kiem I/II Industrial Park	146/433
Binh Duong	25 แห่ง	อาทิ Bau Bang Industrial Park	2,000
		An Tay Industrial Park	500
		Dong An I/II Industrial Park	133/235
		My Phuoc Industrial Park	6,200
		Thoi Hoa Industrial Park	198
		Viet Huong I/II Industrial Park	46/250
		Vietnam-Singapore I/II Industrial Park	500/2,045

Long An	36 แห่ง	อาที Bac Tan Tap Industrial Park	560
		Duc Hoa III-RESCO Industrial Park	362
		Nam Tan Tap Industrial Park	244
		Phu An Thanh Industrial Park	1,002
		Tan Duc Industrial Park	544
Ba Ria-Vung Tau	13 แห่ง	อาที Cai Mep Industrial Park	670
		Dat Do Industrial Park	496
		Long Son Industrial Park	1,250
		Phu My I/II/III Industrial Park	954/620/999
Tay Ninh	4 แห่ง	Trang Bang Industrial Park	190
		Thanh Thanh Cong Industrial Park	1,020
		Phuoc Dong Industrial Park	3,276
		Linh Trung III Industrial Park	202
Tien Giang	5 แห่ง	Gia Thuan Industrial Complex	625
		Long Giang Industrial Park	540
		My Tho Industrial Park	79
		Soai Rap Shipyard Industrial Park	285
		Tan Huong Industrial Park	197
Binh Phuoc	7 แห่ง	อาที Bac Dong Phu Industrial Park	190
		Chon Thanh Industrial Park	120
		Minh Hung –South Korea Industrial Park	200
		Nam Dong Phu Industrial Park	150
Bac Lieu	5 แห่ง	Tra Kha Industrial Park	69
		Sea Harbour Service Industrial Park	1,000
		Ninh Quoi Industrial Park	200
		Lang Tram Industrial Park	97
		Ganh Hao Industrial Park	90
An Giang	3 แห่ง	Binh Hoa Industrial Park	132
		Binh Long Industrial Park	30
		Vam Cong Industrial Park	198
Ben Tre	2 แห่ง	Giao Long Industrial Park	100
		An Hiep Industrial Park	72
Vinh Long	4 แห่ง	Tam Binh Industrial Complex	128
		Hoa Phu Industrial Park	250
		Co Chien Industrial Park	250
		Binh Minh Industrial Park	462
Dong Thap	3 แห่ง	Tran Quoc Toan Industrial Park	180
		Sa Dec Industrial Park	323
		Hau River Industrial Park	300
Tra Vinh	1 แห่ง	Long Duc Industrial Park	107

Ca Mau	4 แห่ง	Song Doc Industrial Park	250
		Nam Can Industrial Park	515
		Khanh An Industrial Park	360
		Hoa Trung Industrial Park	352
Can Tho	10 แห่ง	อาที Bac O Mon Industrial Park	400
		Hung Phu 1 Industrial Park	262
		O Mon Industrial Park	200
		Thot Not I/II Industrial Park	150/800
Soc Trang	4 แห่ง	An Nghiep Industrial Park	251
		Cai Con Industrial Complex	967
		Dai Ngai Industrial Park	80
		Tran De Industrial Park	140
Hau Giang	3 แห่ง	Phu Huu A Industrial Complex	246
		Song Hau Industrial Park	290
		Tan Phu Thanh Industrial Complex	201
Kien Giang	6 แห่ง	อาที Kien Luong I/II Industrial Park	3,200/100
		Thanh Loc Industrial Park	458
		Thuan Yen Industrial Complex	173
		Xeo Ro Industrial Complex	298

ที่มา : Vietnam Industrial Parks Investment Promotion (VIIP) (VIIP)

สำหรับรายละเอียดของพื้นที่ของนิคมอุตสาหกรรมและเขตเศรษฐกิจพิเศษที่น่าสนใจในแต่ละภาคของเวียดนาม มีดังนี้

➤ ภาคเหนือ

- **นิคมอุตสาหกรรม Nomura (Nomura Industrial Park)** ตั้งอยู่ที่จังหวัด Hai Phong บนทางหลวงหมายเลข 5 ซึ่งเป็นเส้นทางหลักเชื่อมระหว่างจังหวัด Hai Phong และกรุงฮานอย อีกทั้งยังเป็นประตูสู่ภาคเหนือของเวียดนามตามชายฝั่งทะเล จังหวัด Hai Phong เป็นเมืองอุตสาหกรรมที่สำคัญ และมีท่าเรือขนาดใหญ่ที่สุดของภาคเหนือ อีกทั้งรัฐบาลเวียดนามมีแผนพัฒนาจังหวัด Hai Phong ให้เป็นเมืองท่าที่สมบูรณ์แบบที่สุดในภูมิภาค ทั้งนี้ นิคมอุตสาหกรรม Nomura-Hai Phong ก่อตั้งขึ้นโดยบริษัท Nomura ของญี่ปุ่น โดยได้รับความร่วมมือจากรัฐบาลท้องถิ่นของจังหวัด Hai Phong ที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้อยู่บนทำเลยุทธศาสตร์ ซึ่งเอื้อต่อการผลิตและส่งออกสินค้า โดยห่างจากท่าเรือ Hai Phong ราว 15 กิโลเมตร มีพื้นที่ราว 153 เฮกตาร์ และมีระบบสาธารณูปโภค รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน อาทิ โรงไฟฟ้า ระบบประปา โรงบำบัดน้ำเสีย และเครือข่ายการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม นิคมอุตสาหกรรม Nomura-Hai Phong ไม่สนับสนุนโครงการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารและเคมีภัณฑ์ เนื่องจากต้องการหลีกเลี่ยงปัญหาเรื่องกลิ่น

- **นิคมอุตสาหกรรม Noi Bai (Noi Bai Industrial Park)** ตั้งอยู่ที่เขต Soc Son ในกรุงฮานอย มีพื้นที่ 100 เฮกตาร์ ก่อตั้งขึ้นโดยการร่วมทุนระหว่าง Hanoi Industry Construction Co. ของเวียดนาม กับ Renong Company ของมาเลเซีย นักลงทุนต่างชาติที่นิยมเข้ามาลงทุนในนิคมฯ แห่งนี้ ได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐฯ จีน ไต้หวัน เกาหลีใต้ สิงคโปร์ และมาเลเซีย ทั้งนี้ อุตสาหกรรมเป้าหมายในนิคมฯ ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรกล เครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมเบา และเทคโนโลยีสารสนเทศ

- **นิคมอุตสาหกรรม Thang Long (Thang Long Industrial Zone)** เป็นโครงการร่วมทุนระหว่าง Sumitomo Corporation ของญี่ปุ่น กับ Dong Anh Mechanical Company ซึ่งเป็นบริษัทที่สังกัดกระทรวงก่อสร้าง (Ministry of Construction) ของเวียดนาม ตั้งอยู่ในเขต Dong Anh ซึ่งอยู่ห่างจากสนามบิน Noi Bai ราว 14 กิโลเมตร นิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้มีพื้นที่รวม 302 เฮกตาร์ มีจุดเด่นตรงพื้นที่ซึ่งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเล 8.3-10.5 เมตร และสูงกว่าพื้นที่ข้างเคียงราว 2-3 เมตร ทำให้นักลงทุนมั่นใจได้ว่าจะไม่เกิดปัญหาน้ำท่วมอย่างแน่นอน

➤ **ภาคกลาง**

- **เขตเศรษฐกิจพิเศษ Lao Bao (Lao Bao Special Trade Economic Zone)** ตั้งอยู่บริเวณชายแดน Lao Bao ในจังหวัด Quang Tri ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 15,800 เฮกตาร์ จัดเป็นพื้นที่เศรษฐกิจที่มีศักยภาพในการพัฒนาแห่งหนึ่งทางภาคกลางของประเทศ เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามมีนโยบายดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในเขตเศรษฐกิจดังกล่าว นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังให้ความสำคัญกับการก่อสร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่างๆ ภายในเขตเศรษฐกิจฯ แห่งนี้ อาทิ ถนน ระบบโทรคมนาคม ไฟฟ้า ประปา และบ่อบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น เพื่อเป็นรากฐานรองรับการขยายตัวของการลงทุน สำหรับกิจการที่นักลงทุนให้ความสนใจเข้าไปลงทุนในเขตเศรษฐกิจฯ แห่งนี้ ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว บริการ สิ่งทอ อะไหล่เครื่องยนต์ และเกษตรแปรรูป สำหรับสิทธิประโยชน์ที่รัฐบาลเวียดนามให้แก่นักลงทุนที่เข้ามาลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ Lao Bao อาทิ การให้เช่าที่ดินโดยไม่จำกัดพื้นที่เป็นเวลา 50 ปี การยกเว้นค่าเช่าเป็นเวลา 11 ปี และอนุญาตให้โอนสิทธิในการเช่าแก่ผู้อื่นได้ เป็นต้น

➤ **ภาคใต้**

- **นิคมอุตสาหกรรม Amata (Amata Industrial Park)** ตั้งอยู่ที่เมือง Bien Hoa ในจังหวัด Dong Nai อยู่ห่างจากนครโฮจิมินห์ราว 30 กิโลเมตร และอยู่บนทางหลวงหมายเลข 1 ซึ่งเป็นเส้นทางที่สามารถเชื่อมต่อไปยังภาคกลางและภาคเหนือของเวียดนาม นิคมอุตสาหกรรม Amata มีพื้นที่ราว 700 เฮกตาร์ อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลราว 40 เมตร มีสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่สร้างขึ้นตามมาตรฐานของสหรัฐฯ นอกจากนี้ ภายในนิคมอุตสาหกรรม Amata ยังมีศูนย์ให้บริการแก่นักลงทุนแบบ One Stop Support Service Center ซึ่งจะให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้านที่นักลงทุนต้องการ ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลด้านเศรษฐกิจหรือข้อมูลด้านการลงทุน การให้คำแนะนำแก่นักลงทุนในการเตรียมเอกสารสำหรับขอใบอนุญาตลงทุน (Investment License) ตลอดจนใบอนุญาตอื่นๆ ที่จำเป็น

นักลงทุนที่สนใจลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมต้องศึกษารายละเอียดต่างๆ ให้ดี เนื่องจากนิคมอุตสาหกรรมบางแห่งมีข้อจำกัดในการตั้งโรงงาน ขณะที่บางแห่งอาจไม่อนุญาตให้จัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมบางประเภท อาทิ อุตสาหกรรมอาหาร และเคมีภัณฑ์ เป็นต้น

- **นิคมอุตสาหกรรม Nhon Trach** ตั้งอยู่ในจังหวัด Dong Nai ซึ่งเป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญทางตอนใต้ มีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกทั้งทางบกและทางน้ำ อยู่ห่างจากนครโฮจิมินห์ราว 40 กิโลเมตร และห่างจากจังหวัด Ba Ria-Vung Tau ราว 15 กิโลเมตร นิคมอุตสาหกรรม Nhon Trach มีพื้นที่ราว 300 เฮกตาร์ มีสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เหมาะแก่การลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตวัสดุก่อสร้าง การผลิตและซ่อมแซมยานพาหนะและอุปกรณ์ การทอและการย้อมผ้า การผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมเกษตร เป็นต้น

นิคมอุตสาหกรรมไฮเทคในเวียดนาม

ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี (ปี 2554-2563) รัฐบาลเวียดนามกำหนดทิศทางและเป้าหมายในการพัฒนาประเทศอย่างชัดเจน ซึ่งหนึ่งในเป้าหมายสำคัญ คือ การพัฒนาให้เวียดนามก้าวสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัยภายในปี 2563 และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาลเวียดนามจำเป็นต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการลงทุนอย่างครบครัน เพื่อดึงดูดโครงการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงให้เข้ามาในเวียดนามมากขึ้น โดยในช่วงที่ผ่านมารัฐบาลเวียดนามเร่งพัฒนานิคมอุตสาหกรรมไฮเทคในประเทศ เพื่อใช้เป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญที่จะทำให้เวียดนามบรรลุเป้าหมายการเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัย ซึ่งจะทำให้บริษัทเทคโนโลยีชั้นนำของโลกเชื่อมั่นที่จะเข้ามาลงทุน ทั้งนี้ปัจจุบันเวียดนามมีนิคมอุตสาหกรรมไฮเทคในประเทศ 3 แห่ง คือ **Hoa Lac Hi-Tech Park**, **Saigon Hi-Tech Park** และ **Da Nang Hi-Tech Park** ซึ่งมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

- **นิคมอุตสาหกรรม Hoa Lac Hi-Tech Park**

นิคมอุตสาหกรรม Hoa Lac Hi-Tech Park ก่อตั้งขึ้นในปี 2541 เป็นการร่วมทุนระหว่างรัฐบาลเวียดนามและรัฐบาลญี่ปุ่น มีพื้นที่ราว 1,600 เฮกตาร์ นับเป็นนิคมอุตสาหกรรมไฮเทคแห่งแรกและมีขนาดใหญ่ที่สุดในเวียดนาม ตั้งอยู่ห่างจากกรุงฮานอย เมืองหลวงของเวียดนาม ไปทางตะวันตกราว 30 กิโลเมตร ห่างจากสนามบินนานาชาติ Noi Bai International Airport ราว 60 กิโลเมตร และห่างจากท่าเรือ Hai Phong ราว 150 กิโลเมตร นอกจากนี้ ยังตั้งอยู่ในเมืองใหม่ซึ่งรายล้อมไปด้วยโครงการลงทุนสำคัญของรัฐบาลเวียดนาม รวมทั้งมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ ทั้งนี้ นิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ยังสร้างขึ้นเพื่อเป็นต้นแบบของศูนย์รวมการวิจัยและพัฒนาในภาคอุตสาหกรรมไฮเทคของเวียดนาม ตลอดจนเป็นศูนย์รวมการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมไอทีและซอฟต์แวร์ สำหรับการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม Hoa Lac Hi-Tech Park นักลงทุนจะได้สภาพแวดล้อมการลงทุนที่ดี พร้อมทั้งได้รับการสนับสนุนและสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน อาทิ

- การให้บริการแบบ One-stop Service ในการขอใบอนุญาตลงทุน
- การให้บริการผ่านพิธีการศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์
- การออกวีซ่าเดินทางเข้าออกเวียดนามได้หลายครั้งให้กับนักลงทุนต่างชาติ
- การลดอัตราค่าเช่าที่ดินภายในนิคมอุตสาหกรรม

- การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีนำเข้าอุปกรณ์เครื่องจักรที่เป็นส่วนหนึ่งของการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร
- การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 0 ในช่วง 4 ปีแรกนับจากปีที่มีกำไร หลังจากนั้นจะเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 5 เป็นระยะเวลา 9 ปี และเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 10 ในอีก 2 ปีถัดไป

● **นิคมอุตสาหกรรม Saigon Hi-Tech Park (SHTP)**

นิคมอุตสาหกรรม SHTP เป็นนิคมอุตสาหกรรมไฮเทคแห่งที่ 2 ของเวียดนาม ก่อตั้งขึ้นในปี 2545 มีพื้นที่ 913 เฮกตาร์ ตั้งอยู่ในเขต 9 ของนครโฮจิมินห์ ซึ่งถือเป็นพื้นที่ที่มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้ง เนื่องจากอยู่ห่างจากใจกลางนครโฮจิมินห์ราว 15 กิโลเมตร อยู่ห่างจากสนามบินนานาชาติ Tan Son Nhat 18 กิโลเมตร อยู่ห่างจากท่าเรือ Saigon 12 กิโลเมตร และยังรายล้อมด้วยนิคมอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมส่งออกอื่นๆ อีกกว่า 55 แห่ง รวมทั้งยังตั้งอยู่ใกล้กับ Vietnam National University (HCMC) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาในภาควิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่า 15,000 คน ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามตั้งเป้าให้นิคมอุตสาหกรรม SHTP เป็นนิคมอุตสาหกรรมต้นแบบในการพัฒนาด้านนวัตกรรมทางเทคโนโลยีของประเทศ จึงให้การสนับสนุนนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้เต็มที่ พร้อมทั้งให้สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน โดยเฉพาะสิทธิประโยชน์ทางภาษีสูงสุดแก่นักลงทุน อาทิ

- การให้บริการแบบ One-stop Service ในการขอใบอนุญาตลงทุน
- การออกวีซ่าเดินทางเข้าออกเวียดนามได้หลายครั้งให้กับนักลงทุนต่างชาติ
- การลดค่าเช่าที่ดิน สำนักงาน และโรงงาน รวมทั้งค่าสาธารณูปโภค
- การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 0 ในช่วง 4 ปีแรกนับจากปีที่มีกำไร หลังจากนั้นเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 5 เป็นระยะเวลา 9 ปี และร้อยละ 10 ในอีก 15 ปีถัดไป
- การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีนำเข้าอุปกรณ์เครื่องจักรที่เป็นส่วนหนึ่งของการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร
- การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีส่งออกสำหรับสินค้าไฮเทค
- การเรียกเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราเดียวกันทั้งนักลงทุนท้องถิ่นและนักลงทุนต่างชาติ

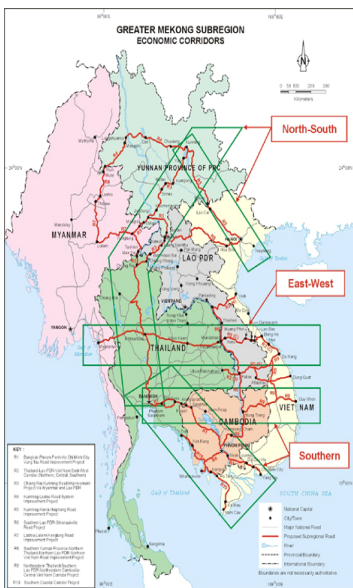
สำหรับบริษัทชั้นนำของโลกที่เข้ามาลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม SHTP อาทิ Intel Corporation บริษัทผู้ผลิตชิปรายใหญ่ที่สุดของโลกจากสหรัฐฯ Nidec Corporation บริษัทผู้ผลิตมอเตอร์ขนาดเล็กสำหรับคอมพิวเตอร์จากญี่ปุ่น Air Liquide Group บริษัทผู้ผลิตก๊าซสำหรับใช้ในภาคอุตสาหกรรมจากฝรั่งเศส Sonion บริษัทผู้ผลิตเครื่องช่วยฟังขนาดเล็กจากเดนมาร์ก Jabil Circuit Incorporation บริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชั้นนำของโลกจากสหรัฐฯ และ Samsung Electronics บริษัทอิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่ที่สุดของเกาหลีใต้

● **นิคมอุตสาหกรรม Da Nang Hi-Tech Park (DHTP)**

นิคมอุตสาหกรรม DHTP เป็นนิคมอุตสาหกรรมไฮเทคแห่งที่ 3 ของเวียดนาม ก่อตั้งขึ้นในปี 2553 มีพื้นที่ 1,130 เฮกตาร์ ตั้งอยู่ในจังหวัด Da Nang ทางภาคกลางของเวียดนาม ห่างจากใจกลางเมือง 22 กิโลเมตร ห่างจากท่าเรือ Da Nang 25 กิโลเมตร และสนามบินนานาชาติ Da Nang 17 กิโลเมตร นอกจากนี้ ยังตั้งอยู่บนเส้นทางหลวง Da Nang-Quang Ngai ซึ่งเชื่อมเขตเศรษฐกิจที่สำคัญในพื้นที่ภาคกลางของเวียดนาม อาทิ เขตเศรษฐกิจ Chan May Economic Zone ในจังหวัด Thua Thien Hue เขตเศรษฐกิจ Chu Lai-Ky Ha Economic Zone ในจังหวัด Quang Nam และ เขตเศรษฐกิจ Dung Quat Economic Zone ในจังหวัด Quang Ngai ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามตั้งเป้าให้นิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ เป็นแหล่งลงทุนของทั้งนักลงทุนท้องถิ่นและนักลงทุนต่างชาติ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของจังหวัด Da Nang และจังหวัดในพื้นที่ภาคกลางของประเทศ สำหรับการสนับสนุนและสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ ที่สำคัญ มีดังนี้

- การให้บริการแบบ One-stop Service ในการขอใบอนุญาตลงทุน
- การออกวีซ่าเดินทางเข้าออกเวียดนามได้หลายครั้งให้กับนักลงทุนต่างชาติ
- การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 0 ในช่วง 4 ปีแรกนับจากปีที่มีการไ้ หลังจากนั้นเรียกเก็บในอัตราที่ลดลงร้อยละ 50 เป็นระยะเวลา 9 ปี
- การยกเว้นค่าเช่าที่ดินเป็นเวลา 11 ปี สำหรับที่ดินที่ใช้ก่อสร้างที่พักสำหรับแรงงานในนิคมอุตสาหกรรม

สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในเวียดนาม

“ทางหลวงในโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง”

ปัจจุบันรัฐบาลเวียดนามเร่งพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ภายในประเทศ รวมทั้งดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในโครงการพัฒนาสาธารณูปโภคขนาดใหญ่ในเวียดนาม อาทิ โครงการก่อสร้างทางรถไฟยกระดับในกรุงฮานอย โครงการก่อสร้างทางรถไฟใต้ดินในนครโฮจิมินห์ รวมทั้งโครงการก่อสร้างและพัฒนาสนามบินและท่าเรือน้ำลึกอีกหลายแห่ง เป็นต้น ทั้งนี้ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่สำคัญในเวียดนามประกอบด้วย

➤ **ทางหลวง** เวียดนามมีทางหลวงแผ่นดินยาวประมาณ 93,300 กิโลเมตร และมีเส้นทางสายหลักที่สำคัญ คือ

- **เส้นทางหมายเลข 1** เป็นเส้นทางสายหลักที่ยาวที่สุดของประเทศ ทอดยาวเลียบชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกจากเหนือสุดติดชายแดนจีนที่จังหวัด Lang Son ไปจรดใต้สุดที่จังหวัด Ca Mau มีความยาวราว 2,300 กิโลเมตร
- **เส้นทางหมายเลข 2** เป็นเส้นทางที่เชื่อมระหว่างกรุงฮานอยและจังหวัด Ha Giang ติดกับชายแดนของจีนทางมณฑลยูนนาน มีความยาวราว 320 กิโลเมตร

- เส้นทางหมายเลข 9 เป็นเส้นทางที่เชื่อมระหว่างจังหวัดดานัง จังหวัด Thua Thien-Hue และจังหวัด Quang Tri ไปจรดชายแดนติดกับแขวงสะหวันนะเขตของ สปป.ลาว มีความยาวราว 250 กิโลเมตร ทั้งนี้ เส้นทางหมายเลข 9 เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางเศรษฐกิจตามแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor : EWEC) ซึ่งมีพื้นผิวจราจรอยู่ในสภาพดี ทำให้เส้นทางนี้ได้รับความนิยมในการขนส่งสินค้าทางรถยนต์ จากเวียดนามไป สปป.ลาว และไทย

- เส้นทางหมายเลข 51 เป็นเส้นทางที่เชื่อมระหว่างนครโฮจิมินห์ จังหวัด Dong Nai และจังหวัด Ba Ria-Vung Tau มีความยาวราว 85 กิโลเมตร

➤ ทางรถไฟ เป็นที่นิยมสำหรับการขนส่งสินค้าภายในประเทศ เวียดนามมีเส้นทางรถไฟที่สำคัญ 6 สาย ได้แก่

- Hanoi-Ho Chi Minh City ระยะทาง 1,726 กิโลเมตร (ใช้เวลาเดินทางราว 28-30 ชั่วโมง)
- Hanoi-Hai Phong ระยะทาง 102 กิโลเมตร
- Hanoi-Lao Cai ระยะทาง 296 กิโลเมตร (สามารถเชื่อมต่อไปยังเมืองคุนหมิง ในมณฑลยูนนานของจีนได้)
- Hanoi-Dong Dang ระยะทาง 162 กิโลเมตร
- Hanoi-Quan Trieu ระยะทาง 75 กิโลเมตร
- Kep-Uong Bi-Ha Long ระยะทาง 106 กิโลเมตร

นอกจากนี้ เวียดนามยังมีเส้นทางรถไฟอีก 2 สาย ที่สามารถเชื่อมต่อไปยังเส้นทางรถไฟของจีน ได้แก่

- Lao Cai-Van Nam
- Lang Son-Quang Tay

➤ ท่าเรือ ปัจจุบันเวียดนามมีท่าเรือในประเทศรวม 126 แห่ง ในจำนวนนี้เป็นท่าเรือระหว่างประเทศ 24 แห่ง (แบ่งเป็นท่าเรือที่ใช้เทียบเรือบรรทุกคอนเทนเนอร์ 16 แห่ง และท่าเรือที่ใช้เทียบเรือเฉพาะสินค้า เช่น น้ำมัน และถ่านหิน 8 แห่ง) และท่าเรืออเนกประสงค์ 102 แห่ง โดยท่าเรือพาณิชย์ที่สำคัญ ได้แก่ ท่าเรือไซง่อน ซึ่งเป็นท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดของเวียดนาม ตั้งอยู่ในนครโฮจิมินห์ ทางภาคใต้ของเวียดนาม มีปริมาณการขนส่งสินค้ากว่า 10 ล้านตันต่อปี ท่าเรือดานัง ตั้งอยู่ในจังหวัดดานัง ทางภาคกลางของเวียดนาม เป็นท่าเรือหลักเพียงแห่งเดียวที่อยู่ทางภาคกลางของเวียดนาม และเป็นทางออกสู่ทะเลจีนใต้ของเส้นทาง EWEC และ ท่าเรือ Hai Phong ตั้งอยู่ในจังหวัด Hai Phong ทางภาคเหนือของเวียดนาม เป็นท่าเรือที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของเวียดนาม มีปริมาณการขนส่งสินค้าราว 7-10 ล้านตันต่อปี นอกจากนี้ ยังมี ท่าเรือ Cai Mep ซึ่งใช้ขนส่งสินค้าจากเวียดนามไปท่าเรือฝั่งตะวันตกของสหรัฐฯ โดยไม่ต้องแวะพักใช้เวลา 16-24 วัน ทั้งนี้ ปัจจุบันการขนส่งสินค้านี้ระหว่างท่าเรือกรุงเทพฯ-ท่าเรือไซง่อน มีจำกัดเพียงไม่กี่เที่ยวต่อสัปดาห์ เมื่อเทียบกับการขนส่งจากสิงคโปร์ไปเวียดนาม ทำให้การขนส่งสินค้าจากไทยผ่านสิงคโปร์ไปยังเวียดนามสะดวกกว่าการขนส่งจากไทยไปยังเวียดนามโดยตรง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเวียดนามมีแผนพัฒนาท่าเรือในประเทศเพื่อเพิ่มศักยภาพในการรองรับเรือขนาดใหญ่ โดยเฉพาะเรือขนส่งสินค้าและเรือขนส่งน้ำมัน

รวมทั้งเพิ่มศักยภาพในการรองรับสินค้าเป็น 900-1,100 ล้านตันต่อปี ภายในปี 2563 และ 1,600-2,100 ล้านตันภายในปี 2573 ตลอดจนยกระดับท่าเรือโฮจิมินห์ขึ้นเป็นท่าเรือขนาดใหญ่อันดับที่ 15 ของโลก (จากอันดับที่ 24 ในปี 2556) โดยจะลงทุนเป็นมูลค่า 440 ล้านล้านดอง (ราว 21,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) ในช่วงระหว่างปี 2554-2563 ซึ่งคาดว่าจะช่วยให้การขนส่งสินค้าทางเรือระหว่างไทยกับเวียดนามมีความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น

➤ **ท่าอากาศยาน** เวียดนามมีสนามบินนานาชาติที่สำคัญ 3 แห่ง คือ Noi Bai International Airport (ทางตอนเหนือ) Danang International Airport (ทางตอนกลาง) และ Tan Son Nhat International Airport (ทางตอนใต้) นอกจากนี้ ยังมีสนามบินภายในประเทศอีกหลายแห่งที่ยกระดับขึ้นเป็นสนามบินนานาชาติ เช่น สนามบิน Can Tho ที่จังหวัด Can Tho และสนามบิน Phu Quoc บนเกาะ Phu Quoc (แหล่งท่องเที่ยวสำคัญทางตอนใต้ของประเทศ) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันสนามบิน Tan Son Nhat มีผู้โดยสารใช้บริการหนาแน่นมากและไม่สามารถขยายสนามบินได้อีก เนื่องจากมีชุมชนอยู่ล้อมรอบรัฐบาลเวียดนามจึงพิจารณาสร้างสนามบินนานาชาติแห่งใหม่ คือ สนามบิน Long Thanh ตั้งอยู่ในจังหวัด Dong Nai ห่างออกไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของนครโฮจิมินห์ ซึ่งคาดว่าจะหากแล้วเสร็จสนามบินดังกล่าวจะมีขนาดใหญ่กว่าสนามบินสุวรรณภูมิของไทยสามารถรองรับผู้โดยสารได้ราว 100 ล้านคนต่อปี

ปัจจัยพึงระวังสำหรับการลงทุนในเวียดนาม

นอกเหนือจากปัจจัยด้านบวกที่ทำให้เวียดนามเป็นตลาดที่น่าลงทุนแล้ว มีปัจจัยที่พึงตระหนักสำหรับนักลงทุนต่างชาติ ที่สำคัญ ได้แก่

- กฎระเบียบด้านการลงทุนของเวียดนามมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้งและยังไม่ชัดเจนนัก เช่น วิธีปฏิบัติและแบบฟอร์มที่ใช้ โดยเฉพาะเรื่องศุลกากร ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละเมือง
- ปัญหาความขัดแย้งระหว่างนักลงทุนต่างชาติกับผู้ร่วมทุนท้องถิ่น เนื่องจากแนวทางการบริหารงานแตกต่างกัน รวมทั้งปัญหาการแบ่งปันผลประโยชน์ไม่ลงตัว อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันปัญหาเหล่านี้ได้ลดน้อยลง เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามเปิดให้นักลงทุนต่างชาติเป็นเจ้าของกิจการทั้งหมดได้มากขึ้น โดยให้สิทธิประโยชน์ไม่แตกต่างกับการร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่น
- ระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคยังไม่พร้อมเท่าที่ควร
- ปัญหาขาดแคลนแรงงานฝีมือและผู้บริหารระดับกลางที่มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจสมัยใหม่
- การปฏิรูประบบการเงินการธนาคารยังมีความล่าช้า
- นักลงทุนท้องถิ่นขาดแคลนเงินทุน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการร่วมทุนกับต่างชาติ อีกทั้งยังขาดประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจท่ามกลางการแข่งขันที่รุนแรงในตลาดโลก

ความตกลงด้านการลงทุนระหว่างไทย-เวียดนาม

ในช่วงที่ผ่านมาไทยและเวียดนามดำเนินการเพื่อส่งเสริมความร่วมมือด้านการลงทุนระหว่างกันมาโดยตลอด ที่สำคัญ อาทิ

- ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนระหว่างไทยและเวียดนาม (The Agreement for Promotion and Protection of Investment between Thailand and Vietnam) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2535
- ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างไทยและเวียดนาม (The Agreement for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with Respect to Taxes on Income between Thailand and Vietnam) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2535
- ความตกลงเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของไทยกับคณะกรรมการด้านความร่วมมือและการลงทุนของเวียดนาม พ.ศ. 2535 (Cooperation Agreement Between the Office of the BOI of the Kingdom of Thailand and the State Committee on Cooperation and Investment of Vietnam 1992)

เกร็ดน่ารู้เกี่ยวกับการลงทุนในเวียดนาม

ธรรมเนียมปฏิบัติในการติดต่อธุรกิจกับชาวเวียดนาม

นักลงทุนต่างชาติที่สนใจเข้าไปลงทุนในเวียดนามควรเรียนรู้ธรรมเนียมปฏิบัติในการติดต่อธุรกิจกับชาวเวียดนาม ซึ่งถือเป็นปรากฏการณ์แรกที่ช่วยให้การดำเนินธุรกิจ ในเวียดนามประสบความสำเร็จด้วยดี สำหรับธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญ มีดังนี้

- **การติดต่อและการนัดหมาย** การติดต่อธุรกิจครั้งแรกกับชาวเวียดนามควรติดต่อผ่านคนกลาง หากคนกลางนั้นเป็นบุคคลที่คู่เจรจาชาวเวียดนามให้ความเชื่อถือและรู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะทำให้การติดต่อธุรกิจระหว่างกันเป็นไปอย่างราบรื่นขึ้น อย่างไรก็ตาม หากไม่สามารถหาคนกลางในลักษณะดังกล่าวได้ ก็อาจใช้วิธีส่งจดหมายหรือเอกสารแนะนำตัว รวมถึงกำหนดการนัดหมายเป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุถึงวัตถุประสงค์ในการติดต่อธุรกิจโดยตรงไปตรงมาและกระชับให้มากที่สุด ทั้งนี้ เวลาในการติดต่อนัดหมายควรเป็นช่วงวันจันทร์-ศุกร์ ในเวลา 8.30-16.30 น. เช่นเดียวกับวันและเวลาทำการของไทย
- **การพบปะทักทาย** โดยทั่วไปชาวเวียดนามเป็นคนตรงต่อเวลาและคาดหวังว่าคู่เจรจาจะตรงต่อเวลาด้วย ดังนั้น ควรไปถึงที่นัดหมายตรงเวลาหรือก่อนเวลาเล็กน้อย เมื่อได้พบกันควรทักทายด้วยการจับมือ (หากเป็นเพศเดียวกัน) พร้อมกันทั้งสองข้าง ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เพื่อแสดงถึงมิตรภาพที่จริงใจ หรือโค้งศีรษะลงเล็กน้อย (หากเป็นเพศตรงข้าม) พร้อมกล่าวคำทักทายเป็นภาษาเวียดนามว่า “Xin Chao” (อ่านว่า ซิน-จ่าว แปลว่า สวัสดี) ซึ่งจะทำให้คู่เจรจาชาวเวียดนามเกิดความประทับใจ ทั้งนี้ หากเป็นการพบกันครั้งแรกควรมีการแลกนามบัตร โดยใช้มือทั้งสองข้างยื่นนามบัตร หลังจากได้นามบัตรแล้วควรพยายามอ่านออกเสียงนำหน้าชื่อ ชื่อ นามสกุล และตำแหน่งในนามบัตร เพื่อแสดงถึงความเอาใจใส่ในรายละเอียดของคู่เจรจา

- **การแต่งกาย** ควรแต่งกายด้วยชุดที่สุภาพเรียบร้อย สำหรับผู้ชายควรสวมเสื้อเชิ้ตสีพื้น ผูกเนคไท และสวมสูท สำหรับผู้หญิงก็ควรสวมสูทเช่นกัน อย่างไรก็ตาม หากเป็นการติดต่อธุรกิจในช่วงฤดูร้อนจะไม่สวมสูทก็ได้

- **การเจรจาธุรกิจ** ในการเจรจาธุรกิจกับชาวเวียดนาม ควรใช้ล่ามที่พูดภาษาเวียดนามได้ รวมทั้งล่ามควรมีความรู้ในธุรกิจดังกล่าวด้วย โดยในช่วงแรกของการเจรจา ควรเริ่มจากการกล่าวคำขอบคุณที่คู่เจรจายินดีให้เข้าพบและในระหว่างการเจรจาก็ไม่ควรพูดอ้อมค้อม อีกทั้งควรใช้คำพูดที่สุภาพและให้เกียรติคู่เจรจา อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าชาวเวียดนามมักจะตอบในเชิงตกลงและพยักหน้ารับ เพื่อแสดงให้เห็นว่าใส่ใจกับคำพูดของอีกฝ่าย แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเห็นด้วยหรือตกลงในทุกเรื่องที่พูดคุยกัน ทั้งนี้ ในระหว่างการเจรจาธุรกิจมักจะมีการเสิร์ฟของว่าง อาทิ ชาเขียวหรือกาแฟ ซึ่งควรรับประทานเพื่อเป็นการรักษามรรยาทและถือเป็นการให้เกียรติกับคู่เจรจาด้วย

- **การรับประทานอาหาร** ชาวเวียดนามชอบพูดคุยเรื่องธุรกิจระหว่างการรับประทานอาหาร ขณะที่ธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานอาหารของชาวเวียดนามค่อนข้างคล้ายคลึงกับของไทย แต่มีลักษณะเฉพาะบางประการ เช่น การยกถ้วยหรือชามขึ้นมาถือไว้ในมือขณะรับประทานอาหาร และการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ที่เป็นที่นิยม อาทิ เบียร์ ไวน์ และวีสกี เป็นต้น) ระหว่างรับประทานอาหาร โดยนิยมชนแก้วก่อนที่จะดื่มเกือบทุกครั้ง นอกจากนี้ ผู้ชายเวียดนามส่วนใหญ่นิยมสูบบุหรี่ในขณะรับประทานอาหาร

- **การมอบของขวัญ** ในการพบกันเพื่อเจรจาธุรกิจเป็นครั้งแรกไม่ควรมอบของขวัญให้กับคู่เจรจาชาวเวียดนาม โดยเฉพาะของขวัญที่มีค่า แต่หากเป็นการมอบของที่ระลึกเพียงเล็กน้อยก็สามารถทำได้ โดยทั่วไปการมอบของขวัญนิยมทำกันในโอกาสที่ได้รับเชิญไปเป็นแขกที่บ้านของคู่เจรจา นอกจากนี้ ผู้ประกอบการอาจเลือกซื้อของฝากจากประเทศไทย หรือนำของที่ติดตราบริษัทของผู้ประกอบการไปมอบให้เป็นของขวัญ ทั้งนี้ ควรห่อของขวัญด้วยกระดาษสีสดใส และไม่ควรมอบของขวัญเป็นผ้าเช็ดหน้า ของที่มีสีดำ ดอกไม้สีเหลือง โดยเฉพาะดอกเบญจมาศ ซึ่งสื่อถึงงานศพ หรือวัตถุมีคมจำพวกมีดและกรรไกร ซึ่งสื่อถึงการตัดความสัมพันธ์ นอกจากนี้ของขวัญสำหรับเจ้าบ้านแล้ว หากเตรียมของขวัญสำหรับเด็กๆ หรือผู้ใหญ่ในบ้านด้วยจะช่วยสร้างความประทับใจมากขึ้น

- **การดำเนินธุรกิจของชาวเวียดนามมักยึดการตัดสินใจของเสียงส่วนใหญ่ในองค์กรเป็นหลัก** ซึ่งกล่าวได้ว่าไม่มีผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการตัดสินใจเพียงคนเดียว การทำข้อตกลงหรือดำเนินการในเรื่องสำคัญมักต้องอาศัยการตัดสินใจของคณะกรรมการ และหากคณะกรรมการหรือที่ประชุมมีความเห็นไม่ตรงกันแม้เพียงเล็กน้อยก็ต้องพยายามหาข้อยุติที่ทุกฝ่ายพอใจ ทำให้การตัดสินใจบางเรื่องอาจใช้เวลานาน และอาจมีการเปลี่ยนแปลงจากที่เคยตกลงกับคู่เจรจาไว้ก่อนหน้า

- **ผู้ประกอบการเวียดนามที่มีความเชี่ยวชาญอาจทำธุรกิจหลายประเภทพร้อมกัน** จึงมีความเป็นไปได้ที่ผู้ประกอบการเวียดนามจะให้ความสำคัญกับธุรกิจที่ทำกำไรหรือก่อให้เกิดรายได้สูงกว่า และลดหรือหยุดการทำธุรกิจที่มีกำไรน้อย ซึ่งนับเป็นความเสี่ยงหนึ่งของผู้ประกอบการไทยที่ดำเนินธุรกิจกับชาวเวียดนามที่ดำเนินธุรกิจหลายประเภทพร้อมๆ กัน

ตลาดแรงงานในเวียดนาม

เกร็ดน่ารู้ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในการเข้าไปลงทุนในเวียดนาม คือ การเรียนรู้ถึงลักษณะของตลาดแรงงานในเวียดนาม ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าตลาดแรงงานเวียดนามเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่และมีอัตราค่าจ้างแรงงานที่ค่อนข้างต่ำ ประกอบกับมีแรงงานจำนวนมากที่พร้อมจะทำงาน ทั้งนี้ เกร็ดน่ารู้ที่สำคัญเกี่ยวกับแรงงานเวียดนาม มีดังนี้

- **ลักษณะนิสัยโดยทั่วไปของแรงงานเวียดนาม** แรงงานเวียดนามมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และรักศักดิ์ศรีมาก อีกทั้งยังมีความคิดเป็นของตนเอง ดังนั้น จึงไม่ชอบให้ถูกต่อว่าหรือกล่าวตักเตือนต่อหน้าผู้อื่น หากแรงงานเวียดนามทำผิดควรเรียกไปกล่าวตักเตือนเป็นการส่วนตัว นอกจากนี้ แรงงานเวียดนามส่วนใหญ่มีความตั้งใจในการเรียนรู้และทำงานหนัก แต่ยังขาดทักษะและประสบการณ์ในการทำงาน

- **แรงงานเวียดนามส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง** เนื่องจากในอดีตผู้หญิงเวียดนามทำงานหาเลี้ยงครอบครัวมาโดยตลอด ขณะที่ผู้ชายส่วนใหญ่ต้องไปเป็นทหาร แรงงานหญิงจึงมีความชำนาญและปรับตัวเข้ากับบรรยากาศการทำงานได้ดีกว่าแรงงานชาย รวมถึงมีความมานะ อดทน รับผิดชอบ และละเอียดรอบคอบมากกว่าแรงงานชาย อย่างไรก็ตาม ข้อเสียของแรงงานหญิง คือ การตั้งครรภ์และการลาคลอด เนื่องจากในช่วงที่ตั้งครรภ์แรงงานหญิงจะได้รับอนุญาตให้ทำงานวันละ 7 ชั่วโมง จากเดิมที่ต้องทำงานวันละ 8 ชั่วโมง และมีสิทธิ์ลาคลอดได้ครั้งละ 4 เดือน นอกจากนี้ เมื่อกลับมาปฏิบัติงานยังได้รับอนุญาตให้ทำงานวันละ 7 ชั่วโมง ไปจนกว่าบุตรจะมีอายุครบ 1 ปีบริบูรณ์ ซึ่งอาจจะกระทบถึงความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน

- **สุขภาพแรงงานในเวียดนาม** สุขภาพแรงงานเวียดนามมีบทบาทสำคัญในการดูแลสวัสดิภาพของแรงงานเวียดนาม ดังนั้น หากเกิดเหตุการณ์ที่สื่อถึงความไม่เป็นธรรมกับแรงงานเวียดนาม สุขภาพแรงงานอาจออกมาเรียกร้องขอความเป็นธรรม ซึ่งอาจลุกลามบานปลายไปจนถึงการหยุดงานประท้วงได้ โดยในช่วงที่ผ่านมา มีเหตุประท้วงในลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากแรงงานเวียดนามต้องการเรียกร้องให้นายจ้างปรับขึ้นค่าจ้างแรงงานให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจเป็นสำคัญ

ต้นทุนการดำเนินธุรกิจในประเทศไทย

การประกอบธุรกิจในเวียดนามมีต้นทุนสำคัญที่ผู้ประกอบการควรทราบ ดังนี้

➤ การเริ่มต้นธุรกิจ

ลำดับ	ขั้นตอน	ระยะเวลา ดำเนินการ	ค่าใช้จ่าย
1	การตรวจสอบชื่อบริษัท การขอหนังสือรับรอง การจดทะเบียนธุรกิจและจดทะเบียนภาษี หน่วยงาน : กระทรวงวางแผนและลงทุน	14 วัน	200,000 ดอลลาร์ (9 ดอลลาร์สหรัฐ)
2	การทำตราประทับของบริษัท หน่วยงาน : บริษัทที่รับทำตราประทับ	8 วัน	165,000-370,000 ดอลลาร์ (7.5-17 ดอลลาร์สหรัฐ)
3	การจดทะเบียนตัวอย่างของตราประทับกับกรมตำรวจ หน่วยงาน : สถานีตำรวจท้องถิ่น	1 วัน	50,000 ดอลลาร์ (2.3 ดอลลาร์สหรัฐ)
4	การเปิดบัญชีธนาคาร (ธนาคารพาณิชย์แต่ละแห่งกำหนดจำนวนเงินฝาก ขั้นต่ำสำหรับการเปิดบัญชีแตกต่างกัน เช่น Vietcombank กำหนดเงินฝากขั้นต่ำ 1 ล้านดอลลาร์ สำหรับการเปิดบัญชีเงินฝากสกุลดอลลาร์ และ 300 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับการเปิดบัญชีเงินฝากสกุล ดอลลาร์สหรัฐ) หน่วยงาน : ธนาคารพาณิชย์เวียดนาม	1 วัน	ไม่มีค่าใช้จ่าย
5	การเผยแพร่รายละเอียดการจดทะเบียนต่างๆ ลงบน เว็บไซต์ของ National Business Registration Portal ของเวียดนาม หน่วยงาน : National Business Registration Portal	5 วัน	300,000 ดอลลาร์ (14 ดอลลาร์สหรัฐ)
6*	การจ่ายภาษีใบอนุญาตประกอบธุรกิจ หน่วยงาน : สำนักงานภาษีหรือธนาคารพาณิชย์	1 วัน	1,000,000 ดอลลาร์ (45.8 ดอลลาร์สหรัฐ)
7*	การซื้อใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มแบบพิมพ์ล่วงหน้า หน่วยงาน : Municipal Taxation Department	10 วัน	200,000 ดอลลาร์ต่อเล่ม (9 ดอลลาร์สหรัฐ)
8*	การจดทะเบียนกับหน่วยงานแรงงานท้องถิ่นเพื่อ ยืนยันการจ้างแรงงาน หน่วยงาน : Municipal Department for Labour, Invalids and Social Affairs	1 วัน	ไม่มีค่าใช้จ่าย
9*	การลงทะเบียนลูกจ้างกับกองทุนประกันสังคมสำหรับ การชำระเงินค่าประกันสุขภาพและประกันสังคม หน่วยงาน : กองทุนประกันสังคม	1 วัน	ไม่มีค่าใช้จ่าย
10*	การลงทะเบียนกับสหภาพแรงงานท้องถิ่น หน่วยงาน : สมาพันธ์แรงงาน	7 วัน	ไม่มีค่าใช้จ่าย

หมายเหตุ : *สามารถดำเนินการพร้อมกับขั้นตอนอื่น

ที่มา : Foreign Investment Agency (FIA)

➤ อัตราค่าจ้างแรงงาน

● ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน

พื้นที่	Area I	Area II	Area III	Area IV
อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ	140	120	110	100

หมายเหตุ : รายละเอียดของ Area I-Area IV อยู่ในหน้า 53

ที่มา : Ministry of Labour, Invalids and Social Affairs (Vietnam)

● ค่าจ้างแรงงานเฉลี่ยในภาคอุตสาหกรรม

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน

จังหวัด	ภาคอุตสาหกรรม		
	แรงงาน	วิศวกร	ผู้จัดการ
กรุงฮานอย	155	355	773
นครโฮจิมินห์	173	347	810
จังหวัด Da Nang	121	218	499

ที่มา : Foreign Investment Agency (FIA)

● ค่าจ้างล่วงเวลา

หน่วย : % ของอัตราค่าจ้างแรงงานปกติ

เวลาทำงาน	อัตราค่าจ้างล่วงเวลา
วันทำงานปกติ (จันทร์-ศุกร์)	150
วันทำงานช่วงสุดสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์)	200
วันทำงานช่วงเทศกาล/วันหยุดนักขัตฤกษ์	300
การทำงานช่วงกะดึก	130

ที่มา : Investment and Trade Promotion Center

● ค่าสวัสดิการสังคม

หน่วย : % ของอัตราค่าจ้างแรงงานปกติ

	ค่าประกันสังคม	ค่าประกันสุขภาพ	ค่าประกันการว่างงาน	รวม
นายจ้าง	18	3	1	22
ลูกจ้าง	8	1.5	1	10.5
รวม	26	4.5	2	32.5

ที่มา : รวบรวมโดยฝ่ายวิจัยธุรกิจ ธสน.

เวลาทำงานปกติของเวียดนาม คือ 7.30-16.30 น. และมีเวลาพักกลางวัน 1 ชั่วโมง ระหว่าง 12.00-13.00 น. ทั้งนี้ ภายใต้กฎหมายแรงงาน กำหนดให้แรงงานเวียดนาม ทำงานได้ไม่เกิน 8 ชั่วโมงต่อวัน และ 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2558
รัฐบาลเวียดนามประกาศปรับขึ้น
อัตราค่าไฟฟ้าในประเทศ
ร้อยละ 7.5 ส่งผลให้อัตรา
ค่าไฟฟ้าเฉลี่ยของเวียดนาม
อยู่ที่ 1,622 ดอลลาร์ต่อ
ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อกิโลวัตต์
ชั่วโมง...

➤ ค่าสาธารณูปโภค

• ค่าไฟฟ้า

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อกิโลวัตต์ชั่วโมง

ผู้ใช้	อัตราค่าไฟฟ้า
ภาคการผลิต	0.049-0.056
ภาคบริการ	0.088-0.098

ที่มา : Foreign Investment Agency (FIA)

• ค่าน้ำประปา

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อลูกบาศก์เมตร

ผู้ใช้	อัตราค่าน้ำประปา
ครัวเรือน	0.17-0.47
ภาคการผลิต	0.28
ภาคบริการ	0.47

ที่มา : Foreign Investment Agency (FIA)

• ค่าก๊าซหุงต้ม

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อโลกกรัม

ผู้ใช้	อัตราค่าก๊าซหุงต้ม
ครัวเรือน	1.31
ภาคธุรกิจ	1.18

ที่มา : Foreign Investment Agency (FIA)

➤ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อสื่อสาร

• ค่าโทรศัพท์พื้นฐาน

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐ

	อัตราค่าบริการ	หมายเหตุ
ค่าธรรมเนียมการติดตั้ง	33.87-45.16	รวม VAT ร้อยละ 10
ค่าใช้บริการ		
- ค่าธรรมเนียมรายเดือน	1.68	1) โทรไม่เกิน 200 นาทีต่อเดือน : 0.007/นาที
- ค่าโทรต่อนาที	0.002-0.007	2) โทรระหว่าง 201-1,000 นาทีต่อเดือน : 0.005/นาที 3) โทรตั้งแต่ 1,001 นาทีต่อเดือน : 0.002/นาที

ค่าโทรระหว่างประเทศ - จันทร์-เสาร์ (7.00-23.00 น.) - ช่วงเวลาอื่นๆ	1.21-1.44/นาที 0.85-1.00/นาที	
---	--------------------------------------	--

ที่มา : Investment and Trade Promotion Center

● ค่าโทรศัพท์มือถือ

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐ

	อัตราค่าบริการ	หมายเหตุ
ค่าธรรมเนียมลงทะเบียน	7.45	รวม VAT ร้อยละ 10
ค่าใช้บริการ - ค่าธรรมเนียมรายเดือน - ค่าโทรต่อนาที	4.10 0.075	

ที่มา : Investment and Trade Promotion Center

● ค่าอินเทอร์เน็ต

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐ

	อัตราค่าบริการ	หมายเหตุ
ค่าธรรมเนียมการติดตั้ง	150	- รวม VAT ร้อยละ 10
ค่าใช้บริการรายเดือน	186	- Download ด้วยความเร็วสูงสุดที่ 3,072 kbps - Upload ด้วยความเร็วสูงสุดที่ 640 kbps

ที่มา : Investment and Trade Promotion Center

ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมาค่าเช่าสำนักงานในกรุงฮานอยปรับลดลงต่อเนื่อง เนื่องจากตลาดอสังหาริมทรัพย์ในกรุงฮานอยอึมครว ประกอบกับพื้นที่สำนักงานให้เช่าในตลาดอย่างไรก็ตาม ปัจจุบันตลาดอสังหาริมทรัพย์ในกรุงฮานอยกลับมามีเสถียรภาพมากขึ้น ทำให้คาดว่าค่าเช่าสำนักงานในกรุงฮานอยอาจปรับสูงขึ้นในอนาคต

➤ ค่าเช่าสำนักงาน/ที่ดิน

● ค่าเช่าสำนักงาน

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อตารางเมตรต่อเดือน

ที่ตั้งสำนักงาน	กรุงฮานอย	นครโฮจิมินห์	จังหวัด Da Nang
ใจกลางย่านธุรกิจ Grade A	40-45	44-46	16-18
ใจกลางย่านธุรกิจ Grade B	21-32	25-32	12-15
นอกใจกลางย่านธุรกิจ	17-20	18-24	10-12

ที่มา : Thai Trade Center HCMC

● ค่าเช่าที่ดิน

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อตารางเมตรต่อเดือน

ที่ดิน	กรุงฮานอย	นครโฮจิมินห์	จังหวัด Da Nang
ที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรม	3-10	5-11	2.5-6

ที่มา : Thai Trade Center HCMC

➤ ค่าห้องพักโรงแรม

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อคืน

โรงแรม	ราคาห้องพัก	
	กรุงฮานอย	นครโฮจิมินห์
ระดับ 5 ดาว	92-250	65-300
ระดับ 4 ดาว	33-112	38-170
ระดับ 3 ดาว	14-82	18-73
ระดับ 2 ดาว	11-43	9-40
ระดับ 1 ดาว	6-20	7-25

ที่มา : www.priceoftravel.com

Caravelle Saigon โรงแรม
ระดับ 5 ดาว ตั้งอยู่ใจกลาง
นครโฮจิมินห์ มีราคาห้องพัก
เฉลี่ย 290 ดอลลาร์สหรัฐต่อคืน

Content : Part III

ธุรกิจไทยที่นำลงทุนในเวียดนาม	83
ธุรกิจค้าปลีก	83
ธุรกิจก่อสร้าง	90
ธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง	94
ธุรกิจแปรรูปผลไม้	97
อุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่มีศักยภาพในเวียดนาม	100

ผู้ประกอบการไทยมีศักยภาพในการเข้าไปดำเนินธุรกิจในเวียดนาม โดยเฉพาะขยายช่องทางการค้าสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดเวียดนามซึ่งนิยมบริโภคสินค้าไทย เช่นเดียวกับโอกาสการลงทุนในหลายธุรกิจที่มีศักยภาพ ที่โดดเด่น คือ ธุรกิจค้าปลีก ธุรกิจก่อสร้าง ธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง ธุรกิจแปรรูปผลไม้ ซึ่งล้วนเป็นธุรกิจที่นักลงทุนไทยมีความเชี่ยวชาญและโอกาสการลงทุนในธุรกิจดังกล่าวในเวียดนามยังเปิดกว้าง นอกจากนี้ ยังมีธุรกิจอื่นๆ ที่น่าสนใจเข้าไปลงทุน ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจพลังงาน สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รองเท้า และเครื่องหนัง และประมง การลงทุนในธุรกิจเหล่านี้ล้วนเป็นโอกาสที่รอผู้ประกอบการไทยอยู่ ขณะเดียวกันแต่ละธุรกิจยังนำมาซึ่งโอกาสทางการค้าสินค้าที่ผู้ประกอบการไทยมีศักยภาพในการผลิตและส่งออก เช่น การลงทุนในธุรกิจค้าปลีก ซึ่งเอื้อต่อการส่งออกสินค้าหลายรายการ โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคบริโภคของไทยไปจำหน่ายในเวียดนาม และการลงทุนในธุรกิจก่อสร้าง ซึ่งเป็นช่องทางสำหรับการส่งออกสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างของไทยไปเวียดนาม เป็นต้น

ธุรกิจไทยที่นำลงทุนในเวียดนาม

ธุรกิจค้าปลีก

นับตั้งแต่รัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามได้ในปี 2552 บริษัทค้าปลีกของต่างชาติทั้งจากสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส เยอรมนี ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ มาเลเซีย สิงคโปร์ รวมทั้งไทย ต่างก็ทยอยเข้ามาลงทุนในธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ในเวียดนามอย่างไม่ขาดสาย เนื่องจากเล็งเห็นว่าเป็นตลาดที่มีศักยภาพในการเติบโตในระยะยาว ส่งผลให้โครงสร้างตลาดค้าปลีกของเวียดนามเปลี่ยนแปลงไป โดยมูลค่าการค้าผ่านร้านค้าปลีกสมัยใหม่ประเภทห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต และร้านสะดวกซื้อ ได้รับความนิยมมากขึ้นเป็นลำดับ จนมีสัดส่วนถึงราวร้อยละ 25 ของมูลค่าการค้าปลีกทั้งหมดในเวียดนาม ขณะที่รัฐบาลเวียดนามคาดการณ์ว่ามูลค่าการค้าปลีกสมัยใหม่จะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 45 ในปี 2563 ซึ่งเป็นผลจากการที่

บริษัทค้าปลีกของต่างชาติเร่งขยายการลงทุนในเวียดนามในช่วงที่ผ่านมา ทั้งการขยายสาขา การเข้าซื้อกิจการจากผู้ประกอบการท้องถิ่น และการขยายตลาดในพื้นที่นอกเมืองมากขึ้น เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับธุรกิจและรองรับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น ล่าสุดกลุ่มทุนรายใหญ่ของไทยหลายรายเดินทางขยายธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามผ่านการเข้าซื้อกิจการ เพื่อต่อยอดขยายฐานธุรกิจรองรับตลาดที่มีศักยภาพสูงแห่งนี้ ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามคาดว่าภายในปี 2563 เวียดนามจะมีซูเปอร์มาร์เก็ตเพิ่มขึ้นเป็น 1,200-1,300 แห่ง (จาก 724 แห่งในปี 2556) และห้างสรรพสินค้ากว่า 300 แห่ง (จากราว 100 แห่งในปี 2556)

ทำไมธุรกิจค้าปลีกจึงนำลงทุนในเวียดนาม

✳ เวียดนามเป็นตลาดค้าปลีกขนาดใหญ่ ด้วยจำนวนประชากรกว่า 90 ล้านคน ประกอบกับมูลค่าการจับจ่ายใช้สอยของชาวเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การค้าปลีกในเวียดนามในปี 2558 มีมูลค่า 108.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 10 จากปีก่อน และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นแตะระดับ 110 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2559

✳ ชาวเวียดนามมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกระตุ้นความต้องการซื้อสินค้ามากขึ้น การปฏิรูปเศรษฐกิจอย่างจริงจังของรัฐบาลเวียดนามนับตั้งแต่ปี 2529 ภายใต้นโยบาย Doi Moi ส่งผลให้เศรษฐกิจเวียดนามขยายตัวอย่างรวดเร็ว และประชากรมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ซึ่งสะท้อนได้จากรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของชาวเวียดนามที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และระดับความยากจนของประชากรเวียดนามที่ลดลงจากร้อยละ 60 ของประชากรทั้งหมด เหลือร้อยละ 20 ในปัจจุบัน ประกอบกับผู้บริโภคระดับกลางของเวียดนามจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่า 2 เท่าจาก 12 ล้านคนในปี 2556 เป็น 33 ล้านคนในปี 2563 และจะกระจายไปทุกพื้นที่ทั่วประเทศ ปัจจัยดังกล่าวมีส่วนสำคัญที่ผลักดันให้ธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามเติบโตตาม

✳ ธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่เป็นตัวขับเคลื่อนธุรกิจค้าปลีกโดยรวมของเวียดนาม ในช่วงที่เวียดนามประสบภาวะเศรษฐกิจซบเซา ซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อธุรกิจค้าปลีกโดยเฉพาะช่องทางการค้าแบบดั้งเดิม แต่ช่องทางการค้าแบบสมัยใหม่ โดยเฉพาะซูเปอร์มาร์เก็ตและห้างสรรพสินค้ายังสามารถเติบโตและขยายตัวอย่างแข็งแกร่งถือเป็นแรงขับเคลื่อนธุรกิจค้าปลีกโดยรวมของเวียดนาม

✳ วิถีชีวิตของชาวเวียดนามที่เปลี่ยนแปลงไปช่วยกระตุ้นการขยายตัวของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ตลาดค้าปลีกในเวียดนามได้รับแรงขับเคลื่อนสำคัญจากธุรกิจค้าปลีกแบบดั้งเดิมมาช้านาน แต่หลังจากปี 2552 ธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและรสนิยมการบริโภคของชาวเวียดนามที่วิถีชีวิตเต็มไปด้วยความเร่งรีบ ท่ามกลางรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนความใส่ใจมากขึ้นกับความปลอดภัยของอาหาร ซึ่งล้วนมีส่วนช่วยกระตุ้นให้ธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ของเวียดนามขยายตัวสูงขึ้น ขณะเดียวกันผู้บริโภคชาวเวียดนามเองก็ได้รับความสะดวกสบายจากการจับจ่ายซื้อของ อีกทั้งยังได้สินค้าที่มีคุณภาพและปลอดภัย

ปัจจัยสนับสนุนการลงทุนในธุรกิจค้าปลีกในเวียดนาม

☞ ตลาดค้าปลีกของเวียดนามมีความน่าดึงดูดมากเป็นอันดับ 2 ของเอเชีย รองจากจีน โดยกรุงฮานอยเป็นเมืองที่มีตลาดค้าปลีกคึกคักเป็นอันดับ 3 ของเอเชีย รองจาก กรุงปักกิ่งและเทศบาลนครเซี่ยงไฮ้ของจีน

☞ จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในเวียดนามที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นับเป็นโอกาสสำหรับการลงทุนในธุรกิจค้าปลีกในเวียดนาม เนื่องจากเวียดนามจะมีกำลังซื้อเพิ่มขึ้นตามจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเหล่านี้ นอกเหนือจากกำลังซื้อของชาวเวียดนาม ซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นเป็นลำดับ

☞ จำนวนศูนย์การค้าและซูเปอร์มาร์เก็ตในเวียดนามยังไม่เพียงพอ ปัจจุบันจำนวนร้านค้าปลีกสมัยใหม่ในเวียดนามยังไม่เพียงพอรองรับความต้องการสินค้าอุปโภคบริโภคที่เพิ่มสูงขึ้นตามการเติบโตอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจเวียดนาม จึงนับเป็นโอกาสของนักลงทุนต่างชาติที่จะเข้าไปลงทุนเพื่อเพิ่มช่องทางการค้าปลีกเหล่านี้ในเวียดนาม

☞ บริษัทค้าปลีกขนาดใหญ่ของไทยมีโอกาสขยายธุรกิจในเวียดนาม โดยเฉพาะบริษัทที่มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจมานานและมีเงินทุนจำนวนมาก รวมทั้งมีเครือข่ายพันธมิตรทางธุรกิจที่แข็งแกร่ง มีโอกาสขยายธุรกิจค้าปลีกในรูปแบบของห้างสรรพสินค้าหรือศูนย์การค้าในเวียดนามได้ รวมถึงร้านค้าปลีกที่จำหน่ายสินค้าแบบเฉพาะเจาะจง เช่น ร้านจำหน่ายวัสดุก่อสร้าง เฟอร์นิเจอร์ หรือเครื่องใช้ไฟฟ้า เพื่อรองรับการเติบโตของภาคก่อสร้างและภาคอสังหาริมทรัพย์

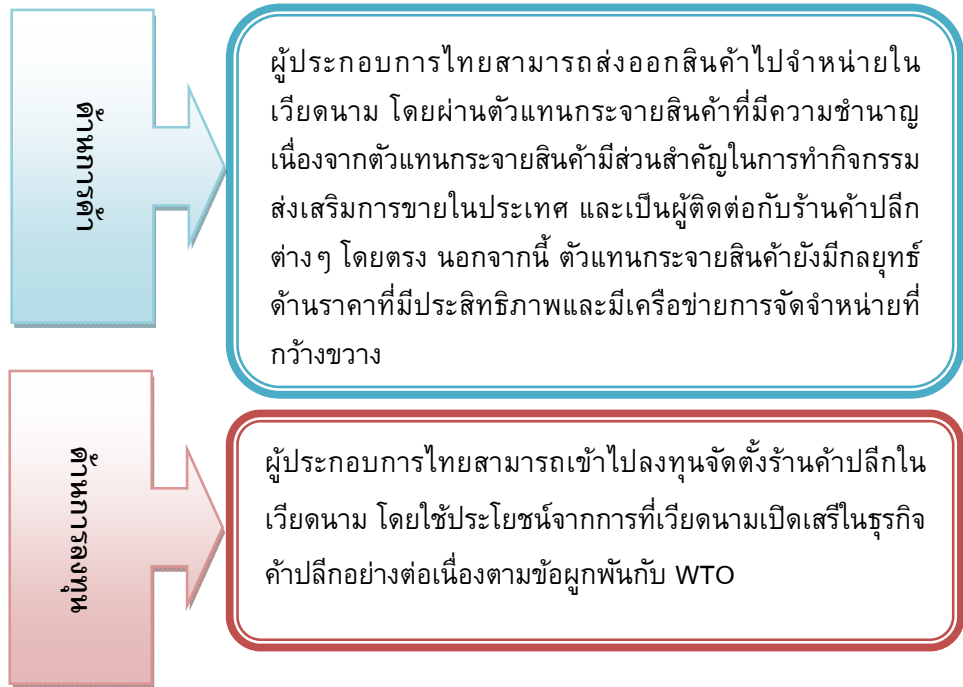
☞ การอาศัยข้อได้เปรียบภายใต้กรอบเขตการค้าเสรีอาเซียน บริษัทค้าปลีกของไทยสามารถอาศัยความได้เปรียบจากการเป็นประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีวัฒนธรรมใกล้เคียงกันในการทำการตลาดเมื่อเข้าไปจัดตั้งธุรกิจค้าปลีกในเวียดนาม นอกจากนี้ สินค้านำเข้าจากไทยเพื่อไปจำหน่ายในเวียดนามยังได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area : AFTA) ซึ่งนับเป็นข้อได้เปรียบของบริษัทค้าปลีกของไทยเมื่อเทียบกับบริษัทค้าปลีกของต่างชาติที่มีได้มีข้อตกลงการค้าทวิภาคีและพหุภาคีกับเวียดนาม

พื้นที่ค้าปลีกที่มีศักยภาพในการลงทุน

📍 แหล่งค้าปลีกที่มีศักยภาพมากที่สุดอยู่ในใจกลางเมืองใหญ่ของเวียดนาม โดยเฉพาะใจกลางกรุงฮานอย นครโฮจิมินห์ เนื่องจากเป็นบริเวณที่ประชาชนที่มีกำลังซื้อสูงพักอาศัยอยู่มาก แต่ปัจจุบันพื้นที่ใจกลางเมืองใหญ่ในเวียดนามเริ่มขาดแคลน ส่งผลให้ร้านค้าปลีกที่ต้องการใช้พื้นที่ค้าปลีกขนาดใหญ่ต้องย้ายไปเปิดร้านค้าบริเวณนอกเมือง

ปัจจุบันร้านค้าปลีกสมัยใหม่ในเวียดนามทั้งซูเปอร์มาร์เก็ตและห้างสรรพสินค้าเริ่มขยายกิจการออกไปตั้งอยู่บริเวณนอกกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์มากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความแออัดและข้อจำกัดด้านพื้นที่ในตัวเมือง รวมทั้งค่าเช่าพื้นที่สำหรับกิจการค้าปลีกในตัวเมืองมีราคาสูงมาก ประกอบกับการแข่งขันที่รุนแรงในสองพื้นที่ดังกล่าว ส่งผลให้ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ขยายกิจการออกไปยังจังหวัดใหญ่อื่นๆ ทั้งนี้ จังหวัดที่มีแนวโน้มก้าวขึ้นเป็นศูนย์กลางการค้าปลีกที่สำคัญของเวียดนามนอกเหนือจากกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์ คือ จังหวัด Hai Phong จังหวัดดานัง จังหวัด Can Tho จังหวัด Ba Ria-Vung Tau และจังหวัด Khanh Hoa (โดยเฉพาะเมือง Nha Trang)

โอกาสทางธุรกิจสำหรับผู้ประกอบการไทย

ความเคลื่อนไหวของบริษัทค้าปลีกไทยในเวียดนาม

➤ กลุ่มเซ็นทรัล ก่อตั้ง Central Group Vietnam ในปี 2554 ก่อนที่จะขยายธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามด้วยการเปิดร้าน Super Sport แห่งแรก รวมทั้งร้าน Crocs และร้าน New Balance ในห้างสรรพสินค้า Vincom Center Ba Trieu ในกรุงฮานอยเมื่อปี 2556 และเปิดห้างสรรพสินค้า Robins ในกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์ในปี 2557 นอกจากนี้ ในช่วงต้นปี 2558 ได้เข้าซื้อกิจการ Nguyen Kim Trading Joint Stock Company ผู้ประกอบการค้าปลีกเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่อันดับ 1 ของเวียดนาม โดยให้บริษัท Power Buy เข้าถือหุ้นร้อยละ 49 ส่งผลให้ Power Buy มีช่องทางจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้น ผ่านเครือข่ายของ Nguyen Kim

ทั้ง 21 สาขาครอบคลุมทั่วประเทศ และขยายสาขาเพิ่มขึ้นจนแข็งแกร่ง ล่าสุดเมื่อเดือน พฤษภาคม 2559 กลุ่มเซ็นทรัลร่วมกับกลุ่ม Nguyen Kim เข้าซื้อกิจการ Big C Vietnam จากกลุ่ม Casino ของฝรั่งเศส มูลค่า 920 ล้านดอลลาร์ ส่งผลให้ได้สิทธิ์ในการบริหาร Big C Vietnam ทั้ง 43 แห่ง แบ่งเป็นไฮเปอร์มาร์เก็ต 33 แห่ง และคอนวีเนียนสโตร์ 10 แห่ง ซึ่ง การเข้าซื้อกิจการของ Big C Vietnam ครั้งนี้ เป็นการตอกย้ำว่ากลุ่มเซ็นทรัลมุ่งมั่นที่จะ ขยายธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยเสริมให้ธุรกิจของกลุ่มเซ็นทรัลใน เวียดนามแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

➤ **กลุ่มไทยเจริญคอร์ปอเรชั่น (TCC Group)** ซื้อกิจการทั้งหมดของ Metro Cash & Carry Vietnam จาก Metro Group ของเยอรมนี มูลค่า 655 ล้านดอลลาร์ เมื่อเดือนมกราคม 2559 ซึ่ง Metro Cash & Carry Vietnam มีสาขาทั้งหมด 19 แห่ง ใน 14 จังหวัดของ เวียดนาม มีส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ร้อยละ 22 ของตลาดค้าปลีกสมัยใหม่ทั้งหมดในเวียดนาม และมีพื้นที่ขายสุทธิรวม 110,000 ตารางเมตร นับเป็นธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ขนาดใหญ่ ที่สุดในเวียดนามที่ดำเนินธุรกิจโดยนักลงทุนต่างชาติ

➤ **บริษัท เบอรัลลี ยูคเกอร์ จำกัด (มหาชน) หรือ BJC** ซื้อกิจการร้านสะดวกซื้อ Family Mart ในเวียดนามเมื่อปี 2556 และเปลี่ยนชื่อเป็น B's Mart ซึ่งปัจจุบันมีสาขา 125 แห่ง ทั่วประเทศ โดยบริษัทฯ ตั้งเป้าหมายเปิดสาขาเพิ่มเป็น 205 แห่งภายในปี 2561

แนวโน้มตลาดสินค้าอุปโภคบริโภคในเวียดนาม

ภายใต้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของเวียดนามที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น ตามนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจของรัฐบาลเวียดนาม ภาวะตลาดภายในประเทศโดยเฉพาะ ตลาดสินค้าอุปโภคบริโภคก็มีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน ดังนั้น ผู้ประกอบการที่ดำเนิน ธุรกิจนี้ในเวียดนาม รวมทั้งผู้ที่สนใจเข้าไปดำเนินธุรกิจในเวียดนามควรทราบถึงแนวโน้ม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนแสวงหาแนวทาง การดำเนินธุรกิจที่เหมาะสม ท่ามกลางภาวะการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นทุกขณะ

☞ การหลั่งไหลเข้ามาทำตลาดของบริษัทชั้นนำระดับโลก ในช่วงที่ผ่านมา บริษัทชั้นนำระดับโลกหลายแห่งทยอยเข้ามาทำตลาดในเวียดนามมากขึ้นเป็นลำดับ ซึ่ง รวมถึงการเข้ามาเปิดร้านอาหารของ Burger King หนึ่งในบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับโลกที่ ให้บริการอาหารจานด่วน (Fast Food) ซึ่งเปิดร้านอาหารสาขาแรกที่นครโฮจิมินห์เมื่อ เดือนตุลาคม 2555 ตามด้วย Starbucks ร้านกาแฟระดับแนวหน้าที่มีหลายหมื่นสาขาทั่วโลก เข้ามาเปิดร้านกาแฟสาขาแรกที่นครโฮจิมินห์เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2556 ขณะที่ McDonald's ได้เปิดร้านอาหารสาขาแรกในนครโฮจิมินห์เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2557 และมี แผนเปิดอีก 100 สาขาทั่วประเทศ นอกจากนี้ บริษัทชั้นนำระดับโลกอื่นๆ ที่เข้ามาลงทุน ในเวียดนามก่อนหน้านี้ อาทิ Coca Cola และ P&G ก็มีแผนขยายการลงทุนในเวียดนาม การหลั่งไหลเข้ามาของบริษัทเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าตลาดสินค้าอุปโภคบริโภคใน เวียดนามเป็นตลาดที่มีศักยภาพและนักลงทุนต่างชาติสนใจมากที่สุดขณะนี้ อย่างไรก็ตาม

การบุกตลาดเวียดนามของบริษัทชั้นนำระดับโลกทำให้บริษัทท้องถิ่นในเวียดนาม รวมถึงสินค้านำเข้าจากต่างประเทศเผชิญกับความท้าทายในการแข่งขันเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ ทั้งนี้ นักวิเคราะห์ห้มองว่าตั้งแต่ปี 2556 เป็นต้นมา บริษัทท้องถิ่นในเวียดนามซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่เป็นที่ยอมรับและไม่มีการลงทุนเพื่อสร้างตราสินค้า ต้องเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรงจากบริษัทชั้นนำระดับโลกที่หลั่งไหลเข้ามาในเวียดนาม ขณะที่ปัจจุบันบริษัทท้องถิ่นของเวียดนามที่สามารถแข่งขันกับแบรนด์ชั้นนำระดับโลกมีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง อาทิ Vinamilk (บริษัทผู้ผลิตผลิตภัณฑ์นมรายใหญ่ที่สุดในเวียดนาม) และ Trung Nguyen Coffee (บริษัทท้องถิ่นผู้ครองตลาดร้านกาแฟในเวียดนาม)

☞ การเข้าสู่ยุคการตลาดแบบดิจิทัลและการตลาดบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ ในช่วงที่ผ่านมาจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนติดอันดับที่ 14 ของประเทศที่มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดในโลก โดยมีการประมาณการว่าในปี 2557 ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเวียดนามมีจำนวน 39.8 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 43 ของประชากรทั้งประเทศ โดยกว่าร้อยละ 70 ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีอายุต่ำกว่า 35 ปี และกว่าร้อยละ 60 ของผู้ใช้สมาร์ทโฟนในเวียดนามสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ ขณะที่จำนวนผู้ใช้งานเว็บไซต์ Google ในเวียดนามอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 96 ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งหมดในเวียดนาม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเปิดโอกาสให้นักการตลาดหันมาทำโฆษณาบนโทรศัพท์มือถือ (Mobile Advertising) มากขึ้น รวมทั้งธุรกิจประเภท Search Engine Optimization [SEO-การปรับแต่งเว็บไซต์และกระบวนการต่างๆ ของเว็บไซต์ตั้งแต่การออกแบบ เขียนโปรแกรม และการโปรโมทเว็บไซต์ เพื่อให้ติดอันดับต้นๆ ของเครื่องมือค้นหาเว็บไซต์ต่างๆ (Search Engine) เช่น Google เป็นต้น] ก็ได้รับความนิยมมากขึ้นในเวียดนาม ทั้งนี้ การตัดสินใจซื้อสินค้าของผู้บริโภคชาวเวียดนามขึ้นอยู่กับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด เช่น บุคคลในครอบครัว และเพื่อน ผ่านการสร้างกระแสแบบปากต่อปาก (Words of Mouth) ซึ่งกำลังมีอิทธิพลต่อการเลือกซื้อสินค้าของชาวเวียดนามมากขึ้นเป็นลำดับ และเมื่อผนวกกับกระแสเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่กำลังเป็นที่นิยมมากขึ้น ทำให้นักการตลาดหันมาใช้กลยุทธ์สื่อสารทางการตลาดผ่านเครือข่ายดังกล่าว ซึ่งเป็นวิธีที่ประสบความสำเร็จมากในปัจจุบัน โดยบริษัทส่วนใหญ่มีการจัดตั้งแฟนเพจ (Fan Page) และเปิดตัวสินค้าใหม่ๆ บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อดึงดูดกลุ่มลูกค้า

☞ การปรับปรุงตราสินค้าอย่างสม่ำเสมอเพื่อสร้างความยั่งยืนในระยะยาว ในช่วงที่ผ่านมาบริษัทท้องถิ่นในเวียดนามต้องปิดกิจการลงเป็นจำนวนมาก เนื่องจากบริษัทท้องถิ่นส่วนใหญ่ขาดความสามารถในการแข่งขันและขาดพลังของตราสินค้า (Brand Power) ทำให้ธุรกิจไม่สามารถอยู่รอดได้จากภาวะการแข่งขันที่รุนแรงในประเทศ ขณะที่บริษัทที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง มีความยืดหยุ่นในการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ และมีตราสินค้าที่แข็งแกร่ง เช่น Vinamilk ไม่เพียงแต่สามารถอยู่รอดได้ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ แต่ยังคงเติบโตได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

สินค้าที่มีศักยภาพในการส่งออกไปเวียดนาม

สินค้าอุปโภคบริโภค

- ✓ **อาหารสำเร็จรูปและเครื่องดื่ม** แม้ชาวเวียดนามนิยมรับประทานอาหารสด แต่ด้วยวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปตามความเร่งรีบ ทำให้ชาวเวียดนามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและรสนิยมการบริโภค โดยหันมาบริโภคอาหารสำเร็จรูปและอาหารปรุงสุกมากขึ้น โดยเฉพาะชาวเวียดนามที่อาศัยในเมืองใหญ่มีการบริโภคอาหารสำเร็จรูป อาหารแช่แข็ง อาหารกระป๋อง และอาหารแห้งมากขึ้น เพื่อประหยัดเวลาในการปรุงอาหาร ส่งผลให้ในช่วงที่ผ่านมา ยอดจำหน่ายอาหารดังกล่าวเพิ่มขึ้นมาก ขณะที่ตลาดเครื่องดื่มมีแนวโน้มเติบโตต่อเนื่อง โดยเฉพาะเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ อาทิ น้ำชาพร้อมดื่ม และน้ำผัก-ผลไม้ ตามกระแสความใส่ใจในการดูแลสุขภาพมากขึ้น
- ✓ **ผลไม้** ผลไม้สดของไทยโดยเฉพาะมังคุด ทุเรียน มะม่วง และลำไย เป็นที่นิยมในเวียดนาม เนื่องจากได้รับความเชื่อมั่นด้านคุณภาพมากกว่าผลไม้ของจีนและของเวียดนามเอง ทำให้ผลไม้ไทยยังมีโอกาสขยายตลาดในเวียดนามได้อีกมาก
- ✓ **ผลิตภัณฑ์สปา** ธุรกิจสปาในเวียดนามกำลังเติบโตอย่างรวดเร็วและได้รับความนิยมมากขึ้นเป็นลำดับ ทำให้มีการแข่งขันสูงมากทั้งในด้านการให้บริการและการจัดหาผลิตภัณฑ์สปาแบบใหม่ๆ จึงเป็นโอกาสในการส่งออกผลิตภัณฑ์สปาของไทย โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทย อาทิ น้ำมันนวดตัว น้ำมันนวดฝ่าเท้า ลูกประคบสมุนไพร สบู่และแชมพูสมุนไพร ด้วยจุดแข็งที่มีภาพลักษณ์ดีในสายตาชาวเวียดนามโดยเฉพาะการเป็นสินค้ามีคุณภาพดีและราคาไม่แพง
- ✓ **เครื่องใช้ไฟฟ้า** ไทยเป็นฐานการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าแบรนด์สำคัญของโลก อาทิ เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็นและตู้แช่แข็ง เครื่องใช้ไฟฟ้าของไทยจึงเป็นที่ยอมรับในตลาดเวียดนาม ประกอบกับระดับราคาที่ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสินค้าประเภทเดียวกันจากประเทศอื่นๆ อาทิ ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ ขณะที่เครื่องใช้ไฟฟ้าของเวียดนามไม่ได้รับความเชื่อถือในด้านคุณภาพจากผู้บริโภคชาวเวียดนาม ทำให้เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ผลิตจากไทยยังมีโอกาสขยายตลาดได้ โดยเฉพาะสำหรับผู้บริโภคที่มีรายได้ปานกลางและผู้บริโภคในเขตชนบท โดยต้องเน้นคุณภาพ ความคงทน และการออกแบบเป็นสำคัญ

วัตถุดิบ

- ✓ **วัสดุก่อสร้าง** แม้เวียดนามสามารถผลิตวัสดุก่อสร้างบางประเภทเพื่อตอบสนองความต้องการใช้ภายในประเทศ แต่สินค้าที่ผลิตได้ยังไม่เป็นที่นิยมนัก เนื่องจากมีราคาสูง การออกแบบไม่หลากหลาย และคุณภาพยังไม่ได้มาตรฐาน ทำให้วัสดุก่อสร้างของไทยมีสัดส่วนในตลาดสูงกว่าผลิตภัณฑ์ของเวียดนาม สินค้าไทยที่ได้รับความนิยมและมีโอกาสขยายตลาด ได้แก่ กระเบื้องเคลือบปูพื้นคุณภาพสูง อิฐ กระเบื้องหลังคา รวมถึงสุขภัณฑ์เซรามิก และอุปกรณ์ที่ใช้ในห้องน้ำ อาทิ วาล์ว และก๊อกน้ำ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่มักขายควบคู่กับวัสดุก่อสร้าง

- ✓ **ผ้าฝ้ายและด้าย** แม้อุตสาหกรรมการผลิตผ้าฝ้ายและด้ายในเวียดนามมีแนวโน้มขยายตัวหลังจากเวียดนามบรรลุข้อตกลง TPP ที่ทำกับสหรัฐฯ แต่ความต้องการผ้าฝ้ายและด้ายยังมีอยู่มากในเวียดนามเพื่อใช้ในการผลิตและส่งออกเครื่องนุ่งห่มที่มีแนวโน้มขยายตัวดี ทำให้การผลิตผ้าฝ้ายและด้ายในประเทศยังขยายตัวไม่ทันกับความต้องการ
- ✓ **ชิ้นส่วนยานยนต์** ชิ้นส่วนยานยนต์ของไทย อาทิ อะไหล่สำหรับรถยนต์และรถจักรยานยนต์ มีความได้เปรียบเหนือคู่แข่งอย่างญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และจีนในด้านการประหยัดต้นทุนค่าขนส่ง ประกอบกับชาวเวียดนามมั่นใจในคุณภาพชิ้นส่วนยานยนต์ของไทยซึ่งผลิตได้คุณภาพและมีมาตรฐานไม่ด้อยกว่าของญี่ปุ่น แต่มีราคาต่ำกว่า ขณะที่คุณภาพของชิ้นส่วนยานยนต์ที่ผลิตในเวียดนามยังไม่ได้มาตรฐาน

ธุรกิจก่อสร้าง

ในช่วงที่ผ่านมาภาคก่อสร้างถือเป็นภาคเศรษฐกิจสำคัญที่เป็นแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมของเวียดนาม ด้วยสัดส่วนราวร้อยละ 7 ของ GDP แม้ในช่วงที่ภาคเศรษฐกิจหลักของประเทศประสบภาวะชะงักงัน แต่ภาคก่อสร้างยังสามารถขยายตัวได้ในเกณฑ์ดี ซึ่งนักวิเคราะห์คาดการณ์ว่าภาคก่อสร้างของเวียดนามจะขยายตัวเฉลี่ยต่อปี (CAGR) ร้อยละ 6.7 ในช่วงระหว่างปี 2557-2561 โดยได้รับานิสงค์จากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) ที่หลั่งไหลเข้าเวียดนามอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการขยายตัวของสังคมเมือง นอกจากนี้ ปัจจุบันจำนวนอาคารพาณิชย์และที่อยู่อาศัยในเวียดนาม โดยเฉพาะในกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์ ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการ และมีราคาอยู่ในระดับสูงมาก ขณะเดียวกันความต้องการการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในเวียดนามยังอยู่ในระดับสูง ส่งผลให้การเข้าไปดำเนินธุรกิจก่อสร้างในเวียดนามมีโอกาสรออยู่มาก

ปัจจัยสนับสนุนการลงทุนในธุรกิจก่อสร้างในเวียดนาม

* ประชากรในเขตเมืองของเวียดนามมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาประชากรในเขตเมืองของเวียดนามเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 3.5 ต่อปี หรือมีประชากรราว 9 ล้านคนย้ายออกจากพื้นที่นอกเขตเมืองเข้ามาอาศัยในเขตเมือง ขณะที่นักวิเคราะห์คาดว่าสัดส่วนจำนวนประชากรที่อาศัยในเขตเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 33 ของประชากรทั้งหมด ในปี 2557 เป็นร้อยละ 38 ในปี 2563 ซึ่งมีส่วนทำให้ความต้องการที่พักอาศัยในเขตเมืองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ ในช่วงปี 2553-2563 เวียดนามมีแผนพัฒนาพื้นที่ในเขตเมืองให้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยอีกกว่า 364 ล้านตารางเมตร ต้องใช้เงินลงทุนอีกกว่า 36 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้ธุรกิจก่อสร้างในเวียดนามมีแนวโน้มสดใส

* การฟื้นตัวของภาคอสังหาริมทรัพย์ ปัจจุบันตลาดอสังหาริมทรัพย์ของเวียดนามฟื้นตัวอย่างชัดเจน หลังจากเผชิญภาวะฟองสบู่ในปี 2551 ซึ่งทำให้ตลาดอสังหาริมทรัพย์ของเวียดนามซบเซาลงอย่างต่อเนื่อง จนเมื่อปี 2557 ตลาดเริ่มมีสัญญาณฟื้นตัว สะท้อนได้จากสถิติการขายอสังหาริมทรัพย์ในกรุงฮานอยมียอดขายคอนโดมิเนียมทั้งสิ้น 10,700 ยูนิต เพิ่มขึ้นร้อยละ 60 จากปี 2556 ขณะที่ในช่วงไตรมาสแรกปี 2558 มียอดขายคอนโดมิเนียม 3,990 ยูนิต เพิ่มขึ้นราวร้อยละ 50 จากไตรมาส 4 ปี 2557 ส่วนสถานการณ์ตลาดอสังหาริมทรัพย์ในนครโฮจิมินห์เริ่มมีทิศทางดีขึ้นเช่นกัน โดยเฉพาะตลาดอพาร์ทเมนต์ ปัจจุบันอพาร์ทเมนต์ราคาประหยัดในนครโฮจิมินห์มีราคาอยู่ที่ราว 15 ล้านด่ง (ราว 660 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อดารางเมตร ซึ่งเป็นระดับราคาที่สูงมาก นอกจากนี้ ราคาที่ดินในจังหวัด Binh Duong ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพด้านการลงทุนแห่งหนึ่งทางภาคใต้ของเวียดนาม ยังเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 30-40 จากปี 2556 ซึ่งเป็นผลจากโครงการบ้านจัดสรรและโครงการอสังหาริมทรัพย์อื่นๆ ที่ผุดขึ้นมาก ทั้งนี้ ตลาดอสังหาริมทรัพย์ของเวียดนามที่ฟื้นตัวและอยู่ในช่วงขาขึ้น นับเป็นปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในเวียดนาม

* การเปลี่ยนแปลงกฎหมายการถือครองที่อยู่อาศัย เมื่อช่วงปลายปี 2557 รัฐบาลเวียดนามประกาศเปลี่ยนแปลงกฎหมายการถือครองที่อยู่อาศัย (Housing Law) โดยอนุญาตให้ชาวต่างชาติที่ได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่ในเวียดนามและบริษัทที่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการในเวียดนามสามารถซื้อบ้านได้ ช่วยกระตุ้นตลาดอสังหาริมทรัพย์ในเวียดนามได้อีกทางหนึ่ง ซึ่งส่งผลดีต่อธุรกิจก่อสร้างอย่างมีนัยสำคัญ

* การเร่งลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานตามนโยบายภาครัฐ ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี (ปี 2554-2563) ของเวียดนาม รัฐบาลเวียดนามได้กำหนดทิศทางและเป้าหมายในการพัฒนาประเทศอย่างชัดเจน ซึ่งหนึ่งในเป้าหมายสำคัญคือ การพัฒนาให้เวียดนามก้าวสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัยภายในปี 2563 และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวรัฐบาลเวียดนามต้องเร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการลงทุนอย่างครบครัน เพื่อดึงดูดโครงการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเข้ามาในประเทศมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่ผ่านมาเวียดนามต้องประสบภาวะคอขวดของโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure Bottleneck) ซึ่งเป็นผลจากการที่ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวอย่างรวดเร็วและไม่สอดคล้องไปกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศซึ่งค่อนข้างล่าช้า ภาวะดังกล่าวเป็นปัญหาหลักที่รัฐบาลเวียดนามต้องเร่งแก้ไขเพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศบรรลุเป้าหมายการเติบโตแบบยั่งยืน ซึ่งรัฐบาลเวียดนามคาดว่าจะต้องใช้เงินลงทุนราว 200 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศในช่วงระหว่างปี 2554-2563 ขณะเดียวกันก็เร่งผลักดันโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานให้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้โอกาสในการลงทุนธุรกิจก่อสร้างในเวียดนามยังมีอยู่มาก

* ความต้องการวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างในเวียดนามเพิ่มขึ้น จากการที่ธุรกิจก่อสร้างมีแนวโน้มสดใสทำให้ความต้องการวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างในเวียดนามเพิ่มขึ้นตาม จึงนับเป็นโอกาสสำหรับผู้ประกอบการไทยที่จะผลิตและส่งออกวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างไปจำหน่ายในเวียดนาม หรือเข้าไปลงทุนตั้งโรงงานผลิตวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างในเวียดนาม ทั้งนี้ กระทรวงการก่อสร้าง (Ministry of Construction) ของเวียดนาม คาดการณ์ความต้องการใช้วัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างไปจนถึงปี 2563 ดังนี้

ประเภท	หน่วย	2553	2558	2563
ซีเมนต์	ล้านตัน	50.6-55.6	79.7-87.6	101.7-111.8
แผ่นกระเบื้อง	ล้านตารางเมตร	200-212	291-313	400-428
สุขภัณฑ์เซรามิก	ล้านหน่วย	8-10	12-14	19-23
กระจก	ล้านตารางเมตร	88-96	131-140	196-202
วัสดุถุงหลังคา	ล้านตารางเมตร	123-128	168-174	220-228
อิฐ	ล้านลูกบาศก์เมตร	98-110	140-156	197-211
ทราย	ล้านลูกบาศก์เมตร	93-100	131-140	182-197

ที่มา : กระทรวงการก่อสร้าง (Ministry of Construction) ของเวียดนาม

เป็นที่น่าสังเกตว่าตลาดวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างในเวียดนามมีระดับการแข่งขันค่อนข้างต่ำ เนื่องจากกระบวนการผลิตในเวียดนามส่วนใหญ่ใช้เทคโนโลยีไม่สูงนัก ทำให้วัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างมีคุณภาพค่อนข้างต่ำและไม่ได้มาตรฐาน จึงไม่สามารถนำไปใช้กับโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ อาทิ โรงแรม รีสอร์ท และที่พักอาศัยระดับบนได้ ขณะเดียวกันการออกแบบวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างของเวียดนามยังขาดความหลากหลาย ประกอบกับยังไม่มี ความชำนาญในการทำตลาด ส่งผลให้วัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างของไทยที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงและมีคุณภาพ มีโอกาสเข้าไปขยายตลาดเวียดนาม

โอกาสการลงทุนในธุรกิจก่อสร้างในเวียดนาม

สำหรับโครงการก่อสร้างในแต่ละภาคธุรกิจของเวียดนามที่น่าสนใจและถือเป็นโอกาสของนักลงทุนไทยที่จะเข้าไปดำเนินธุรกิจในเวียดนาม มีรายละเอียดพอสังเขป ดังนี้

ภาคคมนาคมขนส่ง รัฐบาลเวียดนามมีแผนพัฒนาเส้นทางหลวงตั้งแต่ภาคเหนือจรดภาคใต้ และโครงการพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านตามแนว GMS Economic Corridors ประกอบกับมีโครงการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกในหลายจังหวัด อาทิ จังหวัด Hai Phong จังหวัด Khanh Hoa และจังหวัด Ba Ria-Vung Tau รวมทั้งยังมีโครงการก่อสร้างสนามบินนานาชาติขนาดใหญ่ในจังหวัด Dong Nai นอกจากนี้ เมื่อเดือน พฤษภาคม 2557 นายกรัฐมนตรีเวียดนามได้อนุมัติโครงการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานระดับประเทศจำนวน 51 โครงการ ภายใต้ Decision 631/QD-TTg ซึ่งรัฐบาลเวียดนาม ต้องการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

โครงการ	ข้อกำหนดทางเทคนิค	มูลค่าลงทุน (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	รูปแบบการลงทุน
1. ถนน			
The North-South Highway (Ninh Binh-Thanh Hoa)	ถนน 6 ช่องจราจร ระยะทาง 121 กิโลเมตร	1,867	PPP
Noi Bai-Ha Long Highway	ถนน 4 ช่องจราจร ระยะทาง 148 กิโลเมตร	1,762	PPP, BOT
Dau Giay-Lien Khuong Highway	ถนน 4 ช่องจราจร ระยะทาง 200 กิโลเมตร	3,520	PPP
2. ทางรถไฟและระบบโครงข่ายรถไฟฟ้า			
Bien Hoa-Vung Tau Railway	ระยะทาง 120 กิโลเมตร	5,000	BOT
Hanoi-Ho Chi Minh City Railway	ยกระดับและเพิ่มสถานี ระหว่างเส้นทาง	2,300	BOT, ODA
Railway connecting Hai Phong Port	ระยะทาง 57 กิโลเมตร	1,600	PPP, BOT
Ho Chi Minh City Monorail Metro	ระยะทาง 27 กิโลเมตร	715	BOT, BT, PPP
Ho Chi Minh City Metro Line (รถไฟใต้ดิน)	ระยะทาง 5.6 กิโลเมตร	1,250	BOT, BT, PPP
3. สนามบิน			
Quang Ninh International Airport	รองรับผู้โดยสาร 5 ล้านคน ต่อปี	244	PPP, BOT
Long Thanh International Airport	รองรับผู้โดยสาร 100 ล้านคน ต่อปี	5,620	PPP, BOT
Cam Ranh International Airport	รองรับผู้โดยสาร 1 ล้านคน ต่อปี	212	PPP, BOT
4. ท่าเรือ			
Van Phong Port (Stage 1)	รองรับตู้คอนเทนเนอร์ 17 ล้าน TEUs ต่อปี	500	FDI หรือ Joint Venture
Lien Chieu Port (Da Nang)	รองรับเรือขนาด 50,000- 80,000 DWT และรองรับสินค้า 2.5-3.5 ล้านตันต่อปี	65	PPP

หมายเหตุ : PPP หรือ Public-Private Partnership คือ โครงการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน
 BOT หรือ Build-Operate-Transfer คือ โครงการลงทุนที่ภาคเอกชนดำเนินการก่อสร้างและบริหารจัดการ จนเมื่อสิ้นสุดสัญญา
 จึงมีการโอนถ่ายทรัพย์สินให้ภาครัฐ
 BT หรือ Build-Transfer คือ โครงการลงทุนที่ภาคเอกชนดำเนินการก่อสร้าง และเมื่อแล้วเสร็จต้องโอนถ่ายทรัพย์สินให้ภาครัฐ
 ODA หรือ Official Development Assistance คือ โครงการความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการจากนานาชาติ
 ที่มา : Ministry of Planning and Investment (MPI) ของเวียดนาม

๕ **ภาคพลังงาน** รัฐบาลเวียดนามมีโครงการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันและโรงไฟฟ้าพลังน้ำหลายแห่งในประเทศตั้งแต่ปัจจุบันไปจนถึงปี 2563 เพื่อรองรับความต้องการใช้พลังงานภายในประเทศที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ โรงกลั่นน้ำมัน Nghi Son ซึ่งเป็นโรงกลั่นน้ำมันแห่งที่ 2 ของเวียดนาม ในจังหวัด Thanh Hoa ทางตอนเหนือของประเทศ และโรงกลั่นน้ำมัน Long Son ในจังหวัด Ba Ria-Vung Tau ทางภาคใต้ กำลังอยู่ระหว่างการก่อสร้าง คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2560 และ 2563 ตามลำดับ

๕ **ภาคการท่องเที่ยว** รัฐบาลเวียดนามต้องการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในโครงการก่อสร้างโรงแรมและรีสอร์ทระดับหรูเพิ่มขึ้นหลายแห่ง เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในเวียดนามอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทางการเวียดนามคาดว่าภายในปี 2563 กรุงเทพมหานครจะมีความต้องการห้องพักโรงแรมระดับ 3-5 ดาวเพิ่มขึ้นราว 13,000 ห้อง ขณะที่นครโฮจิมินห์จะมีความต้องการห้องพักดังกล่าวเพิ่มขึ้น 7,000 ห้อง

๕ **ภาคที่อยู่อาศัย** รัฐบาลเวียดนามอนุมัติโครงการพัฒนาและยกระดับเมืองไปจนถึงปี 2563 มูลค่า 9.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมุ่งเน้นพัฒนาแหล่งที่อยู่อาศัยของประชาชนที่มีรายได้ต่ำและบริเวณที่ระบบสาธารณูปโภคยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร

ธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง

“อ่าวฮาลอง”

แม้ว่าในปี 2558 ภาคการท่องเที่ยวในอาเซียนโดยรวมต้องเผชิญภาวะซบเซาจากผลกระทบของเศรษฐกิจจีนและรัสเซียซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าหลักชะลอตัว ส่งผลให้นักท่องเที่ยวจีนและรัสเซียชะลอการเดินทางออกนอกประเทศ แต่ภาคการท่องเที่ยวของเวียดนามยังคงคึกคักสะท้อนได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเยือนเวียดนามมีจำนวน 7.9 ล้านคน สูงกว่าเป้าหมายที่รัฐบาลเวียดนามตั้งไว้ที่ 7-7.5 ล้านคน นอกจากนี้ เป็นที่คาดว่าภาคท่องเที่ยวของเวียดนามยังมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่องในระยะข้างหน้า โดยได้อานิสงส์จากการที่รัฐบาลเวียดนามผ่อนคลายมาตรการด้านวีซ่าด้วยการยกเลิกวีซ่าเพิ่มอีก 5 ประเทศในยุโรป คือ เยอรมนี ฝรั่งเศส อิตาลี สหราชอาณาจักร และสเปน ซึ่งจะช่วยให้นักท่องเที่ยวจากยุโรปเดินทางเยือนเวียดนามมากขึ้นชดเชยการลดลงของนักท่องเที่ยวจีนและรัสเซีย รวมถึงการยกเลิกวีซ่าให้แก่ชาวเวียดนามโพ้นทะเล ทั้งนี้ ปัจจัยเกื้อหนุนสำคัญที่ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเวียดนามมีความโดดเด่นไม่แพ้ประเทศอื่นๆ ในอาเซียนมาจากนโยบายภาครัฐที่มุ่งส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างจริงจัง โดยตั้งเป้าดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มขึ้นเป็น 10-10.5 ล้านคนภายในปี 2563 ขณะที่เวียดนามมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าดึงดูดเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวระดับ World Class เช่น อ่าวฮาลอง (Ha Long Bay) ซึ่งได้รับการคัดเลือกให้เป็น 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ทางธรรมชาติแห่งใหม่ของโลก (The New Seven Natural Wonders of the World) นอกจากนี้ การวางยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ทำให้เวียดนามยังคงเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวยอดนิยมแห่งหนึ่งในอาเซียน รวมทั้งเป็นแหล่งลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องที่นักลงทุนต่างชาติไม่ควรมองข้าม

ทำไมธุรกิจท่องเที่ยวจึงนำลงทุนในเวียดนาม

✳️ นโยบายภาครัฐที่มุ่งส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในช่วงปลายปี 2554 การท่องเที่ยวแห่งชาติเวียดนาม (Vietnam National Administration of Tourism : VNAT) ได้ประกาศใช้คำขวัญและสัญลักษณ์การท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวของเวียดนาม ด้วยคำขวัญ “Vietnam – Timeless Charm” มีสัญลักษณ์ การท่องเที่ยวเป็นรูปดอกบัว 5 กลีบ นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรี Nguyen Tan Dung ซึ่งดำรงตำแหน่งในขณะนั้น ได้ผ่านความเห็นชอบยุทธศาสตร์การพัฒนา การท่องเที่ยว เวียดนามไปจนถึงปี 2563 และวิสัยทัศน์ถึงปี 2573 (Development Strategy for Vietnam Tourism until 2020, Vision 2030) ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกลายเป็น ภาคเศรษฐกิจหลักที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมต่อไป ทั้งนี้ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของ เวียดนามจะได้รับการพัฒนาในทุกๆ ด้านจนมีศักยภาพในระดับสูงทัดเทียมกับนานาประเทศ โดยมีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัยรองรับ รวมทั้งมีผลิตภัณฑ์และบริการด้านการท่องเที่ยว ที่หลากหลาย มีคุณภาพ และมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมในระดับที่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค และในเวทีระดับโลกได้ สำหรับในปี 2559 รัฐบาลเวียดนามกำหนดให้เป็น ปีการท่องเที่ยวแห่งชาติของเวียดนาม (National Tourism Year 2016) โดยเน้น การท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศภายใต้สโลแกน “Exploring the Southern Land”

✳️ ความต้องการห้องพักระดับบนในเวียดนามยังมีอยู่มาก แม้ว่าในช่วงที่ผ่านมา จำนวนที่พักในเวียดนามประเภทโรงแรมและรีสอร์ทเพิ่มขึ้นมาก แต่ยังไม่เพียงพอต่อความ ต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ในปี 2558 เวียดนามมีห้องพักรวม 355,000 ห้อง เพิ่มขึ้นราว 3,000 ห้องจากปี 2557 ขณะที่อัตรา การเข้าพัก (Occupancy Rate) ของโรงแรมระดับ 3-5 ดาวเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ร้อยละ 60 เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัจจุบันโรงแรมระดับ 3-5 ดาวในเวียดนามยังมีจำนวนไม่มากนัก ขณะที่รัฐบาลเวียดนามมีแนวโน้มที่จะปรับเปลี่ยนเป้าหมายมาดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มี การใช้จ่ายสูง จึงนับเป็นโอกาสของนักลงทุนไทยที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญใน ธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ทระดับบนที่จะขยายธุรกิจดังกล่าวในเวียดนาม เพื่อรองรับ ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายสูงที่จะเดินทางเข้ามาในเวียดนามมากขึ้น

✳️ รัฐบาลเวียดนามมุ่งส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างจริงจัง ภายใต้ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวของจังหวัด Kien Giang ระยะ 10 ปี (ปี 2554-2563) รัฐบาลเวียดนามมีนโยบายพัฒนาเกาะ Phu Quoc ให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ (Eco-tourism) ของประเทศ โดยตั้งเป้าให้เกาะ Phu Quoc ดึงดูดนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้นจากราว 1-1.2 ล้านคนในปี 2558 เป็น 2-3 ล้านคนภายในปี 2563 ทั้งนี้ ปัจจุบัน เกาะ Phu Quoc เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวเชิงสำรวจ เชิงนิเวศ และเชิงวัฒนธรรม ยอดนิยมแห่งหนึ่งของเวียดนาม จนได้รับการขนานนามว่าเป็น “Tourism Paradise” ทางภาคใต้ของประเทศ ส่งผลให้การลงทุนในเกาะ Phu Quoc ยังเปิดกว้างอยู่มาก อีกทั้ง รัฐบาลเวียดนามมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง ในเกาะ Phu Quoc

“เกาะ Phu Quoc”

โอกาสการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องในเวียดนาม

ภายใต้การดำเนินยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเวียดนามไปจนถึงปี 2563 และวิสัยทัศน์ถึงปี 2573 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเวียดนามจะได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพทัดเทียมกับนานาประเทศ ซึ่งนักลงทุนไทยที่มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ประโยชน์จากการดำเนินยุทธศาสตร์ดังกล่าวได้ รวมถึงใช้ประโยชน์จากการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ซึ่งจะช่วยให้การเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานมีฝีมือมีความเป็นเสรียิ่งขึ้น อันจะเอื้อต่อการค้าการลงทุนระหว่างไทยและเวียดนาม ซึ่งรวมถึงในสาขาธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นโรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหาร สนามกอล์ฟ และสปา ซึ่งจะเป็นโอกาสต่อเนื่องสำหรับการส่งออกสินค้าไทยหลายรายการ อาทิ ของที่ระลึก ของใช้ในห้องพักโรงแรม และอุปกรณ์ตกแต่งโรงแรม ประกอบกับในช่วงที่ผ่านมาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเวียดนามขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้ธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องต่างๆ ขยายตัวตามไม่ทัน จึงนับเป็นโอกาสสำหรับนักลงทุนที่มีความพร้อมที่จะเข้าไปดำเนินธุรกิจดังกล่าว

พื้นที่ที่มีศักยภาพในการลงทุน

ในช่วงที่ผ่านมาพื้นที่ที่มีศักยภาพในการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่บริเวณเมืองท่องเที่ยวหลักของเวียดนาม อาทิ กรุงเทพมหานคร โฮจิมินห์ จังหวัด Da Nang เมือง Nha Trang ในจังหวัด Khanh Hoa เมือง Hoi An ในจังหวัด Quang Nam เป็นต้น แต่ปัจจุบันการลงทุนในธุรกิจดังกล่าวเริ่มขยายวงกว้างออกไปยังจังหวัดท่องเที่ยวอื่นๆ มากขึ้น อาทิ

 จังหวัด Ba Ria-Vung Tau ปัจจุบันนักท่องเที่ยวให้ความสนใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัด Ba Ria-Vung Tau เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง หลังจากโครงการ Ho Tram Strip Resort Complex ซึ่งเป็นโครงการรีสอร์ท กอล์ฟ สนามกอล์ฟ และสถานบันเทิงแบบครบวงจร ติดชายหาด มูลค่าการลงทุนราว 4.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และเป็นหนึ่งในโครงการลงทุนขนาดใหญ่ที่สุดทางภาคใต้ของเวียดนาม เปิดให้บริการเต็มรูปแบบในปี 2558 นอกจากนี้ยังมีโครงการด้านการท่องเที่ยว อาทิ โรงแรมและบ้านพักตากอากาศ ที่เตรียมได้รับการอนุมัติการลงทุนในจังหวัด Ba Ria-Vung Tau อีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งนอกจากจะเป็นโอกาสสำหรับธุรกิจรับเหมาก่อสร้างแล้ว ยังเป็นช่องทางสำหรับธุรกิจบริหารจัดการโรงแรมอีกด้วย

 จังหวัด Binh Thuan เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงในเรื่องของทิวทัศน์และหาดทรายที่สวยงาม มีจุดดึงดูดสำคัญ คือ เมือง Phan Thiet ซึ่งในอดีตยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักมากนัก แต่ปัจจุบันเมือง Phan Thiet ได้กลายเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของเวียดนาม และยังเป็นสถานที่พักผ่อนยอดนิยมในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ จนได้รับการขนานนามว่าเป็น “The Resort Capital”

อุทยานแห่งชาติ
Phong Nha-Ke Bang

จังหวัด Quang Binh มีแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นจำนวนมาก หนึ่งในนั้น คือ อุทยานแห่งชาติ Phong Nha-Ke Bang ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกเชิงธรรมชาติจาก UNESCO เมื่อปี 2546 นอกจากนี้ จังหวัด Quang Binh ยังมีแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ที่น่าสนใจ อาทิ Son Doong Cave ซึ่งเป็นถ้ำที่มีขนาดใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก และ Dong Hoi Citadel ซึ่งเป็นป้อมปราการเก่าแก่ที่มีอายุมากกว่า 200 ปี อีกทั้งยังมีชายหาดหลายแห่ง อาทิ Da Nhay, Ly Hoa และ Nhat Le ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นชายหาดที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของเวียดนาม เนื่องจากมีเม็ดทรายสีขาวและมีต้นปาล์มเรียงรายขนานชายหาด ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามเตรียมผลักดันให้จังหวัด Quang Binh ก้าวขึ้นเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาคภายในปี 2563 เนื่องจากเล็งเห็นถึงศักยภาพของจังหวัดดังกล่าวในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ และนักท่องเที่ยวท้องถิ่นในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา จนมีชื่อเสียงและได้รับการกล่าวขานถึงในระดับโลก สะท้อนได้จากในปี 2557 หนังสือพิมพ์ New York Times ยกให้จังหวัด Quang Binh เป็นหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวที่น่าดึงดูดที่สุดในเอเชีย

นอกจากทั้งสองจังหวัดข้างต้นแล้ว ยังมีเมืองท่องเที่ยวอื่นๆ ที่เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้น อาทิ จังหวัด Bac Kan จังหวัด Cao Bang รวมทั้งเมือง Sa Pa ในจังหวัด Lao Cai ทางภาคเหนือ และจังหวัด Ca Mau ทางภาคใต้ เป็นต้น ทั้งนี้ กระแสความนิยมการท่องเที่ยวในเมืองท่องเที่ยวอื่นๆ นอกเหนือจากเมืองท่องเที่ยวหลักเริ่มเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ จึงนับเป็นโอกาสของนักลงทุนไทยที่จะขยายการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องในเมืองเหล่านั้น อีกทั้งยังช่วยลดภาระด้านต้นทุนจากค่าเช่าที่ดินในเมืองดังกล่าวที่ถูกว่าค่าเช่าที่ดินในเมืองท่องเที่ยวหลักอย่างกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์

ธุรกิจแปรรูปผลไม้

เวียดนามเป็นประเทศที่มีศักยภาพสูงด้านเกษตรกรรม ด้วยสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เอื้อต่อการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจหลายประเภท ประกอบกับรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนภาคเกษตรกรรมอย่างจริงจัง และมีการปฏิรูปภาคเกษตรกรรมอย่างต่อเนื่อง จนทำให้เวียดนามสามารถก้าวขึ้นเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกผลผลิตทางการเกษตรรายใหญ่ของโลก ได้หลายรายการ อาทิ ข้าว กาแฟ พริกไทย และปลาน้ำจืด ทั้งนี้ ผลผลิตทางการเกษตรของเวียดนามส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับไทย ทำให้เวียดนามและไทยเป็นทั้งคู่ค้าและคู่แข่งในตลาดโลก แต่ทั้งสองประเทศมีการขยายความร่วมมือด้านการค้าและการลงทุนอย่างต่อเนื่อง จึงนับเป็นโอกาสของนักลงทุนไทยที่จะเข้าไปลงทุนในอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปในเวียดนาม โดยอาศัยปัจจัยเกื้อหนุนสำคัญ อาทิ อัตราค่าจ้างแรงงานที่ค่อนข้างต่ำ และสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (GSP) ที่เวียดนามได้รับจากประเทศคู่ค้าสำคัญอย่าง EU รวมถึงความตกลง TPP ที่สหรัฐฯ เป็นแกนนำ ขณะที่นักลงทุนไทยมีความสามารถด้านการแปรรูปสินค้าเกษตรเป็นอย่างดี และมีเทคโนโลยีการผลิตขั้นสูง รวมถึงมีการจัดการด้านการตลาดอย่างมีประสิทธิภาพ

ทำไมธุรกิจแปรรูปผลไม้จึงน่าลงทุนในเวียดนาม

✳️ ภาคเกษตรกรรมของเวียดนามได้รับการพัฒนาจนมีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นลำดับ ซึ่งเป็นผลจากการที่รัฐบาลเวียดนามสนับสนุนให้มีการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรของประเทศ รวมทั้งเร่งยกระดับคุณภาพการผลิตให้ทัดเทียมกับนานาประเทศ สะท้อนได้จากมูลค่าส่งออกสินค้าเกษตรของเวียดนามที่ขยายตัวแบบก้าวกระโดดในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา จาก 5.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2547 เป็น 25.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2557 และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 40 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2563

✳️ มูลค่าส่งออกผลไม้ของเวียดนามเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง ปัจจุบันเวียดนามส่งออกผลไม้ไป 40 ประเทศทั่วโลก ปริมาณมากกว่า 1.6 ล้านตันต่อปี โดยมูลค่าส่งออกผลไม้ของเวียดนามขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 26.5 ในช่วงปี 2554-2558 เพิ่มขึ้นจาก 439 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2552 เป็น 1.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2556 และ 2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2558 ทั้งนี้ ผลไม้ที่เวียดนามส่งออกส่วนใหญ่ คือ แก้วมังกร รองลงมา ได้แก่ แดงโม ลำไย และลิ้นจี่

✳️ เวียดนามก้าวขึ้นเป็นผู้ส่งออกสินค้าเกษตรรายใหญ่ของโลกหลายรายการ เวียดนามเป็นประเทศที่มีศักยภาพด้านการส่งออกสินค้าเกษตร จนสามารถก้าวสู่ทำเนียบประเทศผู้ส่งออกสินค้าเกษตรชั้นนำของโลก ซึ่งในปี 2558 เวียดนามยังเป็นประเทศผู้ส่งออกพริกไทยและเม็ดมะม่วงหิมพานต์รายใหญ่อันดับ 1 ของโลก ขณะเดียวกัน เวียดนามยังรักษาตำแหน่งประเทศผู้ส่งออกกาแฟรายใหญ่อันดับ 2 ของโลก รองจากบราซิลไว้ได้ แต่หากนับเฉพาะการส่งออกกาแฟพันธุ์ Robusta เวียดนามยังเป็นประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่อันดับ 1 ของโลก ในส่วนของการส่งออกข้าว เวียดนามยังเป็นประเทศผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่อันดับ 3 ของโลก รองจากอินเดียและไทย

✳️ ความต้องการสินค้าอาหารแปรรูปในเวียดนามเพิ่มสูงขึ้น เวียดนามเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพด้วยจำนวนประชากรกว่า 90 ล้านคน ขณะที่ความต้องการสินค้าอาหารแปรรูปเพิ่มสูงขึ้นตามพฤติกรรมและรสนิยมการบริโภคของชาวเวียดนามที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งปัจจุบันชาวเวียดนามมีวิถีชีวิตแบบเมืองมากขึ้นและเต็มไปด้วยความเร่งรีบ อีกทั้งประชากรส่วนใหญ่อายุน้อยและมักให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของอาหาร ซึ่งมีส่วนช่วยกระตุ้นให้มีการใช้วัตถุดิบอาหารแปรรูปในการประกอบอาหารมากขึ้น ทั้งนี้ นักวิเคราะห์ประมาณการว่าอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปประเภทผลิตภัณฑ์อาหารกระป๋องมีแนวโน้มขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปีในช่วงปี 2554-2558 ขณะที่อุตสาหกรรมอาหารแปรรูปประเภทพร้อมรับประทาน (Ready-to-eat) มีแนวโน้มขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 9 ต่อปีในช่วงเดียวกัน

✳️ เวียดนามมีแนวโน้มพัฒนาเป็นศูนย์กลางการลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปในอนาคต เห็นได้จากการที่บริษัทต่างชาติขนาดใหญ่หลายแห่ง โดยเฉพาะบริษัทผลิตอาหารแปรรูปจากญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ อาทิ บริษัท Acecook บริษัท Lotte บริษัท Kyoei Food บริษัท Meiji บริษัท Nittofuji และ บริษัท Nissui เข้ามาลงทุนในเวียดนาม ทั้งนี้ การลงทุนในอุตสาหกรรมดังกล่าวส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในกรุงฮานอย

ปัจจัยสนับสนุนการลงทุนในธุรกิจแปรรูปผลไม้ในเวียดนาม

✎ โรงงานแปรรูปผลไม้ในเวียดนามยังมีไม่มาก ปัจจุบันเวียดนามมีโรงงานแปรรูปผลไม้ราว 50-60 แห่ง มีกำลังการผลิตราว 3 แสนตันต่อปี โรงงานส่วนใหญ่อยู่ระหว่างการพัฒนากระบวนการผลิต อีกทั้งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ยังขาดความหลากหลาย ส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ประเภทผลไม้กระป๋องและผลไม้อบแห้ง ทั้งนี้ บริษัทที่ครองส่วนแบ่งตลาดสูงที่สุดในธุรกิจแปรรูปผลไม้ในเวียดนาม คือ บริษัท Vinamit ซึ่งเป็นบริษัทผลิตผลไม้อบแห้งรายใหญ่ของเวียดนาม

✎ ผลผลิตผลไม้ในเวียดนามขาดระบบจัดการคุณภาพ ทำให้ราคาจำหน่ายผลไม้สดอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ขณะที่การส่งเข้าโรงงานแปรรูป ซึ่งเป็นแหล่งรองรับผลไม้ที่มีคุณภาพไม่ดี กลับมีจำกัด นอกจากนี้ ความต้องการผลไม้แปรรูปทั้งในประเทศและส่งออกขยายตัวต่อเนื่อง สังเกตได้จากการส่งออกผลไม้อบแห้งของไทยไปเวียดนามที่ขยายตัวเฉลี่ยราวร้อยละ 130 ในปี 2549-2558 สะท้อนถึงโอกาสการทำธุรกิจผลไม้แปรรูปในเวียดนามยังเปิดกว้าง

✎ การขนส่งผลไม้สดจากไทยไปเวียดนามมีความสะดวกมากขึ้น นอกจากเส้นทางขนส่งทางอากาศและเส้นทางขนส่งทางน้ำ การขนส่งผลไม้สดจากไทยไปเวียดนามสามารถใช้เส้นทาง R12 [กรุงเทพฯ-นครพนม-ท่าแขก (สปป.ลาว)-Na Phao (เวียดนาม)-Cha Lo-Vinh-ฮานอย] ซึ่งเป็นเส้นทางขนส่งทางบกที่ได้รับความนิยมมากขึ้นเป็นลำดับ เนื่องจากมีระยะทางสั้นกว่าและมีต้นทุนค่าขนส่งถูกกว่าเส้นทางขนส่งทางบกอื่นๆ ทั้งนี้ เส้นทาง R12 มีระยะทาง 1,383 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางจากกรุงเทพฯ ถึงกรุงฮานอยราว 30 ชั่วโมง

✎ เวียดนามมีโอกาสเป็นศูนย์กลางการกระจายและแปรรูปผลไม้ของอาเซียน ปัจจุบันเวียดนามเป็นตลาดเป้าหมายที่ได้รับการส่งเสริมให้เป็นแหล่งกระจายสินค้าเกษตรของไทย โดยเฉพาะผลไม้ไปยังจีน และเวียดนามยังมีศักยภาพที่จะก้าวขึ้นเป็นแหล่งแปรรูปผลไม้เพื่อส่งออก นอกจากนี้ ธุรกิจโลจิสติกส์แบบควบคุมอุณหภูมิ ทั้งคลังสินค้าห้องเย็นและการขนส่งด้วยระบบความเย็นยังเป็นธุรกิจที่มีแนวโน้มขยายตัวสูงมาก แม้ว่าผู้ให้บริการในปัจจุบันยังมีน้อยราย แต่หลังจากรัฐบาลเวียดนามเปิดรับการลงทุนจากต่างประเทศในธุรกิจโลจิสติกส์มากขึ้น ทำให้นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนในธุรกิจดังกล่าวได้ร้อยละ 100 จึงเป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปขยายการลงทุนเพื่อสนับสนุนธุรกิจกระจายสินค้าในเวียดนาม

อุตสาหกรรมอื่นๆ ที่มีศักยภาพในเวียดนาม

จากการที่เวียดนามเป็นประเทศเศรษฐกิจใหม่ที่ยังมีวัตถุดิบและแรงงานเหลือเพื่อประกอบกับพื้นฐานของการเป็นประเทศกำลังพัฒนา ทำให้เวียดนามยังขาดแคลนความรู้ ความชำนาญในหลายอุตสาหกรรม จึงเป็นโอกาสที่นักลงทุนไทยจะใช้ความรู้และประสบการณ์เพื่อลดข้อจำกัดของเวียดนามในการผลิตสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันก็ได้ประโยชน์จากตลาดภายในประเทศที่มีขนาดใหญ่ และสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในการส่งออกจาก GSP ของ EU รวมถึงข้อตกลงทางการค้า โดยเฉพาะความตกลง TPP โดยอุตสาหกรรม/ธุรกิจที่น่าจับตามอง ได้แก่

“โรงกลั่นน้ำมัน Dung Quat”

- **ธุรกิจพลังงาน** เวียดนามมีทรัพยากรพลังงานจำนวนมาก โดยเฉพาะน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติ อีกทั้งยังเริ่มมีโรงกลั่นน้ำมันในประเทศ โดยโรงกลั่นน้ำมันแห่งแรกของเวียดนามตั้งอยู่ที่เมือง Dung Quat ในจังหวัด Quang Ngai ทางตอนกลางของประเทศ ซึ่งเปิดดำเนินการแล้วในปี 2552 ขณะที่โรงกลั่นน้ำมันแห่งที่ 2 ตั้งอยู่ที่เมือง Nghi Son ในจังหวัด Thanh Hoa ทางตอนเหนือของประเทศ เริ่มดำเนินการก่อสร้างไปแล้วเมื่อเดือน พฤษภาคม 2556 และจะสามารถดำเนินการผลิตน้ำมันได้ในปี 2560 นอกจากนี้ เวียดนามยังมีโครงการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันแห่งที่ 3 ตั้งอยู่บนเกาะ Lang Son ในจังหวัด Ba Ria-Vung Tau ทางตอนใต้ของประเทศ และโรงกลั่นน้ำมันแห่งที่ 4 ในจังหวัด Phu Yen ทางภาคกลางตอนล่างของประเทศ ทั้งนี้ โครงการลงทุนต่างๆ ดังกล่าวคาดว่าจะเอื้อต่อการลงทุนในอุตสาหกรรมต่อเนื่องโดยเฉพาะอุตสาหกรรมปิโตรเคมี ซึ่งถือเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำที่จะต่อยอดไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมอื่นๆ ตามมาอย่างมากมาย นอกจากนี้ เวียดนามยังมีนโยบายด้านพลังงานที่น่าสนใจ ซึ่งจะช่วยให้เอกชนให้อุตสาหกรรมด้านพลังงานของเวียดนามพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว และนับเป็นจังหวัดเหมาะสำหรับการลงทุนในธุรกิจพลังงาน

- **อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม** เวียดนามเป็นประเทศผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรายใหญ่ที่สุดของอาเซียน และรายใหญ่อันดับ 4 ของโลก ซึ่งในช่วงที่ผ่านมา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของเวียดนามขยายตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามให้การสนับสนุนในฐานะอุตสาหกรรมส่งออกสำคัญของประเทศ (สินค้าส่งออกอันดับ 2 ของเวียดนาม รองจากสินค้าไฮเทค) และมีปัจจัยที่ดึงดูดจากค่าจ้างแรงงานที่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ รวมถึงสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจาก GSP ของ EU ที่เวียดนามได้รับอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจน FTA EU-Vietnam และความตกลง TPP ที่คาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในเร็วๆ นี้ ล้วนทำให้เครื่องนุ่งห่มที่ผลิตในเวียดนามได้เปรียบด้านภาษีเมื่อเทียบกับเครื่องนุ่งห่มที่ผลิตจากอีกหลายประเทศ รวมถึงไทย เมื่อส่งออกไปตลาด EU และสหรัฐฯ เวียดนามจึงมีศักยภาพในการเป็นฐานการผลิตเพื่อส่งออกไปยังประเทศเหล่านั้น เนื่องจากได้รับสิทธิประโยชน์ในการส่งออกจากเวียดนามซึ่งเป็นประเทศต้นทาง

- **อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง** ในปี 2558 มูลค่าส่งออกรองเท้าและเครื่องหนังของเวียดนามแตกระดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ที่ 12 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 16.2 จากปีก่อน ส่งผลให้เวียดนามเป็นผู้ส่งออกรองเท้าและเครื่องหนังรายใหญ่อันดับ 1 ใน 5 ของโลก โดยการส่งออกรองเท้าของเวียดนามได้อานิสงส์จาก GDP ในการส่งออกไป EU ซึ่งเวียดนามเสียภาษีนำเข้าในอัตราร้อยละ 3-4 จากอัตราปกติที่ร้อยละ 13-14 อย่างไรก็ตาม โรงงานส่วนใหญ่รับจ้างผลิตให้กับบริษัทต่างชาติ และยังขาดการพัฒนาด้านการออกแบบ เทคโนโลยีการผลิต และการสร้างตราสินค้า การที่อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนังต้องพึ่งพาแรงงานจำนวนมาก อีกทั้งรัฐบาลเวียดนามสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้อย่างจริงจัง ทำให้นักลงทุนต่างชาติเล็งเห็นถึงศักยภาพและโอกาสในการเข้ามาลงทุนตั้งโรงงานผลิตและส่งออกรองเท้าและเครื่องหนังในเวียดนาม สำหรับในกรณีของประเทศไทย การที่ค่าจ้างแรงงานของไทยปรับสูงขึ้น ขณะที่ผู้ประกอบการไทยมีความชำนาญในการผลิต จึงนับเป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปลงทุนในเวียดนามเพื่อรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันไว้

- **อุตสาหกรรมสัตว์น้ำแปรรูป** ในช่วงที่ผ่านมาอุตสาหกรรมสัตว์น้ำแปรรูปของเวียดนามพัฒนาขึ้นเป็นลำดับและขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จนสามารถก้าวขึ้นเป็นภาคการผลิตที่มีส่วนในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมของเวียดนาม โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากความต้องการอาหารทะเลที่เพิ่มขึ้นจากทั่วทุกมุมโลก ขณะที่เวียดนามมีความพร้อมด้านทรัพยากรสัตว์น้ำที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ สะท้อนให้เห็นได้จากการครองตำแหน่ง 1 ใน 5 ประเทศผู้ผลิตและส่งออกอาหารทะเลรายใหญ่ของโลก จากการที่เวียดนามมีชายฝั่งทะเลทอดยาวตั้งแต่ภาคเหนือจรดภาคใต้ความยาว 3,260 กิโลเมตร นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังมีนโยบายมุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมประมง รวมถึงอุตสาหกรรมสัตว์น้ำแปรรูปอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการกำหนดแผนแม่บทสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมประมงจนถึงปี 2563 และวิสัยทัศน์สู่ปี 2573 ครอบคลุมการพัฒนาทุกด้าน ทั้งเทคโนโลยีการผลิต การตลาด และการยกระดับคุณภาพสินค้า ประกอบกับความพร้อมด้านแรงงานจำนวนมากและอัตราค่าจ้างแรงงานที่อยู่ในระดับต่ำ ตลอดจนการลงนาม FTA กับประเทศและกลุ่มประเทศต่างๆ ส่งผลให้อุตสาหกรรมสัตว์น้ำแปรรูปในเวียดนามเติบโตอย่างรวดเร็วและเป็นที่น่าสนใจของนักลงทุนต่างชาติรวมถึงนักลงทุนไทย

- **อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์** การเข้าสู่ยุคดิจิทัลและกระแสเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมมากขึ้นกำลังเป็นพลังขับเคลื่อนอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของเวียดนาม ซึ่งในปัจจุบันมีหลายบริษัทเข้ามาตั้งฐานการผลิตสมาร์ทโฟนในเวียดนาม โดยเฉพาะจากเกาหลีใต้ ตลอดจนบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อรองรับตลาดที่ขยายตัว ทั้งตลาดในเวียดนามที่ปัจจุบันเติบโตในอัตราสูงที่สุดในภูมิภาคจากกลุ่มผู้ใช้สมาร์ทโฟนที่มีอยู่ราวร้อยละ 20 ของประชากรทั้งประเทศ และในตลาดโลกในตำแหน่งผู้ส่งออกสมาร์ทโฟนและส่วนประกอบรายใหญ่อันดับต้นๆ ของโลก ปัจจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นศักยภาพของเวียดนามในการเป็นฐานผลิตสมาร์ทโฟนชั้นนำของโลก และเป็นโอกาสที่น่าสนใจของผู้ประกอบการไทยที่ต้องการเข้าสู่ห่วงโซ่การผลิตสมาร์ทโฟนตลอดจนชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ของเวียดนาม

- **อุตสาหกรรมยานยนต์** อุตสาหกรรมยานยนต์ของเวียดนามนับว่ามีศักยภาพสูง และพร้อมที่จะเติบโตต่อไปในอนาคต โดยมีปัจจัยเกื้อหนุนจากเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็ว ประกอบกับรัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญอย่างจริงจังในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมยานยนต์ พร้อมทั้งดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศด้วยการเสนอสิทธิประโยชน์ต่างๆ จำนวนมาก ประกอบกับปัจจุบันความต้องการรถยนต์ในเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามระดับการพัฒนาประเทศ เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมรถจักรยานยนต์ สะท้อนได้จากยอดขายรถยนต์ในเวียดนามปี 2558 อยู่ที่ 2.5 แสนคัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 จากปีก่อน ส่งผลให้เวียดนามเป็นตลาดรถยนต์ที่เติบโตรวดเร็วที่สุดในภูมิภาค ขณะที่รัฐบาลเวียดนามคาดการณ์ว่าหากยอดขายรถยนต์ในเวียดนามแตะระดับ 7 แสนคัน อาจทำให้ผู้ประกอบการญี่ปุ่นย้ายไลน์การผลิตจากประเทศอื่นมายังเวียดนามแทน ส่งผลให้อุตสาหกรรมยานยนต์เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่นักลงทุนไทยไม่ควรมองข้าม

Part IV : Essential Information and Business Tips

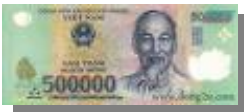
Content : Part IV

รู้จักระบบการเงินการธนาคารของเวียดนาม	103
การขอวีซ่าเดินทางไปเวียดนาม	107
ข้อควรรู้เกี่ยวกับการเดินทางไปเวียดนาม	108
วันหยุดทำการในเวียดนาม	109
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการค้าการลงทุนในเวียดนาม	110

รู้จักระบบการเงินการธนาคารของเวียดนาม

“เงินต้องของเวียดนาม”

“ธนบัตรใบละ 500,000 ต้อง
ซึ่งเป็นธนบัตรที่มีมูลค่ามากที่สุดใน
เวียดนาม”

➤ สกุลเงิน

เวียดนามใช้เงินสกุลดอง (Dong) โดยอัตราแลกเปลี่ยนอย่างเป็นทางการ ณ วันที่ 31 พฤษภาคม 2559 อยู่ที่ 21,939 ดองต่อดอลลาร์สหรัฐ

➤ อัตราแลกเปลี่ยน

เวียดนามใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบ Crawling Peg โดยธนาคารกลางเวียดนาม (State Bank of Vietnam : SBV) จะประกาศอัตราแลกเปลี่ยนรายวัน ซึ่งมีการกำหนดช่วงความเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยน (Trading Band) ไม่เกิน $\pm$ ร้อยละ 3 ของอัตราแลกเปลี่ยนที่ธนาคารกลางประกาศในแต่ละวัน (เฉพาะการซื้อขายเงินต้องต่อเงินดอลลาร์สหรัฐเท่านั้น)

➤ การควบคุมการไหลเข้าออกของเงินตราต่างประเทศ

เวียดนามได้ออกมาตรการควบคุมเงินตราต่างประเทศที่นำเข้ามาในประเทศหรือนำออกนอกประเทศ โดยกำหนดให้บุคคลที่นำเงินตราต่างประเทศมูลค่าเกินกว่า 5,000 ดอลลาร์สหรัฐเข้ามาในเวียดนาม ต้องรายงานให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรทราบ ขณะเดียวกันกำหนดให้บุคคลที่นำเงินตราต่างประเทศมูลค่าเกินกว่า 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ ออกนอกประเทศ ต้องได้รับอนุญาตจากทางการเวียดนามก่อน เพื่อป้องกันปัญหาการฟอกเงิน

สำหรับการส่งเงินทุนและผลกำไรกลับไปยังประเทศผู้ลงทุน สามารถทำได้อย่างเสรี

➤ **อัตราดอกเบี้ยของเวียดนาม**

อัตราดอกเบี้ยประเภทต่าง ๆ ของเวียดนาม (ณ วันที่ 31 พฤษภาคม 2559) มีดังนี้

- อัตราดอกเบี้ยอ้างอิง (Refinancing Rate) อยู่ที่ร้อยละ 6.5
- อัตราดอกเบี้ยมาตรฐาน (Discount Rate) อยู่ที่ร้อยละ 4.5

จากการที่ธนาคารกลางเวียดนามกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ในเวียดนามสามารถปรับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ได้ไม่เกิน 1.5 เท่าของอัตราดอกเบี้ยอ้างอิง ส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์ในเวียดนามสามารถปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยเงินฝากและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ได้สูงสุดถึงร้อยละ 13.5 ต่อปี

อัตราดอกเบี้ยของเวียดนาม ณ เดือนพฤษภาคม 2559

	สกุลดอลลาร์สหรัฐ	สกุลท้องถิ่น
อัตราดอกเบี้ยเงินฝาก	0%	สูงสุดไม่เกิน 7.2%
อัตราดอกเบี้ยเงินกู้	2.8-6.2%	9-11%

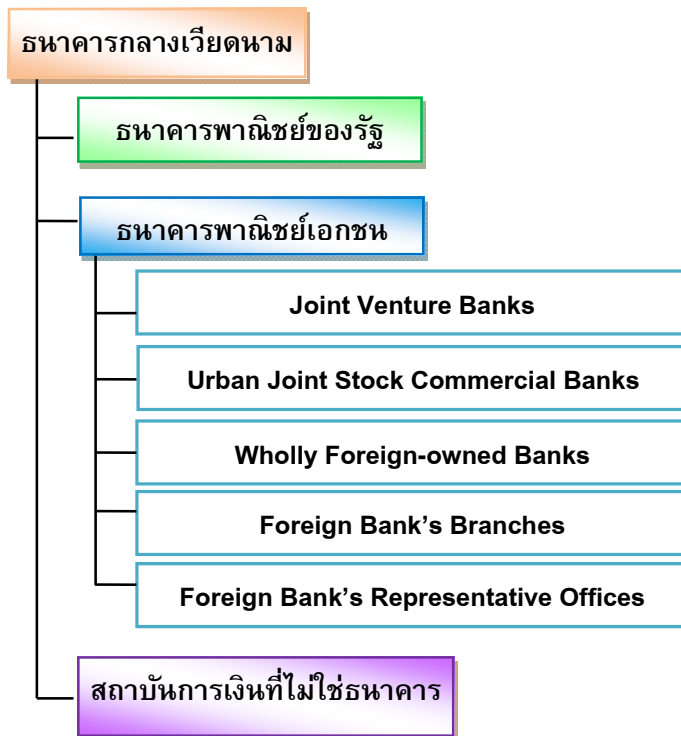
ที่มา : State Bank of Vietnam

➤ **โครงสร้างสถาบันการเงินในเวียดนาม**

ระบบสถาบันการเงินในเวียดนาม ประกอบด้วย

“ธนาคารกลางเวียดนาม”

รายละเอียดที่น่าสนใจ (ข้อมูล ณ เดือนพฤษภาคม 2559) มีดังนี้

1. ธนาคารกลาง (State Bank of Vietnam : SBV)

2. ธนาคารพาณิชย์ของรัฐ (State-owned Commercial Banks : SOCBs)

จำนวน 5 ธนาคาร คือ

- 2.1 Bank for Investment and Development of Vietnam (BIDV)
- 2.2 Housing Bank of Mekong Delta
- 2.3 Joint Stock Commercial Bank for Foreign Trade of Vietnam (Vietcombank)
- 2.4 Vietnam Bank for Agriculture and Rural Development (Agribank)
- 2.5 Vietnam Bank for Industry and Trade (Vietinbank)

3. ธนาคารพาณิชย์เอกชน (Private Commercial Banks) จำนวน 144 ธนาคาร
แบ่งเป็น

3.1 Joint Venture Banks จำนวน 4 ธนาคาร ได้แก่

- Indovina Bank
- VID Public Bank
- Vietnam-Russia Joint Venture Bank
- Shinhavina Bank

3.2 Urban Joint Stock Commercial Banks จำนวน 35 ธนาคาร ที่สำคัญ อาทิ

- Asia Commercial Joint Stock Bank (ACB)
- Housing Development Commercial Joint Stock Bank (HD Bank)
- Maritime Commercial Joint Stock Bank
- Saigon Commercial Joint Stock Bank (SCB)
- Southeast Asia Commercial Joint Stock Bank (SeAbank)
- Vietnam Export-Import Commercial Joint Stock Bank (Eximbank)
- Vietnam International Commercial Joint Stock Bank (VIB)
- Vietnam Technological and Commercial Joint Stock Bank (Techcombank)
- Western Rural Commercial Joint Stock Bank

3.3 Wholly Foreign-owned Banks จำนวน 5 ธนาคาร ได้แก่

- ANZ Bank
- Hong Leong Bank
- HSBC Bank
- Shinhan Bank
- Standard Chartered Bank

3.4 *Foreign Banks' Branches* จำนวน 50 ธนาคาร ที่สำคัญ อาทิ

- ANZ Bank
- **Bangkok Bank** (เป็นธนาคารพาณิชย์ไทยแห่งแรกที่เข้าไปเปิดสาขาในเวียดนาม มีสาขาอยู่ที่นครโฮจิมินห์ และสาขาย่อยอยู่ที่กรุงฮานอย)
- Bank of China
- Bank of Tokyo Mitsubishi UFJ
- BNP Paribas
- Citibank
- JP Morgan Chase Bank
- **Siam Commercial Bank** (เป็นธนาคารพาณิชย์ไทยแห่งที่สองที่เข้าไปเปิดสาขาในเวียดนาม มีสาขาอยู่ที่นครโฮจิมินห์)
- United Overseas Bank

3.5 *Foreign Banks' Representative Offices* จำนวน 50 ธนาคาร ที่สำคัญ อาทิ

- Bank of India
- Commonwealth Bank of Australia
- Deutsche Bank
- Fortis Bank
- JP Morgan Chase Bank
- Kasikom Bank (เปิดสำนักงานตัวแทน 2 แห่งในกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์)
- Korea Exchange Bank
- Union Bank of Taiwan
- Wells Fargo Bank

4. สถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคาร (Non-Financial Institutions) แบ่งเป็น

4.1 Co-operative Credit Institutions ราว 1,000 แห่ง อาทิ Co-operative Banks, People's Credit Funds, Credit Co-operatives

4.2 Finance Companies จำนวน 18 แห่ง ซึ่งอนุญาตให้ชาวต่างชาติถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 30 ของทุนจดทะเบียนทั้งหมด และสามารถดำเนินธุรกรรมทางการเงินได้ เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไปในเวียดนาม ยกเว้นการรับเงินฝากประเภทเพื่อเรียกและการชำระค่าสินค้าและบริการ

4.3 Finance Leasing Companies จำนวน 12 แห่ง สามารถดำเนินธุรกรรมทางการเงินได้เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไปในเวียดนาม ยกเว้นการรับเงินฝากประเภทเพื่อเรียกและการชำระค่าสินค้าและบริการ

อย่างไรก็ตาม สถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคารยังมีอัตราการปล่อยสินเชื่ออยู่ในระดับต่ำ

➤ ตลาดทุนในเวียดนาม

ปัจจุบันเวียดนามมีตลาดหลักทรัพย์ 2 แห่ง คือ ตลาดหลักทรัพย์โฮจิมินห์ (Hochiminh Stock Exchange : HOSE) และตลาดหลักทรัพย์ฮานอย (Hanoi Stock Exchange : HNX) โดยมีหน่วยงานที่ดูแลและกำกับหลักทรัพย์ คือ The State Securities Commission of Vietnam (SSC) ปัจจุบันบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ของเวียดนามมีมากกว่า 700 แห่ง และบริษัทส่วนใหญ่เคยเป็นกิจการของรัฐมาก่อน

การขอวีซ่าเดินทางไปเวียดนาม

บุคคลที่ถือหนังสือเดินทางประเทศไทยได้รับการยกเว้นการขอวีซ่าเข้าประเทศเวียดนาม และสามารถอยู่ในเวียดนามได้ไม่เกิน 30 วัน สำหรับนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญและช่างเทคนิคที่เป็นชาวต่างชาติและทำงานประจำในโครงการลงทุนในเวียดนาม และบุคคลในครอบครัวของบุคคลเหล่านี้ สามารถยื่นขอวีซ่าประเภทเข้าออกหลายครั้ง โดยมีระยะเวลาของวีซ่าไม่เกิน 5 ปีต่อการออกวีซ่าในหนึ่งครั้ง ทั้งนี้ ชาวต่างชาติที่อยู่ในเวียดนามต้องพกหนังสือเดินทางติดตัวตลอดเวลา และควรถ่ายเอกสารหนังสือเดินทางและเอกสารสำคัญอื่นๆ เก็บไว้ต่างหาก

สำหรับเอกสารประกอบการยื่นขอวีซ่าธุรกิจ ประกอบด้วย หนังสือเดินทางที่มีอายุเหลือไม่ต่ำกว่า 1 ปี สำเนาหนังสือเดินทาง แบบฟอร์มในการขอวีซ่า รูปถ่ายขนาด 2 นิ้ว จำนวน 2 รูป หนังสือเชิญจากบริษัทคู่ค้า โดยมีค่าธรรมเนียมในการขอวีซ่า 1,850 บาท สำหรับวีซ่าประเภทเข้าออกครั้งเดียว และ 6,500 บาทสำหรับวีซ่าประเภทเข้าออกหลายครั้ง ใช้เวลาดำเนินการ 4 วันทำการ ทั้งนี้ ผู้ยื่นขอวีซ่าสามารถยื่นขอวีซ่าธุรกิจแบบด่วน (ใช้เวลาดำเนินการ 2 วันทำการ) มีค่าธรรมเนียมในการขอวีซ่า 2,500 บาทสำหรับวีซ่าประเภทเข้าออกครั้งเดียว และ 7,500 บาทสำหรับวีซ่าประเภทเข้าออกหลายครั้ง

ข้อควรระวังเกี่ยวกับการเดินทางไปเวียดนาม

สิ่งพึงกระทำ	ข้อควรระวัง
<ul style="list-style-type: none"> ● การเดินทางไปพำนักอยู่ในเวียดนามนานเกิน 30 วัน หรือไปทำงาน จำเป็นต้องขอวีซ่าจากสถานเอกอัครราชทูตเวียดนามประจำประเทศไทยก่อน ● การเข้าพักที่โรงแรมในเวียดนามทางโรงแรมจะขอสำเนาหนังสือเดินทางเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน ส่วนการพำนักกับคนรู้จักต้องให้เจ้าบ้านแจ้งกับเจ้าหน้าที่ตำรวจของเวียดนาม เพื่อบันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน ● การซื้อยารักษาโรคในเวียดนามต้องตรวจสอบวันหมดอายุให้ดี และควรสังเกตการเก็บรักษาของร้านขายยาแต่ละแห่ง เนื่องจากเวียดนามมีสภาพอากาศที่ร้อนและมีความชื้นสูง หากเก็บรักษาไม่ดีพออาจทำให้ยาเสื่อมคุณภาพก่อนวันหมดอายุได้ ● สินค้าที่จำหน่ายตามข้างทาง ในตลาด หรือร้านขายของที่ระลึกสามารถต่อรองราคาได้ นอกจากนี้ ร้านค้าในเมืองใหญ่ รับชำระเงินทั้งสกุลดอลลาร์และดอลลาร์สหรัฐ ● ควรแต่งกายสุภาพเมื่อไปเที่ยวสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของเวียดนาม 	<ul style="list-style-type: none"> ● การนำเงินตราต่างประเทศเข้า-ออกนอกประเทศเกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ และทองคำน้ำหนักเกิน 300 กรัม ต้องสำแดงรายการดังกล่าวต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรขณะผ่านด่านศุลกากร ● ห้ามนำวัตถุโบราณออกนอกประเทศ ● น้ำประปาในเวียดนามไม่เหมาะสำหรับการบริโภค ดังนั้น ควรซื้อน้ำดื่มที่บรรจุขวดขายตามร้านค้าต่างๆ ดื่ดตัวไว้ขณะเดินทาง ● ไม่ควรวิจารณ์การเมืองของเวียดนามรวมทั้งผู้นำประเทศ และนโยบายรัฐบาล ● ห้ามถ่ายรูปสถานที่ตั้งของกรมทหารเนื่องจากผิดกฎหมายด้านความมั่นคงของเวียดนาม ขณะที่สถานที่ราชการบางแห่งต้องขออนุญาตก่อนถ่ายรูป ● ควรหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหารข้างทางที่ไม่ถูกสุขอนามัย นอกจากนี้ ร้านอาหารในเวียดนามเกือบทุกร้านใช้ผงชูรสในการปรุงอาหาร ดังนั้น ผู้ที่แพ้ผงชูรสจึงต้องเพิ่มความระมัดระวังในการรับประทานอาหาร

วันหยุดทำการในเวียดนาม

วันหยุดประจำปีของเวียดนามปี 2559

รายละเอียด	2559
New Year's Day	1 มกราคม
Lunar New Year (Tet)	8-12 กุมภาพันธ์
Hung Kings Commemorations	18 เมษายน
Liberation Day and Reunification Day	30 เมษายน
International Labor Day	1 พฤษภาคม
President Ho Chi Minh's Birthday	19 พฤษภาคม
Vesak Day	20 พฤษภาคม
International Children's Day	1 มิถุนายน
Vietnamese Family Day	28 มิถุนายน
Revolution Commemoration Day	19 สิงหาคม
National Day	2 กันยายน
Vietnamese Women's Day	20 ตุลาคม
Teacher's Day	20 พฤศจิกายน
National Defense Day	22 ธันวาคม
Christmas	25 ธันวาคม
New Year's Eve	31 ธันวาคม

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการค้าการลงทุนในเวียดนาม

➤ รายชื่อหน่วยงานของไทย

- สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงฮานอย และ ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในเวียดนาม (Thailand Business Information Centre)
ที่อยู่ : Royal Thai Embassy
63-65 Hoang Dieu Street, Ba Dinh District, Hanoi
โทรศัพท์: (84-4) 3823-5092-4
โทรสาร : (84-4) 3823-5088
Email : thaihan@mfa.go.th
thaiemhn@netnam.org.vn
Website : hanoi.thaiembassy.org
- สถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์
ที่อยู่ : Royal Thai Consulate-General
77 Tran Quoc Thao Street, District 3, Ho Chi Minh City
โทรศัพท์: (84-8) 3932-7637-8
โทรสาร : (84-8) 3932-6002
Email : thaihom@mfa.go.th
Website : www.thaiconsulatevietnam.com
- สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ กรุงฮานอย
ที่อยู่ : Thai Trade Center Hanoi
No.801, 8th Fl., Hanoi Central Office Building
44B Ly Thuong Kiet Street, Hanoi
โทรศัพท์: (84-4) 3936-5226-7
โทรสาร : (84-4) 3936-5228
Email : thaitchanoi@depthai.go.th
- สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์
ที่อยู่ : Thai Trade Centre Ho Chi Minh
8th Fl., Unit 4, Saigon Centre Building
65 Le Loi Boulevard, District 1, Ho Chi Minh City
โทรศัพท์: (84-8) 3914-1838, 3914-1865
โทรสาร : (84-8) 3914-1864
Email : thaitchochiminh@depthai.go.th

- สมาคมนักธุรกิจไทยในเวียดนาม (Thai Business (Vietnam) Association : TBA)
 ที่อยู่ : 16/9 Ky Dong Street, Ward 9, District 3, Ho Chi Minh City
 โทรศัพท์: (84-8) 3931-8263
 โทรสาร : (84-8) 3931-8263
 Email : thaiassociation@vnn.vn
 Website : www.tbavietnam.org

➤ รายชื่อหน่วยงานของเวียดนาม

- General Statistics Office of Vietnam (GSO)
 ที่อยู่ : 6B Hoang Dieu Street, Ba Dinh District, Hanoi
 โทรศัพท์: (84-4) 3733-2997, 3846-4921
 Email : banbientap@gso.gov.vn
 Website : www.gso.gov.vn
- Ministry of Planning and Investment (MPI)
 ที่อยู่ : 6B Hoang Dieu Street, Ba Dinh District, Hanoi
 โทรศัพท์: (84-4) 3845-5298
 โทรสาร : (84-4) 3823-4453
 Website : www.mpi.gov.vn
- Ministry of Finance (MOF)
 ที่อยู่ : 28 Tran Hung Dao Street, Hoan Kiem District, Hanoi
 โทรศัพท์: (84-4) 2220-2828
 โทรสาร : (84-4) 2220-8091
 Email : support@mof.gov.vn
 Website : www.mof.gov.vn
- Vietnam Chamber of Commerce and Industry (VCCI)
 ที่อยู่ : 4th Fl., 9 Dao Duy Anh Street, Hanoi
 โทรศัพท์: (84-4) 3574-3985
 โทรสาร : (84-4) 3574-3063
 Email : vbfhn@hn.vnn.vn
 Website : vibforum.vcci.com.vn

- State Bank of Vietnam (SBV)

ที่อยู่ : 49 Ly Thai To Street, Hoan Kiem District, Hanoi
โทรศัพท์: (84-4) 3934-3327
โทรสาร : (84-4) 3934-9569
Email : webmaster@sbv.gov.vn
Website : www.sbv.gov.vn

- Bank for Foreign Trade of Vietnam (Vietcombank)

ที่อยู่ : 198 Tran Quang Khai Street, Hoan Kiem District, Hanoi
โทรศัพท์: (84-4) 3934-3137
โทรสาร : (84-4) 3826-9067
Website : www.vietcombank.com.vn

“ภาพประกอบมาจาก www.google.co.th”

การเผยแพร่ภาพนี้เพื่อแนะนำข้อมูลด้านการค้าและการลงทุนในต่างประเทศ

Disclaimer : ข้อมูลทั้งหมดที่ระบุไว้ในเอกสารฉบับนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย รวมทั้งผลที่ได้จากการวิเคราะห์ วิจัยข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งต่างๆ โดยการเผยแพร่ข้อมูลในเอกสารฉบับนี้เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อมูลแก่ผู้ที่สนใจเท่านั้น ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทยไม่ขอรับรองและรับประกันถึงความถูกต้อง ครบถ้วน หรือความเป็นปัจจุบันของข้อมูลทั้งหมดที่เผยแพร่ในเอกสารฉบับนี้ นอกจากนั้นแล้ว ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทยไม่ขอรับผิดชอบต่อความสูญเสีย หรือความเสียหายใดๆ ก็ตามที่อาจเกิดขึ้นจากการนำข้อมูลที่ระบุในเอกสารฉบับนี้ไปใช้